

8

10

BESLISSINGEN

IN ZAKE

NEDERLANDSCH-INDISCHE
BELASTINGVERORDENINGEN

Nos. 120 — 256

UITGEGEVEN DOOR HET
HOOFDKANTOOR VAN DEN
DIENST DER BELASTINGEN

INTOR GUBERNUR
AWA TIMUR

.2

0

WELTHYFREDER — 1927.

1620
MILK PERPUKAAAN
KANTOR GUBERNUR KDH,
TK. I JAWA - TIMUR

BESLISSINGEN

IN ZAKE

NEDERLANDSCH-INDISCHE BELASTINGVERORDENINGEN

Nos. 120 — 256

UITGEGEVEN DOOR HET
HOOFDKANTOOR VAN DEN
DIENST DER BELASTINGEN

LANDSDRUKKERIJ — WELTEVREDEN — 1927.

REGISTER *).

INKOMSTENBELASTING.

(Herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, Stbl. 1921 No. 312).

Artikel 1.

	No.
(1) b. Over de vraag of en in hoeverre een vereeniging een bedrijf uitoefent	154, 174
(1) c. In het buitenland wonende commanditaire vennoten van een in Ned.-Indië gevestigde commanditaire vennootschap zijn h.t.l. belastingplichtig	163
(1) i. Een vennootschap onder firma, die niet in Ned.-Indië is gevestigd. Onder de auspiciën van den Bond van Ned.-Indische Kunstkringen h.t.l. rondreizende artisten	147, 207
(4) Betoekenis van de uitdrukking: „het trekken van inkomsten uit Ned.-Indië door tusschenkomst van anderen”	144
Uitkeering als contraprestatie voor de overdracht van een mijn-bedrijf	164
Onder „beroep” in art. 13 (4) wordt mede verstaan „betrekking”.	191
(5) Wanneer iemand geacht moet worden Ned.-Indië metterwoon verlaten te hebben	185

Artikel 3.

(1) a. Nopens aanslag van Inlandsche rechthebbenden op gronden, die deze gronden zelf bewerken	196
Inkomen van een Inlandschen rechthebbende op gronden, tevens eigenaar van een op die gronden staand huis	201
Elk onroerend goed afzonderlijke bron van inkomen	199
(1) b. Wanneer rente is „genoten”	178
In hoeverre een uitkeering op aandeelen inkomen uit roerend goed is	183
(1) c. Wanneer gelden „genoten” zijn	120, 128
Voordeelig verschil tusschen huurwaarde van een Gouvernementswoning en de daarvoor gevorderde vergoeding	145
Berekening van het jaarlijksch zuiver inkomen van een advocaat.	149
Berekening van het jaarlijksch zuiver inkomen van een vendumeester	187
In welk jaar is een tantième genoten?	150
Winst door reedersbedrijf behaald met in- en verkoopen van schepen	152
Ontvangen assurantie-som als inkomen aangemerkt	152
Verlies als borg beschouwd niet geleden te zijn in de uitoefening van een beroep	161
Berekening van de winst behaald door verkoop van een bedrijf.	173
Winst behaald door verkoop van een perceel, verkocht na verkoop van het daarin uitgeoefende bedrijf	173
Uitkeering op aandeelen als bedrijfswinst	183
Waardeering handelsvoorraden	141, 182
Waardeering vreemde valuta	182

(*) Onder de artikelen der herz. ord. I.B. 1920 zijn mede vermeld de beslissingen, die genomen zijn naar aanleiding van gelijksoortige artikelen van andere ordonnantieën, uitgezonderd van de Ordonnantie op Vennootschapbelasting 1920; deze beslissingen komen bovendien voor onder het artikel der ordonnantie, waarvoor ze genomen zijn.

Artikel 4.

	No.
(1) Nopens aanslag van Inlandsche rechthebbenden op gronden, die deze gronden zelf bewerken	196
Inkomen van een Inlandschen rechthebbende op gronden, tevens eigenaar van een op die gronden staand huis	196, 201
Elk onroerend goed afzonderlijke bron van inkomen	199

Artikel 5.

(1) Wanneer rente is „genoten”	178
In hoeverre een uitkeering op aandeelen inkomen uit roerend goed is	183

Artikel 6.

(1) Gelden, aan de zaak onttrokken voor privé-doeleinden, beschouwd als „genoten”	120
Waardeering handelsvoorraden	141, 182
Waardeering vreemde valuta	182
Berekening van het jaarlijksch zuiver inkomen van een advocaat	149
Berekening van het jaarlijksch zuiver inkomen van een vendumeester	187
In welk jaar is een tantième genoten?	150
Ontvangen assurantie-som als inkomen aangemerkt	152
Winst door reedersbedrijf behaald met in- en verkoopen van schepen	152
Verlies als borg beschouwd niet geleden te zijn in de uitoefening van een beroep	161
Berekening van de winst behaald door verkoop van een bedrijf	173
Winst behaald door verkoop van een perceel, verkocht na verkoop van het daarin uitgeoefend bedrijf	173
(2) a. Reboisatiekosten	121
Kosten voor onderhoud en aanleg van kweekbedden en voor onderhoud van jonge tuinen	121
Het dadelijk ten laste van de Verlies- en Winstrekening brengen van uitbreidingen geldt als afschrijving	248
Afschrijving op prauwen	142
Afschrijving op auto	155
Afschrijving op concessies	159
Afschrijving op oprichtingskosten	159, 256
Afschrijving op rubberaanplant	167, 183, 184, 255
Afschrijving, waarbij rekening gehouden met risico van waardevermindering	152
Afschrijving bij algeheel verlies van een bedrijfsmiddel	152
(2) b. Vrijwillig vergoede schade	127
Kosten voor onderhoud en aanleg van kweekbedden en voor onderhoud van jonge tuinen	121
Uitgaven voor nog niet produceerenden aanplant	128
Algeheel verlies van een bedrijfsmiddel	152
Aftrek van voorschotten	128
Aftrek van inkomstenbelasting	163
Aftrek van dividend- en tantièmebelasting	158
Op het inkomen van welk jaar drukt een productenbelasting	157, 158
Aflossingen van de kosten der reis naar Indië komen niet in mindering van het inkomen	169
Emissiekosten van obligatieleeningen	160, 184
Emissiekosten verbonden aan kapitaalsuitbreiding	219
Zegelkosten van pandbrieven	170
Oprichtingskosten	159
Vaste rente door spaarbank aan inleggers te betalen	162
(2) c. Onverhaalbare schuldvordering, welke geen betrekking heeft op de uitoefening van het bedrijf	127, 178
Reserve voor dubieuze debiteuren	153
(2) f. Bijdragen aan pensioen- en ondersteuningsfondsen	160, 172, 181

Artikel 7.

	No.
(1) Wanneer gelden „genoten” zijn	128
Voordeelig verschil tusschen huurwaarde van een Gouvernementswoning en de daarvoor gevorderde vergoeding	145
(3) Vrijwillig vergoede schade	127
Aflossingen van de kosten der reis naar Indië komen niet in mindering van het inkomen	169
(4) Kortings op het pensioen van Landsdienaren voor het Weduwen- en Weezenfonds	215
Bijdragen van particuliere onderwijzers ten behoeve van Pensioen- en Weduwen- en Weezenfonds	229

Artikel 9.

(1) a.	Kortings op het pensioen van Landsdienaren voor het Weduwen- en Weezenfonds	215
	Kosten voor onderhoud en aanleg van kweekbedden en voor onderhoud van jonge tuinen	121
	Vrijwillig vergoede schade	127
	Uitgaven voor nog niet produceerenden aanplant	128
	Aftrek van inkomstenbelasting	163
	Aftrek van dividend- en tantiëmebelasting	158
	Aftrek van voorschotten	128
	Op het inkomen van welk jaar drukt een productenbelasting	157, 158
	Emissiekosten van obligatieleeningen	160, 184
	Emissiekosten verbonden aan kapitaalsuitbreiding	219
	Zegelkosten van pandbrieven	170
	Oprichtingskosten	159
(1) b. 1e.	Periodieke uitkeering, waarvan nakoming in rechte kan worden gevorderd	155
	Vaste rente door spaarbank aan inleggers te betalen	162
	Door een in Indië gevestigd bijkantoor vergoede rente over de van het in Nederland gevestigde hoofdkantoor opgenomen gelden	213
(1) b. 2e.	Stortingen door werknemers in het Pensioenfonds van geëmployeerden in dienst van Ned.-Indische Suikerondernemingen	202
(2)	Stortingen door werknemers in het Pensioenfonds van geëmployeerden in dienst van Ned.-Indische Suikerondernemingen	202
(4) 1e.	Aftrek van inkomstenbelasting	163
	Aftrek van dividend- en tantiëmebelasting	158
	Op het inkomen van welk jaar drukt een productenbelasting	157, 158
(4) 2e.	Dotatie aan reparatiefonds	142
	Toevoegingen aan reservefonds	162
	Reserve voor dubieuze debiteuren	153
	Afschrijving waarbij rekening gehouden met risico van waardevermindering	152
	Is pensioen- of ondersteuningsfonds een gewone reserve?	160, 172, 181
	Aflossingen van de kosten der reis naar Indië komen niet in mindering van het inkomen	169
(4) 3e.	Kosten voor onderhoud en aanleg van kweekbedden en voor onderhoud van jonge tuinen	121
	Kosten voor nog niet produceerenden aanplant	128
	Oprichtingskosten	159
(4) 4e.	Door een in Indië gevestigd bijkantoor vergoede rente over de van het in Nederland gevestigde hoofdkantoor opgenomen gelden	213
(4) 5e.	Verlies op effecten	162
	Auto niet voor het ambt noodzakelijk	155
(4) 8e.	Uitkeering voor onderhoud en opvoeding	134

Artikel 10.

b.	Koersverschil effecten als winst aangemerkt	162
c.	Door verkoop gerealiseerde waardevermeerdering	165, 173

Artikel 11.

c.	Uitkeering voor onderhoud en opvoeding	134
f.	Storting door werkgevers in het pensioenfonds van geëm- ployeerden in dienst van Ned.-Indische Suikerondernemingen	202
h.	Toelagen voor bijzondere ambtskosten bedoeld in art. 17 B.B.L. 1925	217

Artikel 12.

(1)	Elk onroerend goed afzonderlijke bron van inkomen	199
	Procuratiehouder, die firmant wordt	224
(2)	Toepassing van art. 83 (3) sluit die van art. 12 (2) uit	225
	Belastingplicht bij terugkeer in Ned.-Indië van een employé, die gedurende den tijd van zijn Europeesch verlof recht op tantième heeft behouden	225
	Berekening verschuldigde belasting bij terugkeer in Ned.-Indië in den loop van het belastingjaar	188

Artikel 13.

(1)	Berekening verschuldigde belasting bij terugkeer in Ned.-Indië in den loop van het belastingjaar	188
	Verhooging van salaris in den loop van het belastingjaar met terugwerkende kracht tot 1 Januari	194
(2)	Hoe een tantième in rekening dient te worden gebracht	129, 191
(3)	Hoe de veranderlijke inkomsten uit een betrekking in rekening dienen te worden gebracht bij overgang naar een andere suikerfabriek met een anderen werkgever	176
	Elk onroerend goed afzonderlijke bron van inkomen	199
	Procuratiehouder, die firmant wordt	224

Artikel 14.

(1)	Overgang naar andere suikerfabriek met anderen werkgever	176
	Overplaatsing vendumeester	187
	Procuratiehouder, die firmant wordt	224
(2)	Belastingplicht bij terugkeer in Ned.-Indië van een employé, die gedurende den tijd van zijn Europeesch verlof recht op tantième heeft behouden	225

Artikel 16.

(2)	Verlies als borg geen gevolg van verrichte liquidateurs-werk- zaamheden	161
-----	--	-----

Artikel 18.

(2) a.	Inkomen van een Inlandschen rechthebbende op gronden, tevens eigenaar van een op die gronden staand huis	196, 201
--------	---	----------

Artikel 21.

(1) b. 1e.	Tantième van een in Nederland wonenden directeur eener N. V., dat aan een in Ned.-Indië gevestigde firma ten goede komt	220
(1) b. 3e.	Dividendbelasting geen uitkeering aan den Lande	158
(1) a.	Nopens de vraag of en in hoeverre een vereeniging een bedrijf uitoefent	154, 174
(1) c.	Een onderneming als in het bedrijf aangewend vermogens- bestanddeel	165
	Perceel verkocht na verkoop van het daarin uitgeoefende bedrijf	173
	Aandeelenbezit als „in het bedrijf gebezigde zaken” aangemerkt	183
	Effectenbezit eener N. V. eene in het bedrijf gebezigde zaak	162

Artikel 23.

	No.
(4) Een bij liquidatie aan het bestuur verstrekte geldelijke beloon- ning in verband met de bijzondere verhouding tot de N. V. als uitkeering aangemerkt	168
(5) Een krachtens art. 47 W. v. K. van rechtswege ontbonden N. V. kan ook een bedrijf uitoefenen	165

Artikel 24.

(1) a. Tantième van een in Nederland wonenden directeur eener N. V., dat aan een in Ned.-Indië gevestigde firma ten goede komt	220
---	-----

Artikel 25.

(c) Reparatiefonds bij kapitaalsaantooning als reële reserve aan- gemerkt	142
--	-----

Artikel 29.

Nopens de vraag of en in hoeverre een in Nederland geves- tigde N. V. h.t.l. een bedrijf uitoefent	148
In hoeverre aandelen behoren tot Indisch bedrijfskapitaal	183

Artikel 30.

Aandelen als in het bedrijf gebezigde zaken aangemerkt	183
--	-----

Artikel 33.

(1) Nopens de vraag of en in hoeverre een in Nederland geves- tigde N. V. h.t.l. een bedrijf uitoefent	148
Berekening Indische winst van een in Nederland gevestigde vennootschap onder firma	147
Door een in Indië gevestigd bijkantoor vergoede rente over de van het in Nederland gevestigde hoofdkantoor opgeno- men gelden	213

Artikel 40.

(2) Berekening verschuldigde belasting bij terugkeer in Ned.-Indië in den loop van het belastingjaar	188
(3) 2e. Berekening verschuldigde belasting bij terugkeer in Ned.-Indië in den loop van het belastingjaar	188

Artikel 41.

(1) Met de daad van verzending van het aangiftebiljet is het „doen der aangifte" niet voltooid	228
Antwoord op door de belastingadministratie gevraagde inlich- tingen is geen aangifte	186

Artikel 46.

(3) Antwoord op door de administratie gevraagde inlichtingen is geen aangifte	186
--	-----

Artikel 47.

(3) Opgave van het bedrag van een tantième eerst na vaststelling balans- en winst- en verliesrekening der maatschappij	129
---	-----

Artikel 56.

(3) Bewijslast indien geen aangifte is gedaan en het inkomen is geschat	135
--	-----

	No.
(5) Alleen de Hoofdinsp. van Financiën bevoegd in bepaalde gevallen den aanslag met de 25% verhooging te verminderen. De ontheffing op den voet van art. 81 (1) en (2) wordt ook over de verhooging berekend	200
Bij gedeeltelijke ontheffing op den voet van art. 83 (4) blijft de verhooging voor het volle bedrag op den aanslag rusten. Bij een navorderingsaanslag blijft de verhooging uitsluitend op den oorspronkelijken aanslag rusten	214
(7) Een bij liquidatie aan het bestuur der N. V. verstrekte geldelijke belooning, verband houdende met de bijzondere verhouding tot de N. V., als uitkeering aangemerkt	214
	168

Artikel 59.

(2) De door belastingplichtige bij de beëdiging nader verstrekte gegevens maken niet een geheel uit met de aangifte	227
(6) Is eedsaflegging gewelgerd, dan geen navordering mogelijk	227

Artikel 61.

(1) Aanvang doleantietermijn	175
(2) Belastingplichtigen, die zich met hunne bezwaren rechtstreeks tot den Raad van Beroep wenden	144
(7) Ambtshalve voortbrengen van bezwaren tegen beschikking op verzoek om ontheffing niet mogelijk	204
Een door een Inspecteur vastgestelde aanslag kan nimmer worden verhoogd	221
(8) Wat is een „beslissing” in den zin van dit artikel?	151
Beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën, welke geen uitspraak bevat omtrent de verschuldigde belasting	179
Bezwaren tegen verhoogingsaanslag opgelegd bij beschikking van den Hoofdinsp. van Financiën op ambtshalve voortgebrachte bezwaren	209
(9) Bezwaren tegen verhoogingsaanslag opgelegd bij beschikking van den Hoofdinsp. van Financiën op ambtshalve voortgebrachte bezwaren	209
(12) Bezwaren tegen verhoogingsaanslag opgelegd bij beschikking van den Hoofdinsp. van Financiën op ambtshalve voortgebrachte bezwaren	209
(13) Intrekking van een doleantie kan niet geschieden zonder toestemming van den Hoofdinsp. van Financiën	177
Bevoegdheid van den Hoofdinsp. van Financiën om een aanslag te verhoogen	166, 177
(14) Ambtshalve voortbrengen van bezwaren tegen beschikking op verzoek om ontheffing niet mogelijk	204
Bezwaren tegen een verhoogingsaanslag opgelegd bij beschikking van den Hoofdinsp. van Financiën op ambtshalve voortgebrachte bezwaren	209
Een door een Inspecteur vastgestelde aanslag kan nimmer worden verhoogd	221

Artikel 62.

Overlegging der bestreden uitspraak	124
Belastingplichtigen, die zich met hun bezwaren rechtstreeks tot den Raad wenden	144
Intrekking bezwaarschrift	145
Vermelding van het verschuldigde bedrag in het bezwaarschrift. Termijn van beroep	125, 133, 136, 171, 179
Bewijslast in beroep	135
Verbindend verklaren van den termijn van beroep t.a.v. een tweede bezwaarschrift	141

Beroep bij niet-ontvankelijkheid in eersten aanleg wegens niet-tijdige indiening	143, 146
Wat is een „beschikking“ in den zin van dit artikel?	151
Bevoegdheid van den Raad te oordeelen over verjaring van belastingschuld en over verjaring van invordering	164
Bezwaren tegen beschikking van den Hoofdsp. van Financiën of Insp. van Financiën op bezwaren tegen verhoogingsaanslag opgelegd bij beschikking van den Hoofdsp. van Financiën op ambtshalve ingediende bezwaren	209

Artikel 64.

(1)	Bevoegdheid van den Raad t.a.v. een vergissing in de feiten. Aanslagbiljet, vermeldende lager bedrag dan dat, waarmede de aanslag in het kohier voorkomt	141
	Niet toepasselijkheid op een krachtens art. 83 verleende ontheffing	193
	Toepasselijkheid na verstrijken van den doeleentetermijn	204
(2)	Bevoegdheid van den Raad in gevallen van dwaling of onwillig verzuim	212
	Verminderen, geen ontheffing toelaatbaar	137
	Alleen Hoofdsp. van Financiën bevoegd den aanslag met de verhooging ex art. 56 (5) te verminderen	189
		206

Artikel 66.

Navordering mag niet strekken tot herstel van ambtelijk verzuim	122, 132
Beteekenis van „eenig feit“	122, 123, 132, 140, 182
Verskil tusschen oplegging navorderingsaanslag en primitieven aanslag	164, 168
Is eedsaflegging gewetend, dan geen navordering mogelijk. Berekening van navorderingsaanslag, wanneer in den oorspronkelijken aanslag een fout is gemaakt	227
In hoeverre navordering mogelijk is naar aanleiding van een ingesteld boekenonderzoek	198
Bij navorderingsaanslag blijft de verhooging ex art. 56 (5) uitsluitend op den oorspronkelijken aanslag rusten	211
Navorderingsaanslag wanneer oorspronkelijke aanslag door een Inspecteur van Financiën is vastgesteld	214
Geen navordering mogelijk, wanneer oorspronkelijke aanslag voorloopig is opgelegd	221
	226

Artikel 68.

(1)	Modellen voorstellen tot navordering	205
(2)	Model mededeelingen aan belastingplichtige	205
(5)	Door Hoofdsp. van Financiën verleende machtiging wettelijk vermoeden, dat de formaliteiten vervuld zijn	137

Artikel 69.

(2)	De Raad van Beroep is niet bevoegd een navorderingsaanslag met de viervoudige verhooging te verminderen	137
-----	---	-----

Artikel 71.

Een abusievelijk bij den Hoofdsp. van Financiën ingediend bezwaarschrift door den Raad van Beroep toch in beschouwing genomen	178
---	-----

Artikel 72.

(2)	Schorsing brengt geen wijziging in de verschijndagen	No. 192
-----	--	------------

Artikel 74.

(1)	Boeteberekening wanneer aan een reeds betekend dwang-schrift geen gevolg is gegeven en aldus gelegenheid tot betaling in termijnen werd verleend	223
	Buiten invordering laten van een gedeelte van een voorloopen aanslag	192
	Invloed van schorsing op verschuldigdheid van boete	192
	Boeteberekening bij dadelijk invorderen van den geheelen aanslag	218
(2)	Belastingadministratie bevoegd, niet verplicht van het recht van dadelijk invorderen van den geheelen aanslag gebruik te maken.	218

Artikel 76.

(1)	Bij indiening van belastingvorderingen bij de Weeskamer uitdrukkelijk op preferentierecht beroep doen	208
	Beroep op preferentierecht met betrekking tot een niet binnen den termijn van art. 104 F. V., doch minstens twee dagen vóór de verificatievergadering ingediende vordering	210
(2)	Voorbestaan van preferentierecht tijdens den faillissements-toestand	208
(3)	De verklaringen behouden haar waarde bij overgang van het betrokken perceel	195
	In de verklaringen moeten alle jaren waarvoor zij gelden, worden aangeduid	195
	Aanvragen van hypotheekverklaringen ten spoedigste af te doen.	203
	In de hypotheekverklaringen geen voorbehoud t.a.v. eventueele navorderingen	206

Artikel 78.

	Belastingheffing van onder de auspiciën van den Bond van Ned.-Indische Kunstkringen rondreizende artisten	207
--	---	-----

Artikel 83.

(1)	Ontheffing met toepassing van art. 64 (2) niet mogelijk	189
	Berekening dubbele ontheffing op den voet van art. 83 (1) en (4).	190
	Tijdstip van metterwoon verlaten van Ned.-Indië	197
	De ontheffing wordt ook over de verhooging ex art. 56 (5) berekend	222
(2)	De ontheffing wordt ook over de verhooging ex art. 56 (5) berekend	222
(3)	Het artikellid bevat een imperatief voorschrift	225
	Belastingplicht bij terugkeer in Ned.-Indië van een employé, die gedurende den tijd van zijn Europeesch verlof recht op tantième heeft behouden	225
	Toepassing art. 83 (3) sluit die van art. 12 (2) uit	225
(4)	Berekening dubbele ontheffing op den voet van art. 83 (1) en (4).	190
	De verhooging ex art. 56 (5) blijft voor het volle bedrag op den aanslag rusten	214
(9)	Tegen beschikkingen op verzoek om ontheffing kan niet ambts-halve worden opgekomen	204
(10)	Bij verzoek om ontheffing op den voet van art. 83 (4) wordt invordering van de geheele belasting geschorst	192
	Schorsing brengt geen wijziging in de verschijndagen	192
	Schorsing tot het bedrag der vermoedelijk te verleenen ontheffing.	216

OORLOGSWINSTBELASTING.

(Ordonnantie op de Oorlogswinstbelasting 1917
Stbl. 1917 No. 592).

Artikel 36.

	No.
(4) Antwoord op de door de administratie gevraagde inlichtingen is geen aangifte	186

Artikel 49.

(5) Bewijslast in beroep, indien geen aangifte is gedaan en het inkomen is geschat	135
--	-----

Artikel 51.

(7) Wat is een „beschikking”	151
(8) Intrekking doleantie kan niet geschieden zonder toestemming van den Hoofdinsp. van Financiën	177

Artikel 52.

Overlegging der bestreden uitspraak	124
Vermelding van het verschuldigde bedrag in het bezwaarschrift	125
Intrekking van een bezwaarschrift	140
Bewijslast in beroep	135
Termijn van beroep	171, 179
Verbindend verklaren van den termijn van beroep t.a.v. een tweede bezwaarschrift	141
Wat is een „beslissing” van den Hoofdinsp. van Financiën	151

Artikel 54.

(5) Aanslagbiljet vermeldende lager bedrag dan dat, waarmee de aanslag in het kohier voorkomt	193
---	-----

PERSONEELE BELASTING.

(Ordonnantie op de personeele belasting Stbl. 1908 No. 13).

Artikel 2.

Huurprijs stemt niet steeds overeen met de huurwaarde	130, 131
Huurwaarde is nimmer hooger dan de huurprijs, welke zou kunnen worden vastgesteld door de huurcommissie	138

Artikel 3.

De huurwaarde van een niet-gehuurde woning wordt niet beïnvloed door een vroegeren huurprijs	131, 139
Landswoningen aan Landsdienaren ter bewoning aangewezen, zijn niet-gehuurde woningen	139, 145

Artikel 26.

(1) Huurprijs stemt niet steeds overeen met huurwaarde	130, 131
--	----------

Artikel 27.

(3) Opzet is geen vereichte voor de verhooging	139
Oplegging der verhooging door den Hoofdinsp. van Financiën	139

Artikel 28.

	No.
Tarief van toepassing onverschillig of al dan niet opzettelijk geen aangifte is gedaan	139

Artikel 29.

(8)	Oplegging van de verhooging van artikel 27 (3) door den Hoofdsp. van Financiën	139
-----	---	-----

Artikel 30.

Termijn van beroep	133
--------------------------	-----

Artikel 33.

(1)	Geen onderscheid tusschen al of niet opzettelijk niet-doen van een aangifte	139
-----	--	-----

Artikel 34.

(1)	Bevoegdheid van den Raad l.a.v. een vergissing in de feiten.	139
(2)	Bevoegdheid van den Raad in gevallen van dwaling of onwillig verzuim	139

VERPONDING.

(Verpondingsordonnantie Stbl. 1912 No. 31).

Artikel 6.

(2)	Suikeronderneming aangeslagen naar het product suiker	166
	• Aftrek van kosten en lasten drukkende op produceerenden aanplant	166
	Wat is „rouleerend werkkapitaal“	166
	Verplichting van Algemeene Verpondingscommissie en van den Hoofdsp. van Financiën om belastingplichtige te hooren	166
(5)	Aftrek kosten en lasten drukkende op niet-produceerenden aan- plant niet toegelaten	166

Artikel 18.

(5)	Beroep bij niet-ontvankelijkheid in eersten aanleg wegens niet- tijdige indiening	146
(7)	Bevoegdheid van den Hoofdsp. van Financiën den aanslag te corrigeeren	166

Artikel 28.

(2)	Beroep bij niet-inwilliging in eersten aanleg wegens verlate indiening verzoek	143
-----	---	-----

SUIKERBELASTING.

(Suikerordonnantie 1920 Stbl. 1921 No. 229).

Artikel 3.

(1)	Beteekenis „inkomstenbelasting over het belastingjaar“, voor- komende onder Hoofd F, post 129, van den bij art. 3 bedoelden staat	156
-----	---	-----

VENNOOTSCHAPSBELASTING.

(Ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925
Stbl. 1925 No. 319).

Vennootschapsstatistiek 234, 236, 240, 254, 256.

Artikel 1.

	No.
(1) 2e. Diaconieën der Protestantsche Kerken	243
Societeiten	244
Schoolbedrijf der Chineesche vereeniging Tjong Hoa Hwee Koan.	250

Artikel 3.

(1) Gelden renteloos verstrekt en activa zonder vergoeding afgestaan aan machthebbers der vennootschap	242
Waardeering handelsvoorraden	246
(2) Winst bij vervreemding van een bedrijfsmiddel	247

Artikel 4.

(1) Gegarandeerd minimum tantième	253
(2) Residuümwaarde	247
Compensatie van onder de werking der Inkomstenbelasting te weinig afgeschreven bedragen	247, 248
Onder de werking der Inkomstenbelasting te veel afgeschreven bedragen	247
Afschrijving bij spoor- en tramwegen	247
Afschrijving op goodwill	249
Afschrijving op rubberaanplant	167, 183, 184, 255
Ambtshalve rekening te houden met vermindering der gebruiks- waarde van bedrijfsmiddelen	251

Artikel 5.

(2) 3e. Rente vergoed aan crediteur, tevens eenig aandeelhouder der N. V.	238
Aandeelhouder in het bezit van meer dan de helft der aandelen.	239
Het artikellid ziet alleen op uitgaven	242
(2) 5e. Personeeltantième berekend naar zuiver voordeel van het bedrijf.	241
De bepaling nopens „bestuur” in art. 41 slaat niet op „bestuur- ders” in den zin van artikel 5 (2) 5e.	241
Gegarandeerd minimum tantième	253

Artikel 7.

Compensatie verliezen boekjaar 1921 en 1922	237
---	-----

Artikel 8.

Slechts toepasselijk, wanneer de uitkeering in aftrek van de winst van het uitkeerende lichaam is toegelaten	241
---	-----

Artikel 14.

(3) Regelen omtrent boekenonderzoek	232
Toelichting omtrent regelen nopens boekenonderzoek	232, 235
Uittreksels van accountantsrapporten aan bona fide belasting- plichtigen	249

Artikel 20.

Toelichting omtrent regelen nopens plaats van aanslag	230, 233
---	----------

Artikel 21.

Regelen nopens plaats van aanslag	230
Toelichting omtrent regelen nopens plaats van aanslag	230, 233

Artikel 22.

	No.
(1) Mededeeling der motieven voor een afwijkenden aanslag aan bona-fide belastingplichtigen	249

Artikel 24.

Correctie van fouten bij voorloopigen aanslag	245
---	-----

Artikel 25.

Correctie van fouten bij voorloopigen aanslag	245
---	-----

Artikel 36.

(2) Voorschriften nopens uitstel van betaling	231
Toelichting omtrent voorschriften nopens uitstel van betaling	231
Uitstel van betaling, wanneer de ingebrachte bezwaren geheel of gedeeltelijk gegrond zijn	249
Interest verschuldigd wegens uitstel van betaling loopt door tot aan den dag van betaling	252
Gerechtigde invordering oefent geen invloed uit op het bedrag der interest	252

Artikel 39.

(2) In de hypotheekverklaringen geen voorbehoud t.a.v. eventuele navorderingen	206
--	-----

Artikel 41.

De bepaling nopens „bestuur" in dit artikel slaat niet op „bestuurders" als bedoeld bij art. 5 (2), 5e.	241
--	-----

Artikel 45.

Vermindering of vernietiging van onjuiste aanslagen ook zonder dat een bezwaarschrift is ingediend	245
--	-----

Artikel 52.

Compensatie verliezen boekjaar 1921 en 1922	237
---	-----

ORDONNANTIE OP DEN RAAD VAN BEROEP VOOR
BELASTINGZAKEN.

(Stbl. 1915 No. 707).

Artikel 1.

(2) Belastingplichtigen, die zich met hunne bezwaren rechtstreeks tot den Raad wenden	144
Bewijslast in beroep	135
Intrekking bezwaarschrift	140
Abusievelijk bij den Hoofdinsp. van Financiën ingediend bezwaarschrift	178
De Raad kan niet op zijn uitspraak terugkomen	180
Wat is een „beslissing" in den zin van dit artikel?	151
Besluit van den Hoofdinsp. van Financiën, hetwelk geen uitspraak bevat omtrent verschuldigde belasting	179
Beroep bij niet-ontvankelijkheid in eersten aanleg wegens niet-tijdige indiening	143, 146
Bevoegdheid van den Raad t.a.v. vergissing in de feiten	139
Bevoegdheid van den Raad in gevallen van dwaling of onwillig verzuim	137, 139
Bevoegdheid van den Raad te oordeelen over verjaring van belastingsschuld en verjaring van invordering	164

Artikel 2.

	No.
(1) Abusievelijk bij den Hoofdinsp. van Financiën ingediend bezwaarschrift door den Raad toch in beschouwing genomen	178
(2) Verbindend verklaren van den termijn 126, 133, 136, 171,	179
Verbindend verklaren van den termijn t.a.v. een tweede bezwaarschrift	141
(6) Overlegging der bestreden uitspraak	124
Niet vermelden van het naar appellants meening verschuldigde bedrag	125
(7) Bijzondere omstandigheden 126, 133, 136, 171,	179
(8) De Raad stelt belastingplichtige in de gelegenheid de bestreden uitspraak over te leggen	124
De Raad stelt belastingplichtige nogmaals in de gelegenheid het naar zijn meening verschuldigde bedrag op te geven	125

Artikel 7.

(1) De Raad kan niet op zijn uitspraak terugkomen	180
---	-----

FAILLISSEMENTS VERORDENING.

(K. B. 19 November 1904 No. 46 Stbl. 1905 No. 217).

Artikel 35.

Voortbestaan van preferentierecht van den fiscus tijdens den faillissementstoestand	208
---	-----

Artikel 104.

Beroep op preferentierecht met betrekking tot een niet binnen den termijn van art. 104 F. V., doch minstens twee dagen vóór de verificatievergadering ingediende vordering	210
--	-----

Artikel 123.

Beroep op preferentierecht met betrekking tot een niet binnen den termijn van art. 104 F. V., doch minstens twee dagen vóór de verificatievergadering ingediende vordering	210
--	-----

UITSPRAKEN

VAN

den Raad van Beroep voor Belastingzaken
te Batavia.

No. 120. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 27 Juli 1923.

Een belastingplichtige, die voor privé-doeleinden gelden aan zijn zaak heeft onttrokken, heeft die gelden „genoten” in den zin van artikel 3 en 6 van de herz. ord. I.B. 1920 (art. 3 (1), c en 6 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 24 Januari 1922 No. 750 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vermindering van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over de jaren 1920 en 1921.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd, wijl bij die beschikking werd gehandhaafd de beslissing der betrokken commissie van aanslag, volgens welke het belastbaar inkomen over elk der in beschouwing komende jaren 1919 en 1920 had bedragen f 20.230,57, terwijl naar de meening van reclamant dat inkomen slechts had mogen zijn gesteld op f 5.779,55.

Naar aanleiding daarvan is door den Raad het volgende overwogen.

Reclamant, die een schoenen- en leerwinkel exploiteert, diende voor het jaar 1920 een aangifte in, volgens welke het inkomen uit evenbedoeld bedrijf over 1919 had bedragen f 4.500.— De commissie won ter zake bij reclamant nadere inlichtingen in, welke schriftelijk werden verstrekt.

In zijn brief deelde reclamant mede, dat het inkomen over 1919 niet nauwkeurig kon worden opgegeven, doch ongeveer gelijk was geweest aan het inkomen over 1920, hetwelk, aan de hand van een bij bedoeld schrijven overgelegden staat van inkomsten en uitgaven, door reclamant werd becijferd op hoogervermeld bedrag van f 5.779,55.

Wijl bij die becijfering geen rekening was gehouden met de gelden, die reclamant voor privé-doeleinden in 1920 aan de kas van de zaak had onttrokken, werd het totaal bedrag dier privé-disposities ad f 14.451,02 aan het door reclamant becijferd winstbedrag toegevoegd en aldus het belastbaar inkomen voor den aanslag over elk der jaren op f 20.230,57 vastgesteld.

Reclamant is van oordeel, dat de door de commissie toegepaste verhooging in strijd is met de artikelen 3 en 6 van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920.

De Raad acht die meening onjuist, omdat evengemelde artikelen bepalen, dat onder inkomen moet worden verstaan al wat „in geld, geldswaarde of door eigen verbruik wordt genoten” enz. en aan het feit, dat het door reclamant aan de kas van de zaak onttrokken bedrag ad f 14.451,02 door hem werd „genoten”, wel geen twijfel kan bestaan. Daaraan doet niet tekort de door reclamant vermelde omstandigheid, dat evenbedoeld bedrag slechts zou kunnen worden aangemerkt als een voorschot op nog te behalen winst over 1920, welke winst dan toch bij voorbaat door reclamant werd genoten.

De Raad is dan ook van oordeel, dat het door reclamant geopperde bezwaar als ongegrond moet worden verworpen en besluit mitsdien, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 Nos. 69 en 805), den bestreden aanslag te handhaven en overeenkomstig art. 8 vd., te verhoogen met f 200.— voor elk der jaren 1920 en 1921.

No. 121. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 26 September 1923.

Kosten van reboisatie, strekkende tot herstel in hun vorigen staat van in het bedrijf gebezigde gronden, kunnen in mindering van het inkomen worden gebracht.

Kosten voor „onderhoud en aanleg van kweekbedden” en voor „onderhoud van jonge tuinen”, waarvan het bedrag in meerdere waarde van den aanplant wordt teruggevonden, komen als kapitaalsuitgaven niet voor aftrek in aanmerking. (Art. 6, § 1, lid 2, letter a, en art. 8 § 2, 2e, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 15 November 1921 No. 7686 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van een in Nederland gevestigde cultuurmaatschappij strekkende ter erlanging van vermindering van den aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1919.

Reclamante achtte zich daardoor gegriefd, wijl bij die beschikking werd gehandhaafd de beslissing der betrokken commissie van aanslag, volgens welke bij de berekening van het zuiver inkomen van belastingplichtige over de in beschouwing komende jaren 1916, 1917 en 1918 niet voor aftrek konden worden toegelaten de ten laste van hare winst- en verliesrekeningen verhandelde posten wegens „Onderhoud en aanleg van Kweekbedden”, „Onderhoud van jonge tuinen” en „Reboisatie”.

Het door reclamante geopperde bezwaar in zake het niet voor aftrek toelaten van reboisatiekosten acht de Raad gegrond omdat bedoelde kosten strekken tot herstel in hun vorigen staat van in het bedrijf van reclamante gebezigde gronden en dus ingevolge artikel 6, § 1, lid 2, letter a, van de ordonnantie op de inkomstenbelasting van 1908 (Staatsblad No. 298) in mindering van het inkomen dienen te worden gebracht.

Ten aanzien van de overige voor aftrek in aanmerking gebrachte kosten teekent de Raad aan, dat hem noch uit het bezwaarschrift noch uit de door reclamante verstrekte nadere schriftelijke inlichtingen is kunnen blijken, dat die kosten anders dan als kapitaalsuitgaven kunnen worden beschouwd, waarvan het bedrag in (meerdere) waarde van den aanplant wordt teruggevonden, zoodat de Raad niet vermag in te zien dat de bestreden beschikking op dit punt onjuist zou zijn.

Om die reden besluit de Raad, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te verminderen met f 99,37 en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.—.

No. 122. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 26 September 1923.

Navordering mag niet strekken tot herstel van een ambtelijk verzuim. Indien bij den primitieven aanslag verzuimd werd opcenten te heffen kan uit dien hoofde geen navordering plaats hebben. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan A. werd over het jaar 1922 een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting opgelegd tot een bedrag van f 128,25, daar bij de vaststelling van den primitieven aanslag geen rekening was gehouden met de heffing van 30 landsopcenten.

Belastingplichtige achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen den navorderingsaanslag een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken is den Raad gebleken, dat het aanvankelijk niet opleggen van bedoelde opcenten aan een verzuim van de administratie moet worden toegeschreven.

Waar nu, naar het oordeel van den Raad, het opleggen van een navorderingsaanslag niet mag strekken tot herstel van een ambtelijk verzuim, is door hem besloten, den bestreden navorderingsaanslag te vernietigen.

No. 123. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 3 OCTOBER 1923.

Het feit, dat later uit een boekenonderzoek het juiste bedrag van een tantième, dat bij de vaststelling van den aanslag op nihil was geschat, blijkt, is niet een nieuw feit, dat tot navordering had mogen leiden. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan A. werd een aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920 opgelegd, berekend naar een belastbaar inkomen van f 2.220.—.

Uit een later ingesteld onderzoek van de boeken der naamlooze vennootschap, waarbij belastingplichtige in dienst was, bleek, dat het belastbaar inkomen op een te laag bedrag was vastgesteld, doordat bij de bepaling van dat inkomen geen rekening was gehouden met een over 1919 genoten tantième van f 62,15 en daarbij buiten beschouwing was gelaten eene bate van f 60,79 door belastingplichtige in dienst van zijn werkgeefster genoten wegens korting op van haar betrokken waren.

Het bij den aanslag in aanmerking genomen inkomen was dus $f 62,15 + f 60,79 = f 122,94$ te laag gesteld, in verband waarmee, na verkregen machtiging van den Hoofdinspecteur van Financiën, aan belastingplichtige een aanslag tot navordering van belasting werd opgelegd tot een bedrag van f 22,75 (inclusief de viervoudige verhooging krachtens artikel 69, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920).

Belastingplichtige achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen den navorderingsaanslag een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Het bij het vaststellen van den primitieven aanslag niet in rekening brengen van het door reclamant genoten tantième kan, naar het oordeel van den Raad, niet worden toegeschreven aan eenig verzuim aan de zijde van belastingplichtige. Immers, op het door dezen ingediende aangiftebiljet werd bepaaldelijk van een recht op tantième melding gemaakt, van welk tantième het bedrag echter niet kon worden opgegeven, omdat op den dag van indiening van bedoeld biljet het tantième nog niet was vastgesteld.

Waar de commissie zonder nader onderzoek bedoeld tantième op nihil stelde, is de Raad van oordeel, dat zich in dit opzicht geen nieuw feit heeft

voorgedaan, dat tot navordering had mogen leiden, zoodat alleen het niet in rekening brengen van hooger bedoelde bate van f 60,79 eventueel tot het opleggen van een navorderingsaanslag aanleiding had mogen geven.

Aangezien echter eene verhooging van het aanvankelijk belaste inkomen met evenvermeld bedrag niet zou hebben geleid tot een hooger aanslag — immers, de belasting over een inkomen van f 6.280,79 bedraagt evenveel als die over een inkomen van f 6.220. — — had een navorderingsaanslag niet kunnen zijn opgelegd.

In verband daarmee besluit de Raad den bestreden navorderingsaanslag te vernietigen.

No. 124. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 11 DECEMBER 1923.

Reclamant, die alsnog in de gelegenheid was gesteld de bestreden beschikking over te leggen, doch van die gelegenheid geen gebruik had gemaakt, niet ontvankelijk verklaard. (Art. 2 (6) en (8) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Door A. werden schriftelijk bezwaren ingebracht tegen de beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 25 Maart 1922 No. 3412 Bl., betreffende den hem opgelegden aanslag in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1918 en 1919.

Appellant had echter niet voldaan aan de krachtens het zesde lid van artikel 2 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707) op hem rustende verplichting om bij het bezwaarschrift de bestreden beschikking over te leggen.

Op grond van het bepaalde in het achtste lid van artikel 2 vd. werd hij door den Raad schriftelijk in de gelegenheid gesteld, dat verzuim te herstellen, van welke gelegenheid echter geen gebruik werd gemaakt.

In verband daarmee is door den Raad besloten, appellant niet ontvankelijk te verklaren in zijne bezwaren.

No. 125. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 11 DECEMBER 1923 (1).

Reclamant, nogmaals in de gelegenheid gesteld op te geven hoeveel hij meende verschuldigd te zijn, deelt mede de gevraagde opgave bij gebreke van boeken onmogelijk te kunnen verstrekken en wordt mitsdien niet ontvankelijk verklaard. (Art. 2 (6) en (8) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 2 November 1921 No. 7433 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van herziening van den hem opgelegden aanslag in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1917, 1918 en 1919.

(1) Cf. B. i. B. No. 18.

Belastingplichtige achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Reclamant had niet voldaan aan de krachtens artikel 2, lid 6, der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, junctis Staatsblad 1919 No. 598 en Staatsblad 1922 No. 69) op hem rustende verplichting, om in zijn bezwaarschrift op te geven, hoeveel hij meende verschuldigd te zijn, terwijl evenmin de bestreden beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën was overgelegd. Na in de gelegenheid te zijn gesteld om deze verzuimen goed te maken diende reclamant de bestreden beschikking in, doch deelde hij tevens mede, bij gebreke van boeken het verschuldigde bedrag niet te kunnen opgeven. Verder verklaarde hij, dat zijn handelszaak ongeveer even groot was als die van een ander met name genoemden belastingplichtige.

De Raad achtte deze mededeeling onvoldoende en stelde reclamant nogmaals schriftelijk in de gelegenheid om op te geven, hoeveel hij over elk der jaren 1917 tot en met 1919 aan belasting meende verschuldigd te zijn, daarbij mededeelende, dat, zoo deze opgave niet werd verstrekt, op de bezwaren geen acht kon worden geslagen.

In antwoord hierop werd van reclamant bericht ontvangen dat de gevraagde opgave onmogelijk kon worden verstrekt.

In verband daarmee is door den Raad besloten, reclamant niet ontvankelijk te verklaren in zijne bezwaren.

No. 126. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 19 DECEMBER 1923.

Het feit, dat reclamant eenigen tijd onder geneeskundige behandeling is geweest, is voor den Raad geen aanleiding op grond van art. 2 (7) ord. R.v.B. bijzondere omstandigheden aan te nemen. (Art. 2 (3) en (7) ord. R.v.B.; art. 62 herz. ord. (I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 11 Juli 1923 No. 8630 Bl. werd in beschikking op een verzoek van den gemachtigde van een in Nederland gevestigde Naamlooze Vennootschap A. de aanslag van die vennootschap in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1915 tot en met 1918 verminderd.

Daar echter aan de geopperde bezwaren niet ten volle was tegemoetgekomen, werd door voornoemden gemachtigde tegen de aangehaalde beschikking bij den Raad verzet aangeteekend, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

De bestreden beschikking werd, naar den Raad is gebleken, op 16 Juli 1923 aangeteekend per post aan den gemachtigde toegezonden, terwijl het door dezen ingediende bezwaarschrift werd verzonden op 30 October d. a. v. dus niet binnen den bij artikel 2, leden 3, 4 en 5 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 junctis Staatsbladen 1919 No. 598 en 1922 No. 69) voorgeschreven termijn.

Daar de Raad in het door reclamant als oorzaak van de te late indiening opgegeven feit, nl. dat hij van 26 September tot en met 8 October 1923 onder

geneeskundige behandeling is geweest, géén aanleiding heeft kunnen vinden om, op grond van het 7de lid van artikel 2 vd., den wettelijken termijn i.c. niet verbindend te achten, is door hem besloten, reclamant niet ontvankelijk te verklaren in zijne bezwaren.

No. 127. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 29 DECEMBER 1923.

Waar reclamant, vertegenwoordiger van eene in Nederland gevestigde maatschappij, vrijwillig de schade, voortspruitende uit het verleenen van een voorschot aan een employé van dit lichaam, voor eigen rekening nam, is, daar deze daad naar haren aard niet kan worden gerekend te behooren tot de uitoefening van zijne betrekking, de betaalde som niet in aftrek van reclamants inkomen toegelaten. (Art. 6 (2), b en c, art. 7 (3) en art. 9 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

Door A. werden bij den Hoofdinspecteur van Financiën bezwaren ingebracht tegen den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over de jaren 1920 en 1921, aan welke bezwaren bij de beschikking van genoemden Hoofdinspecteur van 13 September 1922 No. 10010 Bl. juncto die van den 27sten dier maand No. 10720 Bl. slechts ten deele werd tegemoetgekomen.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen eerstvermelde beschikking bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

Reclamant, in 1920 vertegenwoordiger voor Nederlandsch-Indië van een in Nederland gevestigde naamloze vennootschap B., verleende in die hoedanigheid in Augustus 1920 aan een employé van gemeld lichaam een voorschot uit de kas der vennootschap ten bedrage van $f\ x$ tegen onderpand van aandeelen. Deze handeling werd door de Directie in Nederland niet goedgekeurd, in verband waarmee het verleende voorschot door reclamant in de kas der vennootschap werd teruggestort.

Als gevolg van de koersdaling, die de tot onderpand verstrekte aandeelen in 1920 ondergingen, werd over dat jaar een verlies geleden van $f\ ij$, welk verlies door de administratie niet voor aftrek werd toegelaten bij de vaststelling van reclamants, respectievelijk naar de vermoedelijke winstgevendheid en naar het werkelijk genoten inkomen over 1920 te berekenen aanslag over de jaren 1920 en 1921.

Reclamant is van oordeel, dat, waar hij het voorschot niet in privé, maar in de uitoefening van zijn betrekking verleende, het verlies ten onrechte niet in mindering van het inkomen werd gebracht, vermits artikel 6, lid 2, letter c, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 — welk artikel, naar de meening van reclamant, in verband met artikel 7, lid 3, dier verordening mede toepasselijk is op inkomsten uit een betrekking — uitdrukkelijk voorschrijft, dat het inkomen moet worden verminderd met „de als onverhaalbaar afgeschreven schuldvorderingen of gedeelten van schuldvorderingen, voor zoover deze betrekking hebben op de uitoefening van het beroep of bedrijf en de afschrijving door een goed beheer is geboden”.

Bij de mondelinge toelichting van de bezwaren deelde reclamant den Raad mede, dat het verleenen van het voorschot geheel lag binnen den kring

van zijne bevoegdheid, dat daarmede voor en namens de vennootschap door reclamant eene handeling werd verricht, voor de gevolgen waarvan alleen de vennootschap aansprakelijk was, doch dat reclamant vrijwillig, ten einde andere tusschen hem en de Directie gerezen belangrijke geschillen beter tot eene oplossing te kunnen brengen, de uit die handeling voortgesproten schade voor zijne rekening nam.

Met en als gevolg van dat vrijwillig op zich nemen van bedoelde schade, waarvoor alleen de vennootschap aansprakelijk was, verrichte reclamant een daad, die naar haren aard niet kan worden gerekend te behooren tot de uitoefening van zijne betrekking.

Daar nu op geen enkele wetsbepaling het voor aftrek toelaten van de uit evenbedoelde handeling voortgesproten uitgaven kan worden gegrond, is door den Raad besloten, den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. 1922 No. 69), te verhoogen met f 200.— voor elk der jaren 1920 en 1921.

No. 128. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 8 JANUARI 1924.

In het systeem van de herz. ord. op de inkomstenbelasting 1920 is het voor de belastbaarheid van inkomsten niet noodzakelijk, dat die inkomsten ook inderdaad zijn ontvangen, maar voldoende, dat daarop een recht is verkregen. (Art. 3 (1), d en art. 7 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Uitgaven voor nog niet produceerenden aanplant zijn kapitaalsuitgaven, welke niet in mindering van het inkomen mogen worden gebracht. (Art. 6 (2), b, art. 9 (1), a, en (4), 2e herz. ord. I.B. 1920).

Aftrek van gedane voorschotten kan op geen enkel wetsvoorschrift worden gerond. (Art. 6 (2), b herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 6 Mei 1922 No. 4832 Bl. werd afwijzend beschikt op door A. ingediende bezwaren tegen den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920, groot f 715.80. Het te betalen bedrag werd bij die beschikking nog verhoogd met f 49.—, vermits bij het vaststellen van den oorspronkelijken aanslag geen rekening was gehouden met de door belastingplichtige genoten opbrengst van roerend goed.

Reclamant achtte zich over een en ander gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Reclamants bezwaren zijn gericht tegen het feit, dat bij de vaststelling van den aanslag mede tot het inkomen werden gerekend bedragen van f 7.200.— en f 6.000.— wegens salaris en tantième, welke bedragen door hem niet werden ontvangen, maar waarvoor hij in de boeken der Naamlooze Vennootschap „X” werd goedgeschreven, terwijl hoogerbedoelde opbrengst van roerend goed niet zou zijn genoten, omdat het werd aangewend in reclamants eigen bedrijf van landbouwondernemer.

Voorts werd, naar de meening van reclamant ten onrechte, geen rekening gehouden met de door hem aan evengenoemde Maatschappij gedane voorschotten.

De Raad is van oordeel, dat vorgemelde bedragen wegens salaris en tantième terecht tot reclamants inkomen werden gerekend, omdat — in het systeem van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 — het voor de belastbaarheid van inkomsten niet noodzakelijk is, dat die inkomsten ook inderdaad zijn ontvangen, maar voldoende, dat daarop een recht is verkregen, hetgeen onderwerpelijk het geval is geweest.

Voorts kunnen de door reclamant gedane uitgaven voor zijn eigen, nog niet produceerende ondernemingen slechts worden aangemerkt als kapitaals-uitgaven, waarvan het bedrag — ingevolge artikel 9, lid 4, 2e der aangehaalde verordening — niet in mindering van het inkomen kan worden gebracht, terwijl de door reclamant gewenschte aftrek van de door hem aan hoogergemelde vennootschap gedane voorschotten op geen enkel wetsvoorschrift kan worden gegrond.

De Raad acht derhalve de bezwaren ongegrond en besluit mitsdien, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69), den opgelegden aanslag, groot f 764,80, te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met 131.—, zijnde 25% van het verschil tusschen even-gemelden aanslag en het bedrag ad f 240,80, dat reclamant meent verschuldigd te zijn (berekend naar een inkomen van f 7.000—).

No. 129. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 22 JANUARI 1924.

Art. 47, lid 3, herz. ord. I.B. 1920 opent de gelegenheid om de opgave van het bedrag van een tantième, dat niet dadelijk kan worden vastgesteld, tot een later tijdstip uit te stellen. (Art. 47 (3) jo. art. 13 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 6 October 1922 No. 11162 Bl., juncto die van 27 October 1922 No. 12003 Bl., werd onder meer tot het belastbaar inkomen voor den aanslag in de inkomstenbelasting over 1922 van A. gerekend een bedrag van f 14.000.— zijnde het aan genoemden belastingplichtige door de „Maatschappij B.” uitgekeerd tantième over 1921.

Belastingplichtige achtte zich hierdoor gegriefd en diende tegen eerst-gemelde beschikking een bezwaarschrift in, waarbij hij als zijne meening te kennen geeft, dat niet het bovenbedoelde tantième tot zijne inkomsten over het jaar 1922 diende te worden gerekend, maar het aan hem in 1921 uit-betaalde tantième over het jaar 1920, ten bedrage van f 2.700.—

Tot staving van de juistheid van zijne meening beroept reclamant zich op het feit, dat — ware de opvatting van den Hoofdinspecteur juist — een tijdige aangifte van zijn inkomsten voor reclamant onmogelijk zou zijn, daar eerst in Juni van het belastingjaar het tantième over het daaraan voor-afgaande jaar wordt vastgesteld.

De Raad is van oordeel, dat aan dit argument geen waarde kan worden gehecht, omdat artikel 47, lid 3, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 juist de gelegenheid opent om de opgave van inkomsten als

de onderwerpelijke, die niet dadelijk kunnen worden vastgesteld, tot een later tijdstip uit te stellen.

Waar nu artikel 13, lid 2, uitdrukkelijk bepaalt, dat zoodanige inkomsten in rekening behoorcn te worden gebracht tot het bedrag, dat over het onmiddellijk aan het belastingjaar voorafgaande kalenderjaar is genoten, werd bij de vaststelling van den onderwerpelijken aanslag terecht met het in 1922 genoten tantième over 1921 rekening gehouden.

Om die reden heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69), den aanslag, zooals die sedert werd herzien bij hoogeraangehaalde beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 27 October 1922 No. 12003 Bl., te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 voornoemd, te verhoogen met f 200.—.

No. 130. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 15 APRIL 1924.

Ten bewijze van de onjuistheid van zijn aanslag had appellant niet mogen volstaan met de mededeeling, dat de huur p r i j s zijner woning een bepaalde som bedroeg, maar had hij bovendien aannemelijk behooren te maken, dat die huurprijs met de huur w a a r d e overeenkwam. (Art. 2 en 26 (1) ord. P.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 15 November 1923 No. 14296 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van herziening van zijn aanslag in de personeele belasting over het jaar 1921.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Volgens de van appellant ontvangen aangifte zou de jaarlijksche huurprijs van de door hem geoccupeerde woning hebben bedragen f 600.—, waarvan, in verband met artikel 4 van de ordonnantie op de personeele belasting in Staatsblad 1908 No. 13, slechts $\frac{1}{4}$ eventueel voor belasting in aanmerking zou komen, daar $\frac{3}{4}$ gedeelten der woning uitsluitend dienden voor de uitoefening van appellants beroep.

Aangezien de aangegeven huurprijs geacht werd lager te zijn dan de werkelijke huurwaarde, werd deze, ingevolge het bepaalde bij de artikelen 26 en 27 der aangehaalde verordening, door drie deskundigen geschat en wel op f 1.080.— 's jaars, waarvan de helft voor belasting in aanmerking kwam, omdat bij de schatting bleek, dat niet — zooals aangegeven — $\frac{3}{4}$ gedeelten, doch slechts de helft der woning uitsluitend voor de uitoefening van het beroep diende.

In verband daarmee werd de aanslag vastgesteld naar een belastbare huurwaarde van f 540.—.

Wijl uit de tot den Hoofdinspecteur gerichte doleantie niet bleek, dat de schatting van de geheele en de belastbare huurwaarde onjuist was geweest, werd de aanslag gehandhaafd.

In zijn bezwaarschrift aan den Raad betoogt appellant, dat, waar de

jaarlijksche huurprijs van zijne woning slechts f 600.— bedroeg, hij niet naar de door de commissie van schatting verrichte taxatie had mogen zijn aangeslagen.

De Raad kan die meening niet deelen. Krachtens artikel 1 toch van de ordonnantie op de personeele belasting wordt de aanslag in die belasting o.a. geheven naar de huurwaarde der woningen, welke huurwaarde ingevolge artikel 2 derzelfde verordening wordt gesteld op het bedrag van de som, die de huurder voor het genot van de woning betaalt. Bij deze laatste bepaling is echter dit voorbehoud gesteld, dat, indien de huurprijs wordt geoordeeld lager te zijn dan de werkelijke huurwaarde, deze laatste wordt geschat, terwijl dan de aanslag naar deze schatting wordt geregeld.

Appellant had derhalve ten bewijze van de onjuistheid van zijn aanslag niet mogen volstaan met de mededeeling, dat de huurprijs zijner woning f 600.— bedroeg, maar had bovendien behooren aan te toonen althans aanmerkelijk te maken, dat die huurprijs met de huurwaarde overeenkwam.

Waar eene dergelijke aantooning aan het bezwaarschrift ontbreekt, heeft de Raad, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69) besloten, den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 18,78, zijnde f 17,07 aan hoofdsom en f 1,71 aan opcenten ten behoeve van de gemeente B..

No. 131. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 15 APRIL 1924.

Voor de toepassing van de ordonnantie op de personeele belasting naar den eersten grondslag (huurwaarde der woonhuizen) dient rekening te worden gehouden met het feit, dat huurprijs en huurwaarde niet steeds met elkaar overeenstemmen.

De omstandigheid, dat de huurprijs van eene woning tot 1919 ten hoogste f 1.200.— 's jaars bedroeg, terwijl de huurprijzen van de meeste woningen op dezelfde plaats sedert 1922 daalden, bewijst nog niet, dat de huurwaarde dier woning in 1923 niet meer dan f 1.200.— heeft bedragen. (Art. 2 en 3 ord. P.B.)

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 23 November 1923 No. 14730 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vermindering van zijn aanslag in de personeele belasting over het jaar 1923.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellants bezwaren zijn gericht tegen het feit, dat bij de vaststelling van den onderwerpelijken aanslag de huurwaarde van de door hem geoccupeerde woning werd gesteld op f 1.800.— 's jaars, een zijns inziens te hoog bedrag.

In verband met de omstandigheid, dat door den vorigen eigenaar der woning vóór 1919 geen hogere huurprijs voor het thans aan appellant in eigendom toebehoorend woonhuis werd bedongen dan f 1.200.— 's jaars,

terwijl sedert 1922 de huurprijzen van de meeste woningen ter woonplaats van appellant werden verlaagd, is appellant van meening, dat voor de berekening van den aanslag geen hogere huurwaarde in rekening had mogen zijn gebracht dan f 1.200.— 's jaars.

De Raad kan deze meening niet deelen. Het feit toch, dat de huurprijs van de onderhavige woning tot 1919 ten hoogste f 1.200.— 's jaars bedroeg, terwijl de huurprijzen van de meeste woningen ter plaatse sedert 1922 daalden, bewijst nog niet, dat de huurwaarde dierzelfde woning — welke tot grondslag voor den aanslag strekte — in 1923 niet meer dan evengemelde som heeft bedragen, omdat:

- 1e. huurprijs en huurwaarde niet steeds met elkaar overeenstemmen en het geenszins onmogelijk is, dat de huurwaarde den vóór 1919 bedongen huurprijs aanmerkelijk overtrof;
- 2e. de daling van de huurprijzen (-waarden) sedert 1922 wel kan zijn voortgegaan door een zoodanige stijging van die huurprijzen (-waarden) dat, ondanks bedoelde daling, in 1923 de huurprijzen (-waarden) nog meer bedroegen dan vóór 1919.

Waar voor den aanslag over 1923 de huurwaarde van meerbedoelde, niet gehuurde woning, geheel overeenkomstig het bepaalde bij artikel 3 van de ordonnantie op de personeele belasting (Staatsblad 1908 No. 13), werd geschat na vergelijking met verhuurde woningen op dezelfde plaats en uit een nader ingesteld onderzoek bleek, dat een aan denzelfden weg gelegen woning met eene veel lagere huurwaarde werd verhuurd voor f 125.— 's maands of f 1.500.— 's jaars, acht de Raad het geopperd bezwaar ongegrond en besluit hij, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en te verhoogen met f 27.—.

No. 132. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 15 APRIL 1924.

Navordering mag niet strekken tot herstel van een ambtelijk verzuim. Zoo kan, indien de commissie van aanslag de schatting van reclamants inkomen buiten dezen om heeft verricht en dus bij die taxatie niet die zorg in acht heeft genomen, die zij daaraan redelijkerwijze had behooren te besteden, het feit, dat uit een nader ingesteld accountantsonderzoek blijkt, dat het inkomen hooger is geweest, niet tot navordering leiden, ten ware uit het onderzoek zou blijken van eenig feit, dat aan de belastingadministratie bij het vaststellen van den primitieven aanslag niet bekend was of behoorde te zijn. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Door A. werden schriftelijk bezwaren ingebracht tegen den hem opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting over het jaar 1920, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellant diende geen aangifte in, waarop de betrokken commissie van aanslag, appellants voor den aanslag over 1920 in aanmerking komend zuiver inkomen over het jaar 1919, bij taxatie vaststelde op f 3.600.—.

Toen uit een nader ingesteld accountantsonderzoek bleek, dat het belastbaar inkomen over 1919 had bedragen f 11.745,20⁵, vond de betrokken

Inspecteur van Financiën daarin aanleiding, appellant over het jaar 1920 een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting op te leggen.

Appellant acht zich door deze navordering gegriefd, omdat, waar hij voor het vaststellen van den primitieven aanslag niet door de commissie werd gehoord noch hem eenige inlichting werd gevraagd, hij aan de te late vaststelling van den aanslag geenerlei schuld had.

De Raad is van oordeel dat, hoezeer ook appellant in dezen niet geheel van schuld is vrij te pleiten — immers hij verzuimde gevolg te geven aan zijne verplichting tot indiening van eene aangifte — de navorderingsaanslag niet kan worden gehandhaafd, omdat den Raad niet is kunnen blijken, dat de betrokken commissie — die hare schatting inderdaad, zooals appellant beweert, geheel buiten dezen om schijnt te hebben verricht — bij die taxatie die zorg in acht heeft genomen, die zij daaraan redelijkerwijze had behooren te besteden.

Navordering zou in het onderwerpelijk geval, naar de meening van den Raad, slechts gemotiveerd zijn geweest, zoo uit het accountantsonderzoek ware gebleken van eenig feit, dat aan de administratie bij het vaststellen van den primitieven aanslag niet bekend was of behoorde te zijn.

Van zoodanig feit is i.c. echter niet kunnen blijken.

In verband daarmee heeft de Raad na nog gelet te hebben op artikel 7 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69) besloten, den bestreden navorderingsaanslag te vernietigen.

No. 133. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 19 MEI 1924.

Het feit „dat appellant van het bestaan van den Raad van Beroep niet op de hoogte was”, is geen aanleiding den wettelijken termijn niet verbindend te achten. (Art. 2 (3) en (7) ord. R.v.B.; Art. 30 ord. P.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 19 September 1922 No. 10228 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van herziening van den hem opgelegden aanslag in de personeele belasting over het jaar 1921.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

De bestreden beschikking werd, naar den Raad is gebleken, op 23 September 1922 aangetekend per post aan appellant toegezonden, terwijl de bezwaren werden ingebracht op 10 Mei 1924, dus niet binnen den bij artikel 2, lid 3, van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, junctis Staatsbladen 1919 No. 598 en 1922 No. 69) voorgeschreven termijn.

Daar de Raad in het door appellant als oorzaak van die te late indiening opgegeven feit t.w. „dat hij van het bestaan van den Raad niet op de hoogte was” geen aanleiding heeft kunnen vinden om op grond van het 7de lid van vorengemeld artikel, den wettelijken termijn i.c. niet verbindend te achten, is door hem besloten appellant niet ontvankelijk te verklaren in zijne bezwaren.

No. 134. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 19 Mei 1924.

Waar appellant geregeld werkzaamheden voor zijn vader verrichte, kan hetgeen hem door zijn vader wordt uitgekeerd niet worden beschouwd als een uitkeering voor „onderhoud en opvoeding”. (Art. 11, (c) jo. art. 9 (4), 1e herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofddirecteur van Financiën van 1 November 1923 No. 13484 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vernietiging van den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Door appellant werd voor het jaar 1923 een aangifte-bijzet ingediend, waarin hij mededeelde, geen andere inkomsten te hebben genoten dan een bedrag van f 360.—, zijnde hem door zijn vader uitgekeerd voor „onderhoud en opvoeding”.

De Commissie van aanslag, aan de juistheid van deze aangifte twijfelende en naar haar oordeel over voldoende gegevens beschikkende, stelde met gebruikmaking van de haar bij artikel 56, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 toegekende beweegdheid, den aanslag vast naar een inkomen van f 1.500.—.

Tegen deze schatting van zijn inkomen diende appellant een doleantie in bij den Hoofddirecteur van Financiën, waarin hij zich beriep op artikel 11, letter c, van hoogergenoemde ordonnantie, krachtens welk artikel bij de berekening van het inkomen buiten aanmerking blijft „hetgeen van binnen Nederlandsch-Indië wonende bloed- of aanverwanten in de rechte linie voor onderhoud en opvoeding wordt genoten”, en op artikel 9, lid 4, ingevolge welke bepaling niet in mindering van het inkomen (i.e. van appellants vader) mogen worden gebracht „de kosten tot onderhoud en opvoeding van bloed- of aanverwanten in de rechte lijn”.

Alvorens op de doleantie eene beslissing te nemen werd ter zake een nader onderzoek ingesteld, waaruit bleek, dat — zooals ook aanvankelijk was aangenomen — appellant geregeld werkzaamheden verrichtte voor zijn vader. Hetgeen hij voor die werkzaamheden van zijn vader ontving, kon dus niet anders worden aangemerkt dan als loon, waarop de aangehaalde bepalingen geen betrekking hebben. Het bedrag van dat loon meende de commissie in verband met appellants levenswijze te moeten stellen op f 1.500.—.

De aanslag werd daarop door den Hoofddirecteur gehandhaafd.

In zijn bezwaarschrift aan den Raad beroept appellant zich andermaal op hoogervermelde bepalingen, zonder echter naar 's Raads oordeel voldoende bewijzen bij te brengen voor zijne bewering, dat hem door zijn vader slechts zijn kosten van onderhoud en opvoeding werden vergoed. Onder die omstandigheden heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 voornoemd, te verhoogen met f 9,48, zijnde f 6,77 aan hoofdsom, f 2,03 aan Landsopcenten en f 0,68 aan opcenten ten behoeve van de Gemeente X..

No. 135. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 19 Mei 1924 ⁽¹⁾.

Bij het niet-indienen van een aangifte rust op appellant de bewijstlast, dat zijn inkomen minder heeft bedragen dan waarop het door de commissie van aanslag werd geschat. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; Art. 49 (5) en 52 ord. O.W.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 26 Januari 1924 No. 1127 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vernietiging van den hem opgelegden aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1919.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Van appellant werd geen aangifte ontvangen, zoodat de betrokken Commissie krachtens artikel 49, lid 5, der ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917 gehouden was, den aanslag vast te stellen op het bedrag, dat haar billijk voorkwam. Zij schatte daartoe, gebruik makende van de haar bekende gegevens, appellants inkomen over 1913 op f 1.200.—, terwijl voor het jaar 1919 de taxatie voor den aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920 werd overgenomen, zijnde:

huishuur	f 1.440.—
winst uit een kainhandel	.. 2.400.—
„ „ „ koffiehandel	.. 2.000.—
Samen	f 5.840.—

De aanslag werd dien overeenkomstig vastgesteld op f 480.—.

Appellant doleerde bij den Hoofdinspecteur van Financiën, onder mededeeling, dat hij in 1919 uitsluitend inkomsten had genoten uit een rijtuigverhuurderij en wel tot een bedrag van f 540.—.

In verband met die mededeeling werd een nader onderzoek ingesteld, waarbij al aanstonds bleek, dat appellant in 1919 ook transacties in koffie had gesloten. Het verder onderzoek wees uit, dat de taxatie van appellants inkomen over 1919 en de aan de hand daarvan berekende aanslag geenszins te hoog waren uitgevallen, in verband waarmede bedoelde aanslag door den Hoofdinspecteur werd gehandhaafd.

In zijn bezwaarschrift aan den Raad beweert appellant, in afwijking van hetgeen hij in zijne doleantie aan den Hoofdinspecteur mededeelde, over 1919 slechts een inkomen van f 450.— te hebben genoten, zonder echter eenig bewijs voor zijne beweringen bij te brengen. Waar nu appellant, op wien wegens het niet indienen van eene aangifte de bewijstlast rust, niets heeft aangetoond of aannemelijk gemaakt en de Raad, in verband met appellants afwijkende opgaven betreffende het inkomen over 1919 aan diens verklaringen geen waarde kan hechten, heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 120.—.

(1) Cf. B. i. B. No. 92.

No. 136. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 18 Juli 1924.

Het feit, dat de te late indiening van het bezwaarschrift aan de schuld van den vertegenwoordiger van appellante zou zijn te wijten, is geen aanleiding om op grond van art. 2 (7) ord. R.v.B. bijzondere omstandigheden in aanmerking te nemen. (Art. 2 (3) en (7) ord. R.v.B.; art. 62 herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 19 November 1923 No. 14479 Bl. werd eene doleantie van de Naamlooze Vennootschap A. betreffende haar aanslag in de inkomstenbelasting over de jaren 1919 tot en met 1922 niet ontvankelijk verklaard.

Appellante achtte zich daardoor gegriefd en wendde zich bij schrijven, gedagteekend 25 Maart 1924, met hare bezwaren tot den Raad.

De Raad overweegt dienaangaande het volgende:

Ingevolge artikel 2, leden 3, 4 en 5 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 junctis Staatsbladen 1919 No. 598 en 1922 Nos. 69 en 805) behooren zij, die zich over een uitspraak van den Hoofdinspecteur van Financiën bezwaard gevoelen en daarvan bij den Raad in beroep willen komen, zulks te doen niterlijk drie maanden nadat hun de uitspraak van genoemden Hoofdinspecteur aangeteekend per post is toegezonden.

Die toezending had naar den Raad uit de stukken is gebleken onderwerpelijk plaats op 21 November 1923, zoodat de bezwaren uiterlijk op 21 Februari 1924 hadden moeten zijn voorgebracht.

Daar zulks eerst na dien datum is geschied en de Raad in het feit, dat de te late indiening van het bezwaarschrift aan de schuld van den vertegenwoordiger van appellante zou zijn te wijten, geen aanleiding kan vinden om op grond van het zevende lid van artikel 2 vd., bijzondere omstandigheden in aanmerking te nemen, besluit hij appellante in hare bezwaren niet ontvankelijk te verklaren.

No. 137. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 29 Juli 1924.

De door den Hoofdinspecteur van Financiën verleende machtiging tot navordering levert een wettelijk vermoeden op, dat de in art. 68 herz. ord. I.B. 1920 voorgeschreven formaliteiten vervuld zijn, waartegen geen tegenbewijs is toegelaten. (Art. 68 (5) junctis (2), (3) en (4) herz. ord. I.B. 1920).

Artikel 64 (2) herz. ord. I.B. 1920 kent bij uitsluiting aan den Hoofdinspecteur van Financiën de bevoegdheid toe om in de daar bedoelde gevallen de gevolgen eener strikte wetstoepassing weg te nemen. (Art. 64 (2) en 69 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan A. werd over de jaren 1920 en 1921 een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting opgelegd groot f 908.—, inclusief de in artikel 69, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 bedoelde viervoudige verhooging.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen dien aanslag een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

Appellant had geen aangifte gedaan, in verband waarmee hij door de betrokken commissie werd uitgenoodigd tot het verschaffen van de noodige gegevens.

Daar aan die uitnoodiging niet werd voldaan, stelde de commissie na bij appellants schoonbroer inlichtingen te hebben ingewonnen omtrent het door appellant genoten inkomen, dat inkomen over de jaren 1919 en 1920 vast op f 560.—, naar welk cijfer de onderwerpelijke aanslagen werden berekend.

Toen achteraf bleek, dat reclamant nog belangrijke inkomsten had genoten uit binnen en buiten Indië gelegen onroerende goederen, welke inkomsten niet bij den aanslag in aanmerking werden genomen, werd de in verband daarmee te weinig geheven belasting van hem nagevorderd.

Appellant is van meening, dat de navorderingsaanslag ten onrechte werd opgelegd en verzoekt den Raad vernietiging van dien aanslag, of, zoo daartoe geen termen mochten worden gevonden, kwijtschelding van de opgelegde 4-voudige verhooging.

Ter toelichting van zijn verzoek om vernietiging van den aanslag voert appellant in de eerste plaats aan, dat hem — in strijd met artikel 68, lid 2, der vorenaangehaalde verordening — geen mededeeling werd gedaan van het feit, hetwelk grond had opgeleverd voor het vermoeden dat een te lage aanslag werd opgelegd, en in de tweede plaats, dat de aanvankelijk te lage aanslag zijn grond vond in een fout of eene vergissing van de administratie.

De Raad is van oordeel, dat, waar artikel 68, lid 5, der evengenoemde ordonnantie — volgens hetwelk de door den Hoofdinspecteur van Financiën verleende machtiging tot navordering geldt als bewijs, dat de voorschriften van dat artikel zijn nageleefd — een wettelijk vermoeden behelst, waartegen geen tegenbewijs is toegelaten en i.c. door den Hoofdinspecteur machtiging werd verleend, dispuut over het al dan niet naleven der vereischte formaliteiten uitgesloten is.

Van eene fout of een verzuim van de administratie is den Raad verder niet kunnen blijken.

De Commissie van aanslag beschikte op het oogenblik, dat de aanslagen door haar werden vastgesteld over geen andere gegevens dan haar door appellants schoonbroer waren verstrekt. Het niet bekend zijn met appellants bezit aan, voor een deel in het buitenland, voor een ander deel buiten de standplaats van de commissie gelegen onroerende goederen kan, naar het oordeel van den Raad, der Commissie niet worden aangerekend. Toen dan ook evenbedoeld bezit aan het licht kwam, deed zich een feit voor, dat ingevolge artikel 66 der betrekkelijke ordonnantie het opleggen van een navorderingsaanslag wettigde.

Ten aanzien van appellants verzoek om kwijtschelding van de in de navorderingsaanslagen begrepen 4-voudige verhooging is de Raad van oordeel, dat hij in dezen niet bevoegd is, omdat artikel 64, lid 2, der meergenoemde ordonnantie bij uitsluiting aan den Hoofdinspecteur van Financiën de bevoegdheid verleent om in de daarbedoelde gevallen, de gevolgen van eene strikte wetstoepassing weg te nemen.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707

jo. Staatsblad 1922 No. 69), de bestreden aanslagen te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.— over elk der jaren 1920 en 1921.

No. 138. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 8 AUGUSTUS 1924.

Voor de toepassing van de ordonnantie op de personeele belasting kan de huurwaarde van woningen, vallende onder de werking der huurcommissie-ordonnantie, nimmer hooger worden gesteld dan de huurprijs, welke door de huurcommissie zou kunnen worden vastgesteld op den voet van laatstgemelde ordonnantie. (Art. 2 ord. P.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 Maart 1924 No. 4112 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van herziening van zijn aanslag in de personeele belasting over het jaar 1923.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Volgens de van appellant ontvangen aangifte zou de jaarlijksche huurprijs van de door hem geoccupeerde woning hebben bedragen f 1.200.—.

Aangezien de aangegeven huurprijs geacht werd lager te zijn dan de werkelijke huurwaarde, werd deze, ingevolge het bepaalde bij de artikelen 26 en 27 der verordening op de personeele belasting, door drie deskundigen geschat en wel op f 1.500.— 's jaars.

Wijl de Hoofdinspecteur van Financiën van meening was, dat deze schatting van de belastbare huurwaarde niet onjuist was geweest, handhaafde hij den bestreden aanslag.

In zijn bezwaarschrift aan den Raad betoogt appellant:

dat de door hem geoccupeerde woning door B. gehuurd is van de Maatschappij C., welke in 1917 den huurprijs van bedoelde woning stelde op f 1.200.— 's jaars;

dat in verband met artikel 2 van de Huurcommissie-ordonnantie (Staatsblad 1918 No. 288) de huurprijs van de woning niet verhoogd kan worden zonder goedkeuring van de Huurcommissie;

dat volgens artikel 3 van diezelfde ordonnantie de huurcommissie een hooger huurprijs alleen mag goedkeuren, indien op 1 Januari 1916 de normale huurwaarde daarmede in overeenstemming was, of de verhuurster hogere uitgaven terzake van die woning te bestrijden heeft;

dat, waar geen van beide gevallen aanwezig is, de verhuurster derhalve voor de woning in quaestie geen hooger huurprijs kan bedingen dan f 1.200.— 's jaars, zoodat ook de huurwaarde in casu onmogelijk hooger kan zijn.

Daar de Raad de geopperde bezwaren gegrond acht, heeft hij besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, jo. Staatsblad 1922 No. 69), met vernietiging van hooger aangehaalde beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën, den bestreden aanslag, groot f 152.11 (inclusief kosten van

schatting ten bedrage van f 6,01), te verminderen met f 30.— en mitsdien nader vast te stellen op f 116,10, zijnde f 60.— naar den eersten, f 50,10 naar den tweeden, en f 6.— naar den vierden grondslag, vermeerderd met f 6,01 aan kosten van schatting.

No. 139. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 18 SEPTEMBER 1924.

Gouvernementswoningen, die tegen inhouding van een zeker percentage van het salaris aan Landsdienaren ter bewoning worden aangewezen, zijn aan te merken als niet-gehuurde woonhuizen. (Art. 3 ord. P.B.).

Het feit, dat de vorige bewoner een bepaalden huurprijs betaalde, is van geen belang voor de waardeering van de huurwaarde van een niet-gehuurd woonhuis. (Art. 3 (1) ord. P.B.).

De ord. P.B. maakt voor de toepassing van art. 33 geen onderscheid tusschen het al- of niet-opzettelijk niet-doen van een aangifte. (Art. 33 jo. art. 28 ord. P.B.).

Voor de toepassing van art. 27 (3) ord. P.B. is opzet geen vereischte. (Art. 27 (3) ord. P.B.).

De Hoofdinspecteur van Financiën is bevoegd, om bij zijn beslissing de verhooging krachtens artikel 27 (3) ord. P.B. op te leggen, wanneer zulks bij den aanslag ten onrechte achterwege is gebleven. (Art. 27 (3), art. 29 (8) ord. P.B.).

Alleen de Hoofdinspecteur van Financiën heeft de bevoegdheid de onbillijke gevolgen eener strikte wetstoepassing weg te nemen. (Art. 34 (2) ord. P.B.).

De Raad is niet bevoegd te oordeelen omtrent het al of niet-aanwezig zijn van een vergissing in de feiten. (Art. 34 (1) ord. P.B.).

Bij besluiten van den Hoofdinspecteur van Financiën van 18 Februari en 17 April 1924 Nos. 2402 en 5171 Bl. werden de aan A. opgelegde aanslagen in de personeele belasting over de jaren 1922 en 1923, naar aanleiding van eenige tegen die aanslagen ingediende doleanties, verminderd in die voege, dat de met betrekking tot gemelde aanslagen vastgestelde huurwaarde van de door belastingplichtige geoccupeerde woning (zonder paviljoens) van f 550.— per maand werd teruggebracht tot f 450.— per maand. Daartegenover werd echter de aanslag over het jaar 1923, krachtens artikel 29, lid 7a, der ordonnantie op de personeele belasting (Staatsblad 1908 No. 13) — zooals deze sedert werd gewijzigd en aangevuld — verhoogd overeenkomstig art. 27, lid 3, dier verordening, en zulks wijl bedoelde verhooging bij het vaststellen van den aanslag ten onrechte was achterwege gebleven.

Daar belanghebbende zich over de aangehaalde uitspraken gegriefd achtte, niet alleen in verband met de opgelegde verhooging, maar mede omdat aan de in vorenbedoelde doleanties geopperde bezwaren niet of slechts ten deele was tegemoet gekomen, diende hij bij den Raad een beroepschrift in, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

Appellant, die zich in het begin van de maand November 1922 te Y. vestigde, deed, ondanks de bepaling in artikel 23 der aangehaalde verordening, voor genoemd jaar geen aangifte, in verband waarmede de

huurwaarde van zijne woning (zonder de paviljoens welke voor kantoor werden gebruikt) overeenkomstig artikel 33 van voormelde ordonnantie werd geschat en wel op f 550.— per maand, terwijl de waarde van het mobiliair werd vastgesteld op den voet van het eerste en tweede lid van artikel 28 derzelfde verordening, zoodat de bepaling van artikel 6 sub 2, volgens welke het in de woning aanwezige gouvernementsmeubilair niet in aanmerking komt, buiten toepassing moest blijven.

Voor het jaar 1923 werd door appellant een aangiftebiljet ingediend, vermeldende een huurwaarde voor zijne woning van f 255.— per maand, terwijl ten aanzien van het in de woning aanwezige eigen mobiliair schatting werd verzocht.

Daar de voor de woning aangegeven huurwaarde werd geacht lager te zijn dan de werkelijke huurwaarde, vond op den voet van de artikelen 26 en 27 van meergenoemde ordonnantie eene schatting door drie deskundigen plaats, waarbij bedoelde huurwaarde werd gesteld op f 550.— per maand, terwijl de waarde van het mobiliair op f 2.650.— werd getaxeerd.

Appellants grieven tegen de opgelegde aanslagen, zooals die door den Hoofdinspecteur werden herzien, zijn de volgende:

Ad aanslag 1922.

Appellant is van meening, dat deze aanslag had moeten zijn vastgesteld met inachtneming van het rondschriven van den Directeur van Financiën van 15 Februari 1918 No. 7852a.

In verband met hetgeen voorkomt in dit rondschriven verzoekt hij den Raad, de huurwaarde van zijne woning te stellen op het bedrag, dat van zijn salaris voor het genot van eene Gouvernementswoning wordt ingehouden, zijnde f 255.— per maand. Voorts wordt in het bezwaarschrift verzocht om, met terzijdestelling van artikel 28 vd., uitsluitend de waarde van appellants eigen mobiliair, ten bedrage van f 2.650.— in aanmerking te nemen, daar geheel onopzettelijk geen aangifte zou zijn gedaan.

Ad aanslag 1923.

Voor zooveel dit jaar betreft, verzoekt appellant den Raad de huurwaarde van zijne woning te stellen op f 300.— per maand, terwijl hij verder bezwaar maakt tegen de verhooging van den aanslag krachtens artikel 27, lid 3, der ordonnantie.

Ten aanzien van dit laatste bezwaar deelt appellant mede, dat de te lage aangifte geheel onopzettelijk geschiedde, terwijl hij voorts als zijne meening te kennen geeft, dat, waar bedoelde verhooging niet bij het vaststellen van den oorspronkelijken aanslag werd opgelegd, er ingevolge artikel 34, lid 1, der onderhavige ordonnantie, dwaling in de feiten zou hebben plaats gehad, in verband waarmee om toepassing van het tweede lid van genoemd artikel wordt verzocht.

Ten aanzien van deze bezwaren oordeelt de Raad als volgt:

Ad aanslag 1922.

Ook al ware appellants meening, dat zijne woning — overeenkomstig het door hem aangehaald rondschriven — als een gehuurd woonhuis had moeten zijn aangemerkt, juist dan nog zou zijne conclusie, volgens welke de huurwaarde van de onderhavige woning had moeten zijn bepaald op het bedrag van de voor het genot dier woning betaalde vergoeding, niet kunnen worden aanvaard.

Immers, weliswaar worden in bedoeld rondschriven de door personen

als appellant geoccupeerde woningen gelijkgesteld met huurwoningen, in verband waarmede aan de met de vaststelling van den aanslag belaste autoriteiten werd te kennen gegeven, dat de huurwaarde van bedoelde woningen overeenkomstig artikel 2 der betrekkelijke ordonnantie moest worden gesteld op de som, die voor het genot wordt betaald, doch aan die kennisgeving werd — naar appellant blijkbaar uit het oog heeft verloren — bepaaldelijk de beperking toegevoegd, „tenzij die huurprijs lager wordt geacht dan de werkelijke huurwaarde, in welk geval de huurwaarde op den voet van artikel 26 van meerbedoelde verordening behoort te worden geschat”.

De Raad is echter bovendien van oordeel, dat de in meergemeld rondschrijven bedoelde woningen niet als gehuurde woningen kunnen worden aangemerkt.

Immers de landsdienaren, aan wie de onderhavige woningen worden aangewezen, zijn verplicht deze te betrekken tegen een van 's Landswege eenzijdig opgelegde vergoeding. Van een overeenkomst van huur en verhuur is derhalve geen sprake.

Afgescheiden hiervan is, waar appellant geen aangifte deed, krachtens artikel 33 der meervermelde verordening de huurwaarde van zijne woning terecht geschat.

Deze schatting, zooals zij door den Hoofdingspecteur werd verminderd, en wel tot f 450.— per maand, komt den Raad niet onredelijk voor, in verband waarmede de Raad geen aanleiding heeft kunnen vinden, bedoelde huurwaarde nader te verminderen tot f 255.— per maand.

Het feit, dat appellants woning vóór November 1922 voor slechts f 250.— werd verhuurd, doet, naar 's Raads oordeel, in dezen niet ter zake, aangezien volgens het eerste lid van art. 3 der ordonnantie de huurwaarde van niet-gehuurde woonhuizen wordt geschat na vergelijking met verhuurde woningen op dezelfde of de meest nabij gelegen plaats. Evenmin kan de omstandigheid, dat op andere plaatsen, met name te X., voor woningen als waarvan in casu sprake is, een lagere huurwaarde in rekening zou worden gebracht, eenig gewicht in de schaal leggen bij de beoordeeling van de vraag, of de huurwaarde van appellants te Y. gelegen woning al dan niet te hoog werd getaxeerd.

Aan appellants verzoek om — in afwijking van artikel 28, eerste en tweede lid der ordonnantie — bij den aanslag uitsluitend het in appellants woning aanwezige eigen mobiliair ter waarde van f 2.650.— in aanmerking te nemen, wijl het niet indienen van eene aangifte niet opzettelijk zou zijn geschied, kan de Raad niet voldoen, omdat de ordonnantie ten deze geen onderscheid maakt tusschen het al- of niet-opzettelijk niet-doen van een aangifte.

Ad aanslag 1923.

De Raad heeft, waar de schatting van de huurwaarde der woning voor het jaar 1923 op f 450.— per maand, hem niet onredelijk is voorgekomen, geen termen kunnen vinden om de beschikking van den Hoofdingspecteur op dit punt niet te bekrachtigen.

Verder acht de Raad appellants bezwaar tegen het feit, dat de verhooging krachtens artikel 27, lid 3, der betrokken ordonnantie eerst door den Hoofdingspecteur werd opgelegd, ongegrond, omdat artikel 29, lid 7a, der verordening aan den Hoofdingspecteur de bevoegdheid geeft om bij zijne beslissing acht te slaan op alle hem voorgekomen onjuistheden in den aanslag. Het

feit, dat appellant onopzettelijk een te lage aangifte indiende, staat naar 's Raads meening aan de toepassing van bedoeld artikel 27 niet in den weg, daar voor deze toepassing opzet van de zijde van belastingplichtigen geen vereischte is.

Appellants beroep op artikel 34, leden 1 en 2 der ordonnantie is den Raad niet duidelijk kunnen worden.

Indien het appellants bedoeling mocht zijn geweest, den Raad te doen vaststellen, dat bij het opleggen van den oorspronkelijken aanslag een „vergissing in de feiten” heeft plaats gehad, dan merkt de Raad op, dat de beoordeeling omtrent het al- of niet-aanwezig zijn van zoodanige „vergissing” niet te zijner bevoegdheid staat. Alleen het Hoofd van gewestelijk bestuur kon een plaats gehad hebbende „vergissing in de feiten” corrigeeren.

Voor het geval appellant zich wil beroepen op dwaling of onwillig verzuim (nl. bij het doen van zijne te lage aangifte), moet de Raad zich al evenzeer incompetent verklaren, aangezien het 2e lid van evengenoemd artikel ten deze alleen den Hoofdingspecteur van Financiën bevoegd verklaart.

De Raad heeft dan ook met het oog op het voorafgaande, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, juncto Staatsblad 1922 No. 69) besloten, de bij de bestreden beschikkingen van den Hoofdingspecteur nader vastgestelde aanslagen over de jaren 1922 (2 maanden) en 1923 (10 maanden), groot respectievelijk f 108.— aan hoofdsom + f 10,80 aan opcenten ten behoeve van het ressort van den Gemeenteraad van Y., en f 411,66 aan hoofdsom + f 41,17 aan opcenten te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met onderscheidenlijk f 17,79 aan hoofdsom + opcenten en f 47,44 aan hoofdsom + opcenten.

No. 140. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 30 SEPTEMBER 1924.

Intrekking van een bij den Raad van Beroep ingediend bezwaarschrift is aanvaard: de Raad laat het bezwaarschrift verder buiten behandeling. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.).

Bij schrijven van 18 September 1924 werd door A. in hare hoedanigheid van Directrice der Naamlooze Vennootschap B., aan den Raad mededeeling gedaan van de intrekking van het door haar ingediend bezwaarschrift tegen de beschikking van den Hoofdingspecteur van Financiën van 4 Mei 1923 No. 5294 Bl. inzake den aan de maatschappij B. opgelegden aanslag in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1916 en 1917.

Daar bij den Raad geen bezwaar bestaat tegen bedoelde intrekking, is door hem besloten, het onderwerpelijk bezwaarschrift verder buiten behandeling te laten.

No. 141. — UITSPPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 2 DECEMBER 1924.

Waar de ord. O.W. B. niet voorschrijft, naar welken maatstaf de handelsvoorraden bij de vaststelling van de bedrijfswinst in rekening moeten worden gebracht, is iedere wijze van berekening, welke niet in strijd komt met de regelen van een degelijk en eerlijk koopmansgebruik, toelaatbaar.

Ter bepaling van de winst over eenig jaar moeten de onverkochte voorraden worden opgenomen tegen de waarden, die er op 31 December van dat jaar, en niet op den datum van vaststelling van de balans, met inachtneming van de op dat tijdstip bestaande vooruitzichten, redelijkerwijze aan valt toe te kennen. (Art. 6, § 1, ord. I.B. 1908).

De Raad slaat geen acht op een bezwaar, dat voor het eerst in een tweede bezwaarschrift, hetwelk niet tijdig is ingediend, werd opgenomen. (Art. 2 (3) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Bij besluit van den Hoofddirecteur van Financiën van 20 Februari 1924 No. 2440 Bl. werd niet ingewilligd een verzoek van de Naamlooze Vennootschap A., om bij de door haar gevraagde herziening van haar aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1916 over te nemen de waardeering in de betrekkelijke exploitatierekening tegen f 20.— de pikol van den onverkochten voorraad koffie. Bedoelde voorraad werd door den Hoofddirecteur, in afwijking van die exploitatierekening, gewaardeerd op f 28,50 per pikol.

Belanghebbende achtte zich hierover gegriefd en diende bij den Raad een tweetal beroepschriften in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

De ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917 schrijft niet voor, naar welken maatstaf de handelsvoorraden bij de vaststelling van de bedrijfswinst over eenig jaar in rekening moeten worden gebracht, zoodat iedere wijze van berekening, welke niet in strijd komt met de regelen van degelijk en eerlijk koopmansgebruik, toelaatbaar moet worden geacht.

De betrokken commissie van aanslag, en met haar de Hoofddirecteur van Financiën, taxeerden bij het vaststellen van appellante's bedrijfswinst over het jaar 1916, den op 31 December van dat jaar nog onverkochten voorraad Robustakoffie met inachtneming van de vooruitzichten, die op dat oogenblik bestonden, op f 28,50 per pikol en het wil den Raad voorkomen, dat deze taxatie niet onbillijk is geweest in aanmerking genomen het feit, dat de marktprijzen van Robustakoffie op ultimo December 1916 nog f 36.— à f 37.— per pikol bedroegen, en sedert dien wel terugliepen, maar — zooals o.m. uit het verslag van de Handelsvereniging „Batavia" over 1917 blijkt, — in het begin van 1917 nog f 35.— beliepen, terwijl eerst in October 1917 de prijzen daalden tot f 20.— à f 23.— per pikol.

Appellante is in haar eerste bezwaarschrift van meening, dat de onverkochte voorraad Robustakoffie v.d. getaxeerd had moeten worden met inachtneming van de vooruitzichten op 15 Augustus 1917, zijnde het tijdstip, waarop hare balans over het jaar 1916 werd vastgesteld.

Zij komt zoo tot eene taxatie van f 20.— per pikol en beroept zich ter versterking van hare opvatting, dat de balans, de winst- en verliesrekening en de exploitatierekening behooren weer te geven niet den toestand op ultimo van het jaar, waarvoor zij gelden, maar dien op het tijdstip van vaststelling, op een arrest van den Hoogen Raad in Nederland.

De Raad is echter van meening, dat appellante bedoeld arrest onjuist interpreteert.

Immers bestond in het aan het oordeel van den Hoogen Raad onderworpen geval tusschen partijen geen geschil over het tijdstip, waarnaar de waardeering van de onverkochte voorraden zich diende te regelen, maar werd door den Hoogen Raad enkel uitgemaakt, dat een Raad van Beroep bij het taxeeren van onverkochte voorraden vrij is in het beoordeelen van de bestaande vooruitzichten.

Waar het i.c. geldt den aanslag en het zuiver inkomen van appellante te bepalen over het jaar 1916, acht de Raad het volkomen juist, dat de administratie bij het vaststellen van dat inkomen, de onverkochte voorraden opnam tegen de waarde, die daaraan op 31 December van dat jaar, met inachtneming van de op dat tijdstip bestaande vooruitzichten, redelijkerwijze viel toe te kennen.

Waar den Raad, zooals gezegd, een taxatie van f 28,50 per pikol op 31 December 1916 niet onredelijk voorkomt, kan hij derhalve ook niet meegaan met appellantes voorstel om de waarde per pikol op dat tijdstip tegen den prijs van f 16,86 op te nemen (vide het tweede bezwaarschrift).

Ten slotte kan de Raad op appellantes bezwaar tegen punt c der beschikking van den Hoofdinspecteur geen acht meer slaan, vermits dit bezwaar voor het eerst in het tweede bezwaarschrift (gedagteekend 20 Juni 1924) tegen genoemde beschikking werd opgenomen en derhalve niet tijdig is ingediend.

In verband met het vorenstaande heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69) den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.—.

No. 142. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 24 DECEMBER 1924.

Dotatie aan een reparatiefonds, dat door belastingplichtige zelf bij hare kapitaalsaantooning ingevolge art. 25 (c) herz. ord. I.B. 1920 als een reële reserve in aanmerking werd gebracht, is niet voor aftrek toelaatbaar. (Art. 8 § 2, 2e, ord. I.B. 1908; art. 25 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Uitstel van reparatie tot een volgend jaar heeft in casu niet een bijzondere waardevermindering ten gevolge, nu de onderhavige prauwen geregeld werden nagezien en onderhouden. De afschrijving weegt dus niet op tegen een werkelijke waardevermindering en is niet voor aftrek toelaatbaar. (Art. 6 § 1, lid 2, a, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 8 Augustus 1924 No. 9939 Bl. werd de aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1919 van de naamlooze vennootschap A. naar aanleiding van een daartegen ingediende doleantie, verminderd tot f

Belastingplichtige — verder appellante te noemen — achtte zich erover gegriefd, dat de Hoofdinspecteur bij zijn herrekening van vorenbedoelden aanslag niet ingewilligd had het in de doleantie gedaan verzoek om het

zuiver inkomen van appellante over 1919 te verminderen met een bedrag van $f a$, zijnde eene uit de winst over dat jaar gedane dotatie aan het reparatiefonds. In verband daarmee werd door haar vertegenwoordigster bij den Raad een bezwaarschrift tegen hoogerangehaalde beschikking ingediend, waarin andermaal wordt verzocht, voormeld zuiver inkomen met $f a$, te verminderen.

De Raad heeft dienaangaande het volgende overwogen.

Appellante betoogt, dat hare prauwen in 1919 een grondige reparatie hadden moeten ondergaan, dat die reparatie echter tengevolge van buitengewone bedrijfsdrukten niet kon plaats hebben en dat in verband daarmee voormeld bedrag van $f a$ werd gereserveerd ten einde daarin in 1920 te kunnen bestrijden de aan de reparatie van bedoelde prauwen te besteden extra-kosten. Appellant beschouwt die reserve als een extra-afschrijving, welke gerechtvaardigd zou zijn door de extra-waardevermindering, welke haar vloot als gevolg van de bijzondere bedrijfsdrukten en de uitgestelde reparaties in 1919 had ondergaan.

De Raad kan zich met dit standpunt niet vereenigen.

In de eerste plaats acht de Raad het twijfelachtig, of hier inderdaad wel van een „afschrijving” kan worden gesproken, en of niet veeleer sprake is van een reële reserve, waarvan de aftrek niet toelbaar is op grond van het, krachtens artikel 10 der ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917, mede toepasselijke artikel 8, § 2, 2e, van de ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908 (Staatsblad No. 298). De Raad is geneigd, het laatste aan te nemen, omdat, naar hem uit de stukken is gebleken, appellante zelf bij hare „kapitaalsaantooning” ingevolge artikel 25, letter c, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 meervermeld bedrag als een reële reserve in aanmerking bracht.

Maar ook al zou hier van eene afschrijving sprake zijn, dan nog zou het bedrag van die extra-afschrijving niet voor aftrek mogen worden toegelaten, wijl luidens het mede toepasselijke artikel 6, § 1, letter a, der vorenangehaalde ordonnantie op de inkomstenbelasting voor een zoodanigen aftrek als vereischte is gesteld, dat de betreffende afschrijving opweegt tegen eene werkelijke — in het onderwerpelijk geval buitengewone — waardevermindering. Van eene zoodanige buitengewone waardevermindering is hier intusschen niet gebleken. Met den Hoofdinspecteur is de Raad van oordeel, dat, waar de onderhavige prauwen steeds geregeld werden nagezien en onderhouden, het uitstel van de reparatie in 1919 niet aanstonds eene bijzondere waardevermindering ten gevolge kan hebben gehad.

Om die redenen heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met $f 200$.—.

No. 143. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 31 DECEMBER 1924.

De vraag of zich bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan, welke de vroegere indiening van verzoeken als bedoeld in art. 28, lid 2, der Verp.,

ord. verhinderden, staat uitsluitend ter beoordeeling van den Hoofdinspecteur van Financiën. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; art. 28 (2) Verp. ord.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 16 April 1924 No. 5145 Bl. werd afwijzend beschikt op een namens de Naamlooze Vennootschap A. gedaan verom tusschentijdsche herziening van den aanslag in de verponding over het tijdvak 1918—1922 van de binnen de gemeente, in de afdeeling Batavia der residentie van dien naam gelegen perceelen, recht van eigendom, verpondingsnummers en

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd, in verband waarmede door haar gemachtigde B. tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift bij den Raad werd ingediend, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

De afwijzende beschikking van den Hoofdinspecteur was gegrond op de bepaling in het tweede lid van artikel 28 der verpondingsordonnantie, krachtens welke de in dat artikel bedoelde tusschentijdsche herzieningen van verpondingsaanslagen ingaan — zoo het daartoe strekkende verzoek niet werd ingediend vóór het einde van het jaar, waarin de reden der herziening ontstond — met het einde van het jaar, waarin die indiening heeft plaats gehad.

In het onderhavige geval had de indiening plaats in October 1923, zoodat van eene herziening van den aanslag over het reeds verstreken tijdvak 1918/22 geen sprake meer kon zijn.

Appellante beroept zich nu op bijzondere omstandigheden, welke haar zouden hebben verhinderd haar bezwaarschrift eerder bij den Hoofdinspecteur in te dienen en verzoekt op dien grond aan den Raad bedoeld bezwaarschrift te beschouwen als reeds in 1921 te zijn ingediend en de beschikking van den Hoofdinspecteur te vernietigen.

Aan dat verzoek kan door den Raad niet worden voldaan, omdat, naar uit den laatste zin van artikel 28, lid 2, vd., blijkt, dat de vraag, of zich al dan niet bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan, welke de tijdige indiening van verzoeken als in dat artikel bedoeld verhinderden, uitsluitend ter beoordeeling staat van den Hoofdinspecteur van Financiën.

In verband daarmede heeft de Raad besloten, zich ten deze onbevoegd te verklaren.

No. 144. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 6 FEBRUARI 1925.

„Tusschenkomst” in den zin van art. 1 (4) herz. ord. I.B. 1920 is aanwezig, wanneer voor degenen, die op deze wijze inkomsten genieten, de mogelijkheid bestaat of bestaan heeft, die inkomsten rechtstreeks te trekken; dat van die mogelijkheid afstand is gedaan en om welke redenen doet niet ter zake.

Wordt tengevolge van dien afstand een vaste vergoeding of een evenredig deel der inkomsten van den verkrijger bedongen, dan is de genietder dier vergoeding of van die inkomsten daarvoor belastingplichtig. (Art. 1, (1), i, jo. (4), herz. ord. I.B. 1920).

Belastingplichtigen kunnen zich niet met hunne bezwaren rauwelijs tot den Raad wenden. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; art. 61 (2) en art. 62 herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 29 April 1924 No. 5654 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vernietiging van den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over de jaren 1920 en 1921.

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellant, notaris-vendumeester te X. werd over de jaren 1920 en 1921, gedurende welke hij met verlof in Nederland vertoefde, hier te lande in de inkomstenbelasting aangeslagen op grond van de uitkeeringen hem door zijn tijdelijken vervanger in genoemde jaren gedaan.

De betrokken Commissie van aanslag, welker opvatting door den Hoofdinspecteur bij evenaangehaalde beschikking werd gedeeld, grondde appellants belastingplicht op artikel 1, lid 1, letter i, jo. lid 4 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 vermits door appellant „inkomsten uit Nederlandsch-Indië werden getrokken door tusschenkomst van anderen”.

De Raad is van oordeel, dat de meening van de Commissie van aanslag en den Hoofdinspecteur juist moet worden geacht.

Artikel 1, sub 4 vd. toch verklaart belastingplichtig hen, die door „tusschenkomst van anderen inkomsten uit Nederlandsch-Indië trekken”.

In de ordonnantie nu wordt het „trekken van inkomsten door tusschenkomst van anderen uit Nederlandsch-Indië”, gebezigd als uitbreiding van het begrip „beroep of bedrijf (juister gezegd het uitoefenen van een beroep of bedrijf)”.

De bedoeling van den Indischen wetgever is derhalve geweest, alle inkomsten te treffen, welke door de uitoefening van een beroep of bedrijf in Nederlandsch-Indië worden verworven, doch ook, die inkomsten niet meer dan eenmaal te treffen, in casu dus of bij appellant of bij diens tijdelijken vervanger.

Onderzocht dient dus te worden of appellant tot de in genoemd artikel-gedeelte genoemde belastingplichtigen gerekend kan worden, derhalve of de vereischte „tusschenkomst” in casu aanwezig is.

Volgens de meening nu van den Raad zal „tusschenkomst” dan aanwezig zijn, wanneer voor degenen, die op deze wijze inkomsten genieten, de mogelijkheid bestaat of bestaan heeft, die inkomsten rechtstreeks te trekken; dat van die mogelijkheid afstand gedaan is (tijdelijk of definitief) en om welke redenen doet niet ter zake. Wordt ten gevolge van dien afstand een vaste vergoeding of een evenredig deel der inkomsten van den verkrijger bedongen, dan zal de genietter dier vergoeding of van die inkomsten daarvoor belastingplichtig zijn.

Deze positie nu is in casu aanwezig.

Appellant genoot in de jaren 1920 en 1921 zekere bedragen door tusschenkomst van zijn tijdelijken vervanger uit Nederlandsch-Indië en is derhalve daarvoor belastingplichtig.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69) de aan appellant opgelegde aanslagen over de jaren

1920 en 1921 te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 184,20 voor beide jaren.

Op appellants mede geopperd bezwaar tegen de verhooging van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1922 met opcenten, kan de Raad geen acht slaan, vermits dit bezwaar niet bij den Hoofdinspecteur van Financiën is voorgebracht en belastingplichtigen zich met hunne grieven niet rauwelijs tot den Raad kunnen wenden.

No. 145. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 6 FEBRUARI 1925.

Het voordeelig verschil tusschen de werkelijke huurwaarde van de aan een ambtenaar aangewezen landswoning en de van hem door het Gouvernement voor die woning gevorderde vergoeding moet als inkomen in den zin der herz. ord. I.B. 1920 worden beschouwd, voor zoverre kan worden nagegaan of verondersteld, dat het bedrag, waarop het genot dier woning kan worden gewaardeerd, in verband met de financieele en andere omstandigheden van belanghebbende redelijkerwijze door hem zou kunnen worden betaald. (Art. 3 (1) en 7 (1) herz. ord. I.B. 1920; art. 3 (3) ord. P.B.).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 26 Februari 1924 No. 2849 Bl. werd o.m. afwijzend beschikt op een verzoek van A. daartoe strekkende, dat bij de berekening van zijn inkomen over het jaar 1923 buiten aanmerking zou blijven een bedrag van f 330.—, zijnde het verschil tusschen f 960.— (de door de Commissie voor de personeele belasting geschatte huurwaarde van requestrant's woning) en f 630.— (de door het Gouvernement van requestrant's salaris ingehouden vergoeding), welk bedrag door de betrokken Commissie van aanslag bij requestrant's inkomen was opgeteld.

Belanghebbende achtte zich door dit gedeelte van de beschikking gegriefd en diende daartegen een beroepschrift in, waarin hij uitvoerig betoogt voor het hoogervermelde bedrag niet belastingplichtig te zijn, in verband waarmede hij den Raad verzoekt den hem opgelegden aanslag te verminderen.

De Raad is evenwel van meening, dat bedoeld bedrag terecht bij de bepaling van appellants belastbaar inkomen in aanmerking werd genomen en is met den Hoofdinspecteur van oordeel, dat de belastbaarheid haar grondslag vindt in artikel 7, lid 1, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920.

De Raad merkt hierbij echter op, dat niet in ieder voorkomend geval tot het belastbaar inkomen mag worden gerekend het voordeelig verschil tusschen de werkelijke huurwaarde van de aan een ambtenaar aangewezen landswoning en de van hem door het Gouvernement voor die woning gevorderde vergoeding, doch dient te worden nagegaan of mag worden verondersteld, dat het bedrag, waarop het genot van de woning kan worden gewaardeerd, in verband met de financieele en andere omstandigheden van belanghebbende, redelijkerwijze door hem zou kunnen worden betaald.

Waar de huurwaarde van appellants woning door de commissie van

schatting voor de personeele belasting op f 80.— per maand werd gesteld, en appellant op 1 Januari 1923 een salaris genoot van f 525.— per maand, is de Raad van meening, dat het in casu volkomen billijk is geweest het verschil tusschen de huurwaarde van appellants woning en de daarvoor door het Gouvernement gevorderde vergoeding, bedragende over een jaar f 330.—, bij den aanslag in-aanmerking te nemen.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1925 (Staatsblad No. 707, juncto Staatsblad 1922 No. 69), den aanslag, zooals die nader werd vastgesteld bij bovenaangehaalde beschikking van den Hoofdinspecteur op f 351,12, zijnde f 250,80 in hoofdsom, f 75,24 aan Landsopcenten en f 25,08 aan opcenten ten behoeve van het ressort van den Gemeenteraad van X. te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 5,26, zijnde f 3,75 in hoofdsom, f 1,13 aan Landsopcenten en f 0,38 aan opcenten ten behoeve van het ressort van den Gemeenteraad van X..

No. 146. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 20 FEBRUARI 1925.

De Raad mag niet in eene beoordeeling treden van de vraag of de Hoofdinspecteur van Financiën al dan niet terecht heeft aangenomen, dat bijzondere omstandigheden tijdige indiening van de doeleantie hebben verhinderd. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; art. 18 (5) Verp. ord.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 11 November 1924 No. 14131 Bl. werd de firma A. niet-ontvankelijk verklaard in hare bezwaren inzake den aanslag in de verponding over het tijdvak 1923—1927 van een aan de Naamlooze Vennootschap B. toebehoorend perceel, recht van eigendom, verpondingsnummer, gelegen binnen de gemeente X. Zulks geschiedde, wijl de bezwaren te laat waren ingediend en niet was gebleken, dat de tijdige indiening van die bezwaren door bijzondere omstandigheden was verhinderd.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking bij den Raad een bezwaarschrift in, waarin zij betoogt, dat er wel bijzondere omstandigheden waren, die de tijdige indiening van het bezwaarschrift aan den Hoofdinspecteur verhinderden. In verband daarmede verzoekt zij den Raad de bestreden beschikking te vernietigen.

Naar aanleiding van dat verzoek is door den Raad overwogen, dat, waar artikel 18, lid 5 der verpondingsordonnantie (Staatsblad 1912 No. 31 jjs. Staatsbladen 1915 No. 710, 1918 No. 132 en 1919 No. 598) alleen aan den Hoofdinspecteur van Financiën de bevoegdheid geeft om te beslissen over het al of niet-aanwezig zijn van bijzondere omstandigheden, de Raad in dezen niet bevoegd is.

No. 147. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor
Belastingzaken van 17 Maart 1925.

In casu bestaat niet een afzonderlijke Indische vennootschap onder firma, maar is slechts sprake van een naam voor het Indische bedrijf van en in Nederland gevestigde firma. (Art. 1, (c) en (f), ord. I.B. 1908).

Waar het bedrijf van de firma uitsluitend bestaat in het buiten Nederlandsch-Indië inkoop en binnen Nederlandsch-Indië verkoopen van goederen, acht de Raad het bij gebreke van een juistere maatstaf en in aanmerking nemend, dat i.c. de koop geheel door de firmanten in Nederland zelf geschiedt, billijk om datgene, wat door het zelf-inkoop wordt uitgespaard (commissie-loon), te beschouwen als niet binnen Nederlandsch-Indië verworven winst. (Art. 22 ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 27 Juli 1922 No. 8275 Bl. werden de aanslagen in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1915 en 1916, opgelegd aan A., B. en C. naar aanleiding van een tegen die aanslagen ingediende doleantie verminderd tot respectievelijk enz.

Belastingplichtigen achtten zich erover gegriefd, dat niet aan alle in evenbedoelde doleantie voorgebrachte bezwaren was tegemoetgekomen en dienden in verband daarmee een beroepschrift in, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

De voornaamste grief van appellanten is gericht tegen het feit, dat de firma X., in welker winst de niet binnen Indië wonende appellanten deelgerechtigd waren, bij de vaststelling van de onderwerpelijke aanslagen werd aangemerkt als eene in Indië gevestigde vennootschap onder firma, als gevolg waarvan bij de berekening van het inkomen, door appellanten over de in beschouwing komende jaren genoten, in aanmerking werd gebracht het aandeel in de volle winst dier firma, onverschillig waar en op welke wijze die winst was behaald.

Appellanten betoogen, dat hun firma in Nederland was gevestigd, zoodat slechts rekening had mogen zijn gehouden met elks aandeel in dat gedeelte van de firmawinst, dat verworven werd door uitoefening van het bedrijf in Nederlandsch-Indië. Ware zulks geschied, dan zou, volgens appellanten, het door elk van hen over de jaren in beschouwing genoten inkomen zeker niet hooger zijn gesteld dan bij de berekening van de Nederlandsche aanslagen werd becijferd. In verband daarmee verzoeken zij de opgelegde aanslagen te herzien naar evenbedoelde Nederlandsche berekeningen.

Uit de stukken is den Raad gebleken, dat de firma X. inderdaad niet was eene afzonderlijke Indische vennootschap onder firma, maar slechts de naam voor het Indische bedrijf van eene firma, die in Nederland Y. heet en waarvan alle firmanten in Nederland woonden. Die firmanten verzorgden zelf het Nederlandsche gedeelte van het bedrijf, zoodat er, naar het oordeel van den Raad, geen twijfel aan kan bestaan, dat — voor de belasting — de firma X. moet worden behandeld als eene in Nederland gevestigde firma.

Op dien grond acht de Raad de opmerking van appellanten, dat slechts rekening had mogen zijn gehouden met dat deel van de firmawinst, dat verworven werd door uitoefening van het bedrijf in Indië, juist.

Nu is uit de in 's Raads vergadering door de vertegenwoordigers van appellanten verstrekte toelichtingen gebleken, dat belanghebbenden zelf eene nauwkeurige splitsing in Indische en buiten-Indische winst niet moge-

lijk achten, terwijl ook de voorhanden gegevens onvoldoende zijn om met eenige juistheid de grootte van de buiten Indië verworven winst te bepalen. Niettemin is de Raad met appellanten van oordeel, dat, waar het hier een bedrijf betreft, dat uitsluitend bestond in het buiten Indië inkoop en binnen Indië verkoopen van goederen, ongetwijfeld een gedeelte van de totale winst moet worden geacht te zijn verkregen buiten Indië.

Bij gebreke van een juister maatstaf en in aanmerking nemende, dat i.c. de inkoop geheel door de firmanten in Nederland zelf geschiedde, als gevolg waarvan de totale kosten lager waren dan wanneer die inkoop tegen een inkoop-commissie ware verricht door speciale inkoopers, acht de Raad het billijk om datgene, wat uit dien hoofde werd uitgespaard en als gevolg daarvan in de behaalde eindresultaten tot uiting kwam, te beschouwen als niet binnen Indië verworven winst.

De door de administratie becijferde firmawinsten zouden dus — naar 's Raads meening — kunnen worden verminderd met een bedrag, gelijk staande aan het commissie-loon, dat anders verschuldigd zou zijn geweest.

In het onderwerpelijk geval acht de Raad het bepalen van evenbedoeld commissie-loon niet noodzakelijk, omdat zelfs bij het in rekening brengen van een matig loon, het binnen Indië verkregen deel van de winst over de jaren in beschouwing en de voor belasting in aanmerking komende vermeerdering van winst niet hoger worden dan de over die jaren in Nederland becijferde winst en meerwinst.

Op die gronden komt het den Raad voor, dat aan het verzoek van appellanten om de door hen verschuldigde belasting te berekenen overeenkomstig de Nederlandsche becijferingen, gevolg behoort te worden gegeven, in verband waarmede de verdere grieven van appellanten buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Aan de hand van evenbedoelde becijferingen blijkt nu, dat over 1915 aan geen van hen een aanslag kan worden opgelegd, terwijl de aanslag over 1916 moet worden herrekend enz.

No. 148. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 31 MAART 1925.

Waar de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 geen nadere omschrijving geeft van het begrip „bedrijf” in het algemeen, noch van hetgeen zij verstaat onder de uitoefening van een bedrijf in Nederlandsch-Indië, moet in ieder bijzonder geval naar de bedoeling der ordonnantie en den aard der daarin geregelde belasting worden beslist, of, en in hoeverre, van uitoefening van een bedrijf in Nederlandsch-Indië sprake is. Deze beslissing hangt niet uitsluitend af van de beantwoording van de vraag waar de handelingen worden verricht, die tezamen het bedrijf uitmaken; immers mag niet teveel de nadruk worden gelegd op die handelingen, welke, hoewel onontbeerlijk voor het behalen van de beoogde winst, niettemin in hoofdzaak het karakter dragen van zuivere uitvoeringshandelingen.

De plaats waar de uitoefening van een bedrijf moet geacht worden te geschieden, wisselt niet met de plaats van iedere afzonderlijke handeling, maar is en blijft daar, waar die handelingen geschieden, welke in de eerste plaats de winstgevendheid van het bedrijf beheerschen, dat is daar, waar ook naar

het spraakgebruik „de zetel van het bedrijf” gevestigd is. (Art. 29 jo. art. 33 herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofddirecteur van Financiën van 30 December 1924 No. 16044 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de te A. (in Nederland) gevestigde naamloze vennootschap X., strekkende ter erlanging van vermindering van den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920.

Belastingplichtige achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, dat door de vertegenwoordigers van appellante in 's Raads vergadering mondeling werd toegelicht, en naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Blijkens de bestreden beschikking stelde de Hoofddirecteur zich op het standpunt, dat, ter berekening van het zuiver inkomen van appellante, terecht was uitgegaan van de overweging, „dat de winstgevendheid van het scheepvaartbedrijf is gelegen in de mogelijkheid van exploitatie der winstbronnen, welke aanwezig zijn in die landen, waar de steunpunten van de bevaren lijnen zijn gevestigd;

„dat de exploitatie van die winstbronnen geschiedt door het vervoer van passagiers en lading van en naar de steunpunten;

„dat de winstbronnen zelve in het leven worden geroepen door de wisselwerking van vraag en aanbod van passagiers en lading tusschen de verschillende havens, die worden aangedaan;

„dat in het doorgaand verkeer Nederlandsch-Indië vice-versa de maatschappij X. hare winstmogelijkheid in gelijke mate aan beide landen ontleent, in verband waarmee het billijk is te achten de winsten op het vervoer zoo wel van de Nederlandsch-Indië binnenkomende als van de uit dit land gaande passagiers en lading voor de helft als Indische winst aan te merken;

„dat in verband met het vorenstaande het bij artikel 29 der (herziene) ordonnantie (op de inkomstenbelasting 1920) bedoeld zuiver inkomen, verworven door uitoefening in Nederlandsch-Indië van een beroep of bedrijf, is berekend met gebruikmaking van de formule: Indisch inkomen = $\frac{1}{2} \times$ vracht en passages van en naar Indië

X totaal inkomen”.

totale vracht en passages

Appellante bestrijdt de juistheid van deze opvatting door erop te wijzen, dat de administratie bij hare beslissing toepaste begrippen „winstgevendheid” en „winstmogelijkheid”, die de betreffende ordonnantie niet kent;

dat aan de hand van de artikelen 29, juncto 3 en 6, van die ordonnantie enkel uit te maken valt, wat het zuiver inkomen is, dat door appellante wordt verworven door uitoefening van haar bedrijf in Nederlandsch-Indië;

dat dit bedrijf het reederij-bedrijf is;

dat het inkomen uit dit bedrijf bestaat uit vrachten, passagegelden en vergoeding voor postvervoer;

dat al deze vergoedingen worden genoten voor het bedrijf, d.w.z. voor het vervoer van lading, passagiers en post en dat dus — evenals voor elke andere vennootschap — bron van inkomen is de arbeid, waarvoor de vergoeding wordt verkregen.

Op deze stellingen voortbouwende komt appellante tot de conclusie, dat haar bedrijf voor een zeer belangrijk deel op de open zee wordt uitgeoefend

en dat, van een theoretisch standpunt beschouwd, als hare winst, verworven door uitoefening van een bedrijf in Nederlandsch-Indië, feitelijk slechts zou kunnen worden aangemerkt de winst, verkregen door het bevaren van de Indische zeeën binnen de territoriale grenzen. Een en ander vooropstellende acht appellante de door de administratie toegepaste formule niet te verdedigen, in verband waarmede zij verzoekt daarvoor een andere formule in de plaats te stellen.

De Raad kan zich met het ten deze door appellante ingenomen standpunt niet vereenigen.

Allereerst merkt de Raad op, dat de ordonnantie geene nadere omschrijving geeft van het gerip „bedrijf” in het algemeen, noch van hetgeen zij verstaat onder de uitoefening van een bedrijf in Nederlandsch-Indië, zoodat in ieder bijzonder geval naar de bedoeling der ordonnantie en den aard der daarin geregelde belasting moet worden beslist, of, en in hoeverre, van de uitoefening in Nederlandsch-Indië van een bedrijf sprake is.

Appellante meent, dat die beslissing uitsluitend afhangt van — en identiek is met — het antwoord op de vraag, waar de handelingen worden verricht, die tezamen het bedrijf uitmaken, en neemt voorts als vaststaande aan, dat haar bedrijf bestaat in het vervoer van lading, passagiers en post.

Beide opvattingen van appellante komen den Raad onjuist voor, omdat in beide te veel de nadruk wordt gelegd op die handelingen, welke, hoewel zonder twijfel in ieder geval onontbeerlijk voor het behalen van de beoogde winst, niettemin in hoofdzaak het karakter van zuivere uitvoeringshandelingen dragen.

De Raad is van oordeel, dat ter bepaling van de plaats waar een bedrijf wordt uitgeoefend, deze handelingen eerst in de laatste plaats in aanmerking komen. De aard der inkomstenbelasting en de strekking der ordonnantie, die willen treffen de winst behaald met de uitoefening van een bedrijf, brengen mede, dat onder het bedrijf in de eerste plaats verstaan wordt het complex van handelingen en omstandigheden, welke het behalen van winst beheerschen, en dat het bedrijf daar wordt uitgeoefend, waar die handelingen en omstandigheden plaats grijpen en zich voordoen.

Op appellante toegepast, wil dit zeggen, dat haar bedrijf niet te omschrijven is als „het vervoer van lading, passagiers en post”, maar als „het systematisch verrichten van handelingen, en scheppen en benutten van omstandigheden, teneinde op zoo voordeelig mogelijke wijze overeenkomsten van vervoer te kunnen aangaan en uitvoeren”. De inkomsten, die appellante verwerft, mogen dan ook van de zijde harer bevrachters beoordeeld, niet anders zijn dan eene vergoeding voor een te hunnen behoefte geschied vervoer, voor appellante zelve moeten die inkomsten tevens de vergoeding vormen voor alle andere handelingen, welke zij in haar bedrijf verricht. En de plaats waar de uitoefening van dit bedrijf moet geacht worden te geschieden, wisselt niet met de plaats van iedere afzonderlijke handeling, maar is en blijft daar, waar die handelingen geschieden, welke in de eerste plaats de winstgevendheid van het bedrijf beheerschen, dat is daar, waar ook naar het gewone spraakgebruik „de zetel van het bedrijf” gevestigd is.

De door appellante aangehaalde voorbeelden van wetgeving ten bewijze van hare stelling, dat haar bedrijf en hare winst (in hoofdzaak) op de open zee worden uitgeoefend en behaald, acht de Raad niet juist gekozen, omdat zij zijn gebaseerd op utiliteitsgronden van internationaal-politiek aard en dus niet als regelen van interpretatie kunnen worden aanvaard.

Overigens zouden, indien de regelen van Internationaal Recht ten deze als richtsnoer moesten worden aangenomen, die zoo gezegd „op de open zee” verrichte handelingen, welke toch hebben plaats gevonden op Nederlandsche schepen, moeten worden geacht geheel te zijn verricht op het ook Nederlandsch-Indië omvattend territoir van het Koninkrijk der Nederlanden, zoodat ook dan een verdeeling der winst, zooals door den Hoofdinspecteur voorgesteld, geheel in de rede zou liggen.

De Raad kan zich, in verband met het vorenstaande, met de gronden, waarop de beslissing van den Hoofdinspecteur rust, geheel vereenigen en is met dien Hoofdinspecteur van oordeel, dat het bedrijf van appellante in hoofdzaak zoowel hier als in Nederland wordt uitgeoefend. Waar nu overigens wel de opperste leiding in Nederland berust, maar niettemin de van Indië uitgaande lading van meer belang is dan die van Nederland, acht de Raad een gelijke verdeeling over Nederland en Indië van de door uitoefening van het bedrijf in die landen verkregen winsten alleszins rationeel en de gebezigde formule niet onbillijk.

Om die reden heeft hij besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aanslag, zooals die bij de bestreden beschikking van den Hoofdinspecteur werd vastgesteld, te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 200.—.

No. 149. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 17 APRIL 1925.

De Raad heeft geen bezwaar om het in de advocatuur gebruikelijke boekingsysteem, waarbij als inkomen over eenig jaar wordt aangemerkt, wat werkelijk in dat jaar wordt ontvangen, te aanvaarden. (Art. 3, § 1 en art. 6, § 1, 1908).

Veranderd inzicht der belastingadministratie omtrent belastbaarheid van bepaalde inkomsten is geen nieuw feit, dat tot navordering zou kunnen leiden. (Art. 55 ord. O.W.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 26 April 1922 No. 4465 Bl. werden de aan Mr. A. opgelegde aanslagen in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1918 en 1919, naar aanleiding van een door dien belastingplichtige gedaan verzoek om vernietiging van die aanslagen, verminderd.

Belanghebbende achtte zich over de afwijzing van het verzoek om vernietiging van bedoelde aanslagen gegriefd en diende in verband daarmede bij den Raad eenige bezwaarschriften in, welke den Raad aanleiding hebben gegeven het volgende te overwegen.

Appellant betoogt in de eerste plaats, dat hem over de betrekkelijke jaren geen aanslagen hadden mogen zijn opgelegd. Ter toelichting van dit betoog verwijst hij naar eenige bij zijn doleantie in eersten aanleg overgelegde bescheiden, waaruit zou moeten blijken, dat de vermeerdering van inkomen over de jaren 1918 en 1919 in vergelijking met het jaar 1913 geen gevolg zou zijn geweest van den oorlogstoestand.

Aangezien de Raad de in evenbedoelde bescheiden geleverde beschouwingen ter aantooning, dat de hiervorenaangeduide vermeerdering van inkomen geen verband zou hebben gehouden met den oorlogstoestand onvoldoende acht en hij uit verschillende te zijner kennis gebrachte stukken de overtuiging heeft verkregen, dat de oorlogstoestand wel degelijk het inkomen van appellant over de betrekkelijke jaren gunstig heeft beïnvloed, kan hij aan het door appellant gedaan verzoek om den aanslag op den hiervorenbedoelden grond te vernietigen, geen gevolg geven.

Appellants tweede bezwaar is gericht tegen de verwerping door den Hoofdingspecteur van Financiën van het door hem gevolgde systeem van boeking zijner inkomsten.

Appellant is van meening, dat dat systeem, waarbij als inkomen over eenig jaar werd aangemerkt, wat werkelijk in dat jaar werd ontvangen, voor de advocatenpraktijk als het eenige practisch bruikbare moet worden aangemerkt. De Hoofdingspecteur aanvaardde dit systeem niet, doch rekende tot de inkomsten over eenig jaar die bedragen, waarop in dat jaar een recht werd verkregen, zonder zich in te laten met de vraag, wanneer genoemde inkomsten werden getouchéerd.

De Raad is van oordeel dat appellants bezwaar als juist moet worden aangemerkt.

Overeenkomstig de in de advocatenpraktijk geldende opvatting meent de Raad toch, dat er i.c. geen gegronde reden bestond om appellants boekings-systeem als onjuist te verwerpen, gelet op de verschillende factoren, waarmede advocaten dienen rekening te houden, zooals den vaak zeer langen tijdsduur van processen, de verhaalbaarheid van de vordering, de kosten op de tegenpartij, enz. Tegen het aanvaarden van dat systeem kon, naar het oordeel van den Raad, te minder bezwaar bestaan, waar het bij de vaststelling van appellants aanslagen in de inkomstenbelasting steeds door de administratie werd gevolgd.

De bestreden aanslagen over de jaren 1918 en 1919, zooals die door den Hoofdingspecteur nader werden vastgesteld, zullen derhalve, overeenkomstig appellants verzoek, moeten worden vastgesteld in dier voege, dat voor de betrekkelijke jaren, voor zoover appellants inkomen uit de advocatenpraktijk betreft, alleen rekening wordt gehouden met de inkomsten, welke in die jaren jaren werkelijk werden getouchéerd.

In verband daarmee dienen appellants inkomsten over het jaar 1918, in afwijking van de beschikking van den Hoofdingspecteur, te worden vermeerderd met enz.

Appellant maakt verder bezwaar tegen de hem opgelegde aanslagen tot navordering van oorlogswinstbelasting over de jaren 1916 en 1917.

Naar aanleiding van dit bezwaar heeft de Raad het volgende overwogen.

Blijkens de stukken werd aan appellant voor de jaren 1916 en 1917 aanvankelijk geen aanslag opgelegd, hoewel appellant voor die jaren een aanzienlijke inkomstenvermeerdering had opgegeven. Blijkbaar was de betrokken Commissie van aanslag van meening, dat bij advocaten van oorlogswinst in hunne praktijk geen sprake kon zijn.

Toen de aanslagen over de jaren 1918 en 1919 echter in behandeling kwamen, veranderde de administratie van inzicht en werd aan appellant over genoemde jaren een aanslag opgelegd, waarbij zoowel de bedragen door hem ontvangen in 1920 en 1921, maar betrekking hebbende op in vooraf-

gaande jaren verrichte werkzaamheden als die, in 1918 en 1919 ontvangen, doch betrekking hebbende op in vorige jaren verrichten arbeid, in aanmerking werden genomen.

Daar appellant terecht tegen een dergelijk tweeledig systeem bezwaren maakte, verminderde de Hoofdinspecteur bij zijne bovenvermelde beschikking het inkomen van appellant over het jaar 1918 met de in dat jaar ontvangen, doch op de jaren 1916 en 1917 betrekking hebbende bedragen. Met deze bedragen werd daarop het door de administratie berekende inkomen over laatstgemelde jaren verhoogd, en alsnog tot navordering over die jaren overgegaan.

De Raad is van meening, dat de navorderingsaanslagen niet kunnen worden gehandhaafd, vermits deze enkel voortspruiten uit een veranderd inzicht van de belastingadministratie, hetgeen naar 's Raads oordeel niet als een (nieuw) „feit", vereischt ingevolge artikel 55 der ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917, kan worden aangemerkt.

In verband daarmee heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op artikel 7 der ordonnantie van 11 December 1915 vd., de aan appellant over de jaren 1916 en 1917 opgelegde navorderingsaanslagen te vernietigen.

No. 150. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 1 MEI 1925.

Een in 1924 ontvangen tantième, dat een belooning vormt voor werkzaamheden in 1921 verricht en in de boeken van 1921 is verhandeld, wordt beschouwd als over 1921 te zijn genoten. (Art. 3 (1) en 6 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Aan A. werd over het jaar 1922 een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting opgelegd, ten bedrage van f

Belanghebbende achtte zich door dezen navorderingsaanslag gegriefd en diende daartegen bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan de Raad het volgende heeft overwogen.

Blijkens de stukken is de bestreden navorderingsaanslag gegrond op een door de Naamlooze Vennootschap „B." aan appellant in het jaar 1924 gedane uitkeering groot f x. uit hare winst over het boekjaar 1921/22. Daar bij het vaststellen van den aanslag over het jaar 1922 bedoelde uitkeering buiten aanmerking was gebleven en de betrokken belastingadministratie van oordeel was, dat zulks ten onrechte geschiedde, vermits reeds aan het einde van het boekjaar 1921/22 der Naamlooze Vennootschap „B." voor appellant een recht op de uitkeering bestond, werd na verkregen machtiging van den Hoofdinspecteur van Financiën tot navordering van de te weinig geheven belasting overgegaan.

Appellant verzoekt den Raad den navorderingsaanslag te vernietigen, vermits de aan hem in het jaar 1924 gedane uitkeering niet een voor het belastingjaar 1922 belastbare bate vertegenwoordigt, aangezien in laatstgenoemd jaar met betrekking tot bedoelde uitkeering nog geen belastingschuld voor appellant bestond.

De eenige vraag die partijen verdeeld houdt, hoezeer op verschillende wijze voorgedragen, is deze: of het door appellant in 1924 ontvangen tantième al dan niet behoort tot zijn belastbaar inkomen over 1921 (belastingjaar 1922).

De Raad is van oordeel, dat dit inderdaad het geval is.

Bedoeld tantième immers vormt eene belooning voor appellant's werkzaamheden in het jaar 1921, welke belooning moet worden betaald uit de over het jaar 1921 behaalde winst, en waarvan het bedrag afhankelijk is van het winsteijfer over gemeld jaar, terwijl reeds gedurende het jaar 1921 en op 1 Januari 1922 vaststond, dat appellant aanspraak zou kunnen doen gelden op zulk een winstaandeel, naar eene eveneens toen reeds vaststaande verhouding te berekenen.

Hiermede is aan alle vereischten der herz. ord. I.B. 1920 voldaan.

Met name doet het niet terzake, of het bedrag der winst, en daarmee ook van het winstaandeel, reeds in 1922 vaststond, en of dus reeds in den loop van het jaar 1922 de aanslag had kunnen worden becijferd.

Voor zoodanige gevallen is immers juist in art. 47, sub 3, der ordonnantie eene bijzondere voorziening getroffen, welke ook door appellant in casu had moeten worden inachtgenomen.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, juncto Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellant opgelegden navorderingsaanslag te handhaven en dezen overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 200.—.

No. 151. — UITSPPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 8 MEI 1925.

Na een afwijzende uitspraak op een beroepschrift kan eene, op een nader ingediend verzoekschrift gedane mededeeling van den Hoofdinspecteur van Financiën, dat voor vernietiging van den aanslag geen reden bestaat, niet worden beschouwd als een beslissing in den zin van art. 51 ord. O.W.B., waarvan beroep op den Raad zou zijn toegelaten. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Bij 's Raads uitspraak van 10 Maart 1922 No. 15 werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van herziening van de beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 15 Juli 1921 No. 4578 Bl., inzake den hem opgelegden aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1918.

In verband met die uitspraak wendde belanghebbende zich bij request van 17 December 1923 opnieuw tot genoemden Hoofdinspecteur met verzoek zijn aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1918 te vernietigen, gelijk dit met tal van aanslagen van andere personen in de streek, waar appellant woonde, was geschied.

De Hoofdinspecteur deelde appellant echter mede, dat voor vernietiging van appellants aanslag geen reden bestond.

Belanghebbende bracht vervolgens andermaal zijne bezwaren tegen den hem opgelegden aanslag bij den Raad voor.

Naar aanleiding van die bezwaren heeft de Raad het volgende overwogen.

Ingevolge de artikelen 1 en 2 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 junctis Staatsbladen 1919 No. 598, 1921 No. 406 en 1922

Nos. 69 en 805) wordt door den Raad beschikt op door belastingplichtigen bij hem ingediende bezwaren tegen beslissingen van den Hoofdinspecteur van Financiën inzake landsbelastingen, voor zoover in de betreffende verordeningen van die beslissingen beroep op den Raad is toegelaten.

Met betrekking tot de oorlogswinstbelasting is bij artikel 52 der verordening in Staatsblad 1917 No. 592 jo. Staatsblad 1919 No. 598 bepaald, dat beroep op den Raad is toegelaten van beslissingen van den Hoofdinspecteur van Financiën „bedoeld in artikel 51” dier verordening, dus van beslissingen op doeleanties tegen aanslagen in die belasting.

Nu kan, naar het oordeel van den Raad, de bestreden uitspraak van den Hoofdinspecteur niet als eene zoodanige beslissing worden aangemerkt.

Aan artikel 52 der aangehaalde verordening kan derhalve niet het recht worden ontleend om van bedoelde uitspraak bij den Raad in beroep te komen.

Waar overigens geen bepalingen bestaan, welke van uitspraken als de onderwerpelijke beroep op den Raad toelaten, verklaart de Raad zich in dezen niet bevoegd.

No. 152. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 22 MEI 1925.

Een afschrijving, waarbij rekening wordt gehouden met risico van waardevermindering, kan tot het bedrag, dat geacht kan worden tot dekking van evenbedoeld risico te dienen, enkel worden beschouwd als een gewone reserveering, waarvan aftrek uitdrukkelijk is uitgesloten. (Art. 8, § 2, 2e, jo. art. 6, § 1, 2e lid, a, ord. I.B. 1908).

Waar op de activa geregeld de jaarlijksche waardevermindering is afgeschreven, kan met het algeheele verlies op een bedrijfsmiddel op geen andere wijze rekening worden gehouden dan door afschrijving van de nog aanwezige boekwaarde, zonder dat daarbij acht mag worden geslagen op de vervangingskosten der verloren gegane bedrijfsmiddelen. (Art. 6 § 1, 2e lid, a en b, ord. I.B. 1908), anderzijds vallen de uitgekeerde assurantie-penningen geheel onder het begrip inkomen uit bedrijf. (Art. 6, § 1, ord. I.B. 1908).

Het koopen en verkoopen van schepen is een normaal onderdeel van het reedersbedrijf; de met een dergelijke handeling behaalde winst is bedrijfsinkomen. (Art. 6, § 1, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 11 Januari 1923 No. 519 Bl. werd o.m. afwijzend beschikt op een verzoek van A. om den aan de Naamlooze Vennootschap B. opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1917 in dier voege te herzien, dat

- 1e. de door laatstgenoemde jaarlijks toegepaste afschrijvingen op stoomschepen in haar geheel voor aftrek zouden worden toegelaten;
- 2e. hetgeen uit de verzekeringsuitkeering voor de getorpedeerde schepen „X” en „Y” meer werd ontvangen dan de boekwaarde dier schepen bedroeg, niet als winst zou worden beschouwd;
- 3e. het batig saldo van den verkoop van het stoomschip „Z” niet als inkomen zou worden aangemerkt.

Belastingplichtige achtte zich hierover gegriefd en diende tegen de aan-

gehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellante betoogt in haar bezwaarschrift, dat voor de berekening van het zuiver inkomen niet alleen die afschrijvingen toelaatbaar zijn te achten, welke zijn geschied wegens werkelijk reeds ingetreden waardevermindering, doch dat ook afschrijvingen, welke hebben plaats gehad met het oog op „alle werkelijke risico's van waardevermindering” in aftrek behooren te worden toegelaten.

De Raad kan zich met dat standpunt niet vereenigen, omdat uit de bepaling in artikel 6, § 1, letter *a*, der ordonnantie op de inkomstenbelasting (Staatsblad 1908 No. 298), krachtens welke slechts „afschrijvingen wegens waardevermindering” in mindering van het bruto-inkomen mogen worden gebracht, niet anders kan worden afgeleid dan dat voor de toelaatbaarheid der afschrijving de aanwezigheid van een equivalente waardevermindering vereischt is.

Een afschrijving, waarbij rekening wordt gehouden met risico van waardevermindering, kan, naar 's Raads oordeel, tot het bedrag, dat geacht kan worden tot dekking van evenbedoeld risico te dienen, enkel worden beschouwd als een gewone reserveering, waarvan aftrek ingevolge artikel 8 § 2, ten 2e, der evengenoemde ordonnantie uitdrukkelijk is uitgesloten.

Evenwel meent de Raad, dat het door den Hoofdinspecteur toegepaste afschrijvingspercentage te laag is en een afschrijving van 5% van de aanschaffingswaarde van alle schepen geacht kan worden meer overeen te komen met de werkelijke jaarlijks intredende waardevermindering dezer activa.

Appellante betoogt voorts, dat het onjuist was om het bedrag, dat aan assurantiepenningen wegens de torpedeering der stoomschepen „X” en „Y” méér werd ontvangen dan de boekwaarde dier schepen bedroeg, als winst aan te merken en zulks omdat de uitgekeerde assurantiepenningen niet voldoende waren om daarmede den aanschaf van twee gelijkwaardige schepen te bekostigen, zoodat bedoelde aanschaf aan belastingplichtige een verlies opleverde gelijk aan het verschil tusschen de kosten van aanschaf en de assurantiepenningen.

De Raad meent, dat voor het standpunt van belastingplichtige geen steun kan worden gevonden in de betreffende wettelijke bepalingen.

Immers artikel 6, § 1, letter *a* en *b*, der vakergenoemde ordonnantie kent slechts twee wijzen, waarop rekening kan worden gehouden met vermindering of verlies van bedrijfsmiddelen, te weten enerzijds het afschrijven wegens waardevermindering en anderzijds het opbrengen van kosten van van vervanging of vernieuwing, terwijl niet gelijktijdig beide methoden in toepassing kunnen worden gebracht.

Waar in het onderwerpelijke geval op de activa een geregelde jaarlijksche afschrijving wegens depreciatie had plaats gehad, kon met het algeheele verlies op geen andere wijze rekening worden gehouden dan door afschrijving van de nog aanwezige boekwaarde, zonder dat daarbij nog acht mocht worden geslagen op de vervangingskosten der getorpedeerde schepen.

Anderzijds vallen de uitgekeerde assurantiepenningen, naar 's Raads meening, geheel onder het begrip inkomen uit bedrijf, zooals dit in de eerste alinea van vakergenoemd artikel 6 is omschreven.

De Raad kan zich dan ook op dit punt geheel met de beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën vereenigen.

Appellante voert ten slotte aan, dat het batig saldo van den verkoop van

het SS „Z.” niet als bedrijfswinst had mogen worden aangemerkt in verband met het karakter van het bedrijf van belastingplichtige, hetwelk niet als een handel in schepen, doch als een gewoon reedersbedrijf is aan te merken.

Hieruit zou naar de meening van appellante volgen, dat eerst dan van bedrijfswinst, behaald uit den verkoop van een schip, zou kunnen worden gesproken, indien met de kooppenningen een schip van hoogere bedrijfswaarde dan het verkochte vaartuig, zou kunnen worden verkregen.

De Raad acht ook dit betoog onjuist.

Waar het koopen en verkoopen van schepen als een normaal onderdeel van het reedersbedrijf moet worden beschouwd, valt ook de met een dergelijke handeling behaalde winst ongetwijfeld onder de algemeene omschrijving van het bedrijfsinkomen in artikel 6, § 1: „hetgeen in de uitoefening van een bedrijf door de belastingplichtige in geld, geldswaarde of in natura genoten wordt”.

Met de kosten van aanschaffing van een nieuw schip kan, naar het systeem der ordonnantie, eerst dan rekening worden gehouden, indien de aanschaffing werkelijk heeft plaats gehad en diende ter vervanging van een ander vaartuig, waarop niet wegens waardevermindering is afgeschreven.

Op grond van het bovenstaande meent de Raad, dat ook aan dit bezwaar niet kan worden tegemoet gekomen en besluit hij, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellante opgelegden aanslag, bedragende f te verminderen met f en alzoo nader vast te stellen op f, zijnde f naar het jaarlijksch zuiver inkomen en f naar de jaarlijksche overwinst, en dien aanslag, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.—.

No. 153. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 22 MEI 1925.

Reserveeringen voor „dubieuze debiteuren” komen niet in mindering van het inkomen, zoolang niet duidelijk blijkt, dat de reserveering als een werkelijke afschrijving wegens onverhaalbaarheid moet worden beschouwd. (Art. 8 § 2, 2e, en art. 6 § 1, 2e lid, a, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 17 Juni 1922 No. 6444 Bl. werd o.m. afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap A., strekkende ter erlanging van herziening van haar aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1918 in dier voege, dat o.m. de door haar over de jaren 1915, 1916 en 1917 ten laste van de winst- en verliesrekeningen gebrachte reserveeringen voor dubieuze debiteuren in mindering van het inkomen over die jaren zouden worden gebracht.

Belastingplichtige achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen enz.

Evenmin kan de Raad de tweede grief van appellante als gegrond beschouwen.

Waar belastingplichtige zelve in hare jaarstukken een onderscheid maakt tusschen afschrijvingen en reserveeringen voor „Dubieuze Debiteuren”, acht de Raad het standpunt der administratie om de uit dezen hoofde gereserveerde bedragen als gewone reserveeringen aan te merken en mitsdien niet in mindering van het inkomen te brengen, gerechtvaardigd, zoolang niet duidelijk blijkt, dat de reserveering eigenlijk als een werkelijke afschrijving wegens onverhaalbaarheid moet worden beschouwd.

Nu is uit een accountantsrapport gebleken, dat verreweg het grootste gedeelte der over de jaren 1915, 1916 en 1917 gevormde debiteuren-reserve weer ten bate van de winst- en verliesrekening kon worden gebracht, zoodat de Raad geen aanleiding kan vinden de bedoelde reserveeringen als afschrijvingen aan te merken en in aftrek toe te laten.

Op grond van het bovenstaande kan de Raad niet aan appellant's bezwaren tegemoet komen en besluit hij, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915, (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69) den opgelegden aanslag, bedragende f te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.—.

No. 154. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 5 JUNI 1925.

De beantwoording van de vraag, of een vereeniging al dan niet een bedrijf uitoefent, wordt niet beheerscht door het doel, waarmede hare handelingen worden verricht.

Het voordelig saldo, dat door een vereeniging verkregen is door uitoefening van een bedrijf, is aan belasting onderhevig, onverschillig of de vereeniging die winst door hare leden of door anderen heeft verworven.

Ook al zou een vereeniging haar bedrijf goedkoopere kunnen inrichten, dan zijn toch, nu de vereeniging haar bedrijf in meer veredelde vorm uitoefent, alle handelingen, die zij met het oog op die veredeling verricht, bedrijfshandelingen. (Art. 1 (1), b en art. 21 (d) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 14 December 1922 No. 13937 Bl. werd afwijzend beschikt op eenige verzoeken van een vereeniging A., strekkende ter erlanging van herziening van den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting naar het jaarlijksch zuiver inkomen over de jaren 1919 tot en met 1922, terwijl de beslissing op de mede ingebrachte bezwaren tegen den aanslag naar de jaarlijksche extrawinst over de jaren 1920 tot en met 1922 werd opgeschort, totdat eene beschikking zou zijn genomen op de, op den voet van artikel 25, letter c, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, ingediende kapitaalsaantooning.

Vervolgens werd bij besluit van genoemden Hoofdinspecteur van 21 Juni 1924 No. 8025 Bl. de aanslag naar de jaarlijksche extrawinst over laatstgemelde jaren verminderd.

Appellante achtte zich over de aangehaalde beschikkingen gegriefd en diende daartegen bij den Raad een tweetal bezwaarschriften in, die ter vergadering van den Raad door den vertegenwoordiger van appellante mondeling werden toegelicht en waarin zij betoogt:

- 1o. dat de belastingadministratie onjuist handelde door aan te nemen, dat appellante een bedrijf uitoefende. Zij verzoekt in verband daarmede vernietiging van de opgelegde aanslagen;
- 2o. dat, ook al zou worden aangenomen, dat een bedrijf werd uitgeoefend, dan nog in ieder geval slechts als inkomen in aanmerking dienden te worden genomen de inkomsten uit het bedrijf, als hoedanig niet zouden kunnen worden beschouwd de bijdragen, welke van de leden van de vereeniging naast de kosten van werving van arbeidskrachten en dergelijke worden geheven afzonderlijk en uitsluitend tot betaling van rente en aflossing eener obligatieleening.

Ten aanzien van deze bezwaren merkt de Raad het volgende op:

Ad. 1o. Blijkens artikel 1, letter b, van de ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908 en die op de inkomstenbelasting 1920 is voor een vereeniging als appellante belastingplicht aanwezig, zoo zij een bedrijf of beroep uitoefent.

Naar de meening van appellante nu, is in haar geval van de uitoefening van een bedrijf of beroep geen sprake, omdat het doel, dat zij nastreeft, een geheel ander is dan dat van de gewone werfkantoren, waarbij de bedoeling voorzit, de arbeidskrachten zoo goedkoop mogelijk te verkrijgen om ze zoo duur mogelijk van de hand te doen — alzoo om winst te behalen —, terwijl appellante zich enkel ten doel heeft gesteld de bestaande misbruiken bij de koeliewerving weg te nemen. Hare werkzaamheden zouden dus een ethisch doel hebben, en niet gericht zijn op het behalen van winst.

De Raad is van oordeel, dat het hier door appellante aangevoerde argument ten aanzien van de vraag, of zij met hare werkzaamheden al dan niet een bedrijf uitoefent, geen gewicht in de schaal legt, omdat de hiervoren aangehaalde ordonnanties met het doel, waarmede een bedrijf wordt uitgeoefend, geen rekening houden, terwijl de Raad verder niet vermag in te zien, dat het werven van koelies, gelijk appellante doet, geen bedrijfsuitoefening in den gangbaren zin van het woord zou zijn. Immers precies dezelfde werkzaamheden, die vroeger de werfbureau's deden, worden nu — zij het dan ook wellicht op andere wijze — door appellante uitgevoerd. Het doel, waarmede die werkzaamheden door appellante worden verricht, brengt in den aard der verrichtingen geen verandering. Zoodra dus vaststaat, dat in eenig jaar met de uitoefening van appellante's bedrijf een voordeelig saldo is verkregen, is dit saldo aan belasting onderhevig. Op welke wijze het is verkregen, is, naar 's Raads meening, van geen belang. Ook wanneer derhalve, zooals in appellante's geval, een voordeelig bedrijfsresultaat is behaald, doordat van de leden meer voor de koelies werd gevorderd dan noodig was om de bedrijfsuitgaven te dekken, neemt dit niet weg, dat dit voordeelige bedrijfsresultaat voor haar zelve — en niet voor hare leden, zooals appellante meent — winst is. Immers, de aangehaalde ordonnanties maken geen onderscheid tusschen winsten, die eene vereeniging door hare leden of door anderen verwerft. Bovendien is de Raad uit appellantes jaarverslag over 1920, pagina 3, en dat over 1921, pagina 2 en 3 gebleken, dat ook buitenleden, dus derden, door middel van de vereeniging koelies kunnen aanwerven en zodoende eventueel bijdragen tot de winst der vereeniging.

Ad. 2o. Ten aanzien van dit punt merkt appellante op, dat de door haar aangegane obligatieleening, evenals de voor de leden gevorderde bijdrage tot betaling van rente en aflossing dier leening, met het werfbedrijf als zoo-

danig niets te maken hebben. Het heffen van genoemde bijdragen houdt volgens appellante ten nauwste verband met het hoofddoel, dat zij zich gesteld heeft, nl. verbetering van de werfpraktijken. Voor de werving, als bedrijf opgevat, zou die bijdrage niet noodig zijn geweest; daarvoor had kunnen worden volstaan met veel goedkoopere middelen, zooals gehuurde lokalen enz. Maar aangezien voor de door appellante voorgestane en doorgevoerde „veredeling” van de werving veel duurdere gronden en gebouwen noodig waren dan voor een werfbedrijf werden vereischt, moest de obligatieleening worden aangegaan en moesten de leden tot aflossing enz. daarvan bijdragen. Volgens appellante is derhalve — gezien het ethische doel der leening — het aangaan van deze leening geen bedrijfshandeling geweest, zoodat ook de van de leden gevorderde bijdrage, als niet met het eigenlijk werfbedrijf samenhangende, nooit als inkomen kan worden aangemerkt.

Ten aanzien hiervan merkt de Raad op, dat, ook al had appellante haar bedrijf op goedkoopere wijze kunnen inrichten, en al had zij niet die eischen daaraan behoeven te stellen, die zij meende dat noodig waren, dit niet wegneemt, dat nu appellante haar bedrijf in meer veredelde vorm uitoefent, alle handelingen, die zij met het oog op die veredeling verricht, naar 's Raads meening, als bedrijfshandelingen moeten worden aangemerkt. De Raad vermag dan ook niet in te zien, dat de van de leden gevorderde bijdragen geen inkomsten in den zin der wet zouden zijn.

De Raad heeft dan ook in verband met het bovenstaande besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de aan appellante opgelegde aanslagen, zooals die bij bovenaangehaalde beschikkingen van den Hoofdinspecteur nader werden vastgesteld, te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200. — voor elk der jaren 1919 t/m 1922.

No. 155. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 26 JUNI 1925.

Een uitkeering, welke haar grond vindt in een overeenkomst, waarvan de naleving in rechte kan worden gevorderd, kan van het inkomen worden afgetrokken, mits aan die uitkeering het vereischte van periodiciteit niet ontbreekt. (Art. 9 (1), b, 1e, herz. ord. I.B. 1920).

Nu de „Fordregeling” (Bijblad 10359) niet op appellant van toepassing is verklaard, kan de door hem gebruikte auto niet geacht worden voor zijn ambt noodzakelijk te zijn; een aftrek wegens waardevermindering kan daarom niet worden toegestaan. (Art. 6 (2), a, en art. 9 (4), 5e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 1 April 1924 No. 4549 Bl. werd de aan A. opgelegde aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923 verhoogd op grond van de overweging, dat bij de berekening van den aanslag ten onrechte een bedrag van f 1.800.—, — zijnde een door belastingplichtige over het jaar 1922 (belastingjaar 1923) aan zijne zuster uitgekeerde som — in mindering van het zuiver inkomen was toegelaten, terwijl eveneens ten onrechte een bedrag van f 500.— wegens waardever-

minderung van een door belastingplichtige voor zijn ambt gebruikte automobiel in aftrek van het belastbaar inkomen was toegestaan.

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellant verkreeg in den vorm van een volmacht de vrije beschikking over het aan zijn zuster toebehoorend kapitaal, waartegenover hij o.a. garandeerde, dat het inkomen van zijn zuster uit dat kapitaal hetzelfde zou blijven.

Blijkens de aangehaalde beschikking nu was de Hoofdinspecteur van meening, dat de door appellant krachtens genoemde overeenkomst aan zijne zuster over 1922 gedane uitkeering niet van zijne inkomsten mocht worden afgetrokken, vermits bedoelde uitkeering niet geacht kon worden verschuldigd te zijn in den zin van artikel 9, lid 1, letter b, sub 1e, van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, zoodat ingevolge de bepaling van artikel 9, lid 4, sub 8e, de uitkeering aan belasting onderhevig was.

Uit de betrekkelijke stukken is den Raad echter gebleken, dat de bovenbedoelde uitkeering, in overeenstemming met de meening van appellant, wel degelijk als een verschuldigde is te beschouwen. Immers de uitkeering vindt haar grond in een overeenkomst, waarvan de naleving in rechte kan worden gevorderd.

Evenwel kan de Raad in die omstandigheid geen aanleiding vinden om de uitkeering overeenkomstig appellants verzoek in aftrek toe te laten, daar deze niet valt te begrijpen onder de in artikel 9, lid 1, letter b, sub 1e, vd. bedoelde uitkeeringen, vermits haar het vereischte der periodiciteit ontbreekt, terwijl ook verder geen andere bepaling in de ordonnantie is aan te wijzen, waarop de aftrek zou kunnen worden gegrond.

Ten aanzien van het tweede bezwaarpunt is den Raad gebleken, dat de autoregeling, de zgn. „Fordregeling” (Bijblad 10359), niet op appellant van toepassing is verklaard, zoodat de door appellant gebruikte auto niet geacht kan worden voor zijn ambt noodzakelijk te zijn.

Op grond van deze omstandigheid meent de Raad, dat noch eenige afschrijving noch eenige aftrek van onderhoudskosten, gelijk appellant verzoekt, toelaatbaar is te achten.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad dan ook geen termen kunnen vinden om aan appellants bezwaren tegemoet te komen en besluit hij, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69) den bestreden aanslag, bedragende f 812,24, te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 49,40.

No. 156. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 8 JULI 1925.

De post „inkomstenbelasting over het belastingjaar”, voorkomende onder Hoofd F, post 12a, van den bij art. 3 der Suikerord. 1920 bedoelden staat van uitgaven, heeft betrekking op den aanslag in de Ink. bel., welke voor het belastingjaar is opgelegd. (Art. 3 Suikerord. 1920).

Bij besluit van den Hoofdingspecteur van Financiën van 18 Mei 1925 No. 4971 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van A., strekkende ter erlanging van vermindering van den aanslag in de suikerbelasting over het jaar 1920 der Cultuur Maatschappij B.

Belanghebbende achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellantes bezwaren tegen de beschikking van den Hoofdingspecteur — welke ter vergadering van den Raad door hare vertegenwoordigers nader mondeling werden toegelicht — zijn hierin gelegen, dat voor de berekening van den onderhavigen aanslag in de suikerbelasting over het jaar 1920, bij Hoofd F, post 12a, van den bij artikel 3 der Suikerordonnantie 1920 bedoelden staat van uitgaven, in beschouwing werd genomen de inkomstenbelasting naar het jaarlijksch zuiver inkomen en naar de jaarlijksche overwinst, zooals die voor het jaar 1920 is opgelegd, (dus naar de resultaten van het jaar 1919), vermits de Hoofdingspecteur van oordeel was, dat onder „inkomstenbelasting over het belastingjaar” in voornoemden staat behoort te worden verstaan de inkomstenbelasting, die voor het belastingjaar is opgelegd.

Naar de meening van appellante is de opvatting van den Hoofdingspecteur:

I. in strijd met de bewoordingen ter zake in de Suikerordonnantie 1920 voorkomende.

II. in strijd met den geest van bovengenoemde ordonnantie.

Sub I wordt dan verder geargumenteerd, dat, waar volgens de ordonnantie op de Suikerbelasting, onder suikerbelasting „over 1920” moet worden verstaan de suikerbelasting „naar de resultaten van 1920”, derhalve: met inkomstenbelasting „over 1920”, niet anders kan zijn bedoeld dan de inkomstenbelasting naar de resultaten van hetzelfde jaar. Het beroep op den geest der ordonnantie sub II, kleedt appellante in dier voege in, dat de ordonnantiëwetgever toch heeft willen rekening houden met den „kostprijs” der suiker in een bepaald jaar geproduceerd, zoodat het appellante niet aannemelijk voorkomt, dat het de bedoeling zou zijn geweest als bestanddeel van dien kostprijs op te nemen eene belasting, welke buiten eenig verband staat met de winst van het jaar, over welks resultaten de suikerbelasting wordt geheven.

Steun voor deze opvatting vindt appellante in de omstandigheid, dat de ordonnantie-wetgever in artikel 7, sub E, 1e, van de ordonnantie inzake de aardoliebelasting 1923, als deel van den kostprijs der aardolie noemt „inkomstenbelasting naar het jaarlijksch zuiver inkomen en naar de jaarlijksche overwinst over het jaar 1924 enz.”, derhalve over de resultaten van het jaar 1923.

Naar aanleiding van deze grieven is de Raad van oordeel als volgt:

Sub I.

De vraag wat onder „inkomstenbelasting over eenig jaar” moet worden verstaan kan naar 's Raads meening geen beantwoording vinden in de ordonnantie op de Suikerbelasting, daar deze daarover zwijgt, maar dient getoetst te worden aan de bepalingen der ordonnantie op de inkomstenbelasting (herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920).

In deze ordonnantie nu zijn tal van aanwijzingen te vinden, dat onder „inkomstenbelasting over 1920” moet worden verstaan de „inkomstenbelasting voor 1920”. Gewezen moge ten deze worden op artikel 9, lid 1,

onder 2e, jo. artikel 12, lid 3, in welke bepalingen met dezelfde beteekenis worden gebruikt de woorden „het tijdvak waarvoor de belasting wordt berekend” en „het tijdvak waarover de belasting wordt berekend”; verder op artikel 9, lid 3, waarin wordt gesproken van aanslag „over” eenig jaar, waarmede niets anders bedoeld kan zijn dan aanslag „voor” dat jaar, op de artikelen 40 e.v.

Ad. II.

Appellantes beroep op den geest van de ordonnantie gaat naar 's Raads meening niet op, aangezien uit het onder punt I behandelde is gebleken, dat er geen twijfel kan bestaan, welke aanslag in den betrekkelijken post van den staat van uitgaven is bedoeld.

Appellante beroept zich bovendien op de aardolie-ordonnantie 1923, waar in artikel 7 vd. uitdrukkelijk wordt vermeld de aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1924, waarmede als regel worden getroffen de resultaten over het jaar 1923.

De regeling in de aardolie-ordonnantie wijkt echter ten deze juist af van die gevolgd bij de suikerbelasting, hetgeen reeds uit het bovenstaande blijkt en ten overvloede wordt bevestigd door het daaromtrent voorkomende in de aan het Departement van Koloniën samengestelde toelichting op de aan dat Departement ontworpen voornaamste bepalingen voor de aardolie-ordonnantie, woordelijk luidende als volgt:

„De ten laste van het bedrijf komende belastingen zijn, op den voet als „voor de productenbelastingen, mede onder de af te trekken kosten aangenomen. Wat de inkomstenbelasting aangaat, waarvan evenals bij de „productenbelastingen aftrek kan plaats hebben voor zooveel zij wordt geheven naar het jaarlijksch zuiver inkomen en naar de jaarlijksche overwinst „(alzo niet naar de jaarlijksche extrawinst, met welke heffing de aard- „oliebelasting wordt verrekend) is — in afwijking van de regeling bij de „productenbelastingen, die van de inkomstenbelasting „over het belasting- „jaar” spreken — aftrek toegestaan van den aanslag over 1924, die immers „over de uitkomsten van 1923 wordt berekend, terwijl de aanslag over het „belastingjaar mogelijk over geheel andere winstbedragen zou worden geheven dan waarop de aardoliebelasting drukt”.

Op grond van het voorafgaande, heeft de Raad, die ook door de nadere mondelinge toelichtingen van appellantes vertegenwoordigers van de juistheid van haar standpunt niet is overtuigd geworden, besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 juncto Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 200.—.

No. 157. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 24 JULI 1925.

Voor de beantwoording van de vraag ten laste van het inkomen over welk jaar een productenbelasting over eenig jaar komt, dient te worden gelet op hetgeen in werkelijkheid ten opzichte daarvan in de administratie van de betrokken belastingplichtige plaats grijpt. (Art. 6 (2), b, jo. art. 9 (1), a, en (4) 1e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 Februari 1923 No. 2134 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap „A.” — hierna te noemen appellante — strekkende ter erlanging van herziening van den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1921, in dier voege, dat de door haar verschuldigde suikerbelasting 1920, welke door haar ten laste van de winst- en verliesrekening over het jaar 1921 was gebracht, alsnog in mindering van de winst over het jaar 1920 zou worden toegelaten, hoewel door haar in laatstgenoemd jaar voor deze belasting in het geheel niet werd gereserveerd.

Appellante achtte zich door deze beslissing gegriefd en diende door middel van haar gemachtigde bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Naar 's Raads oordeel dient voor de beantwoording van de vraag ten laste van het inkomen over welk jaar een productenbelasting over eenig jaar in een bepaald geval komt, uitsluitend te worden gelet op hetgeen in werkelijkheid ten opzichte daarvan in de administratie van de betrokken belastingplichtige plaats grijpt.

Indien over het belastingjaar, waarover de productenbelasting geheven wordt, geenerlei maatregelen betreffende de betaling van deze belasting door belastingplichtige genomen worden, acht de Raad het onjuist om aan te nemen, dat het inkomen over dit jaar toch met deze belasting zou zijn belast.

De Raad heeft in het bezwaarschrift van appellante geen gronden kunnen vinden, waaruit de onjuistheid van het door den Hoofdinspecteur ingenomen standpunt zou kunnen blijken, en heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en overeenkomstig artikel 8 voornoemd te verhoogen met f 200.—.

No. 158. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 24 JULI 1925.

Dividend- en inkomstenbelastingen kunnen niet in mindering van het inkomen worden gebracht, daar zij ten doel hebben een deel van de winst, welke in het algemeen een onderdeel is van het inkomen in den zin der ordonnantie op de inkomstenbelasting, voor den fiscus te bestemmen en dus niet gerekend kunnen worden tot de „kosten noodzakelijk ter verwerving van het inkomen of ter voortzetting van het bedrijf”, terwijl de dividendbelasting ook niet kan worden beschouwd als een uitkeering „aan den Lande anders dan als aandeelhouder”. (Art. 6 (2), b, art. 9 (1), a, en (4), en art. 21 (1), b, 3e, herz. ord. I.B. 1920).

Ter beoordeeling van de vraag op welk jaar de suikerbelasting als een last drukt, moet worden gelet op de werkelijke gebeurtenissen, die hebben plaats gegrepen in de administratie van belastingplichtigen. (Art. 6 (2), b en art. 9 (1), a, en (4), 1e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 Maart 1922 No. 3199 Bl. werden de aan de Naamlooze Vennootschap „A.” — in het vervolg appellante te noemen — opgelegde aanslagen in de inkomsten-

belasting verminderd, doch op meerdere punten niet tegemoet gekomen aan de tegen deze aanslagen ingebrachte bezwaren.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende door tusschenkomst van haar gemachtigde bij den Raad eenige bezwaarschriften in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Eerstens voert appellante aan, dat de Nederlandsche dividendbelasting in mindering van het inkomen had behooren te worden gebracht en wel op grond van het feit, dat deze belasting zou behooren onder de kosten en lasten bedoeld in artikel 9, lid 1, letter a, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) dan wel dat de dividendbelasting zou vallen onder de „uitkeeringen aan den Lande anders dan als aandeelhouder”, waarvan in artikel 21, alinea 1, letter b, ten derde, der evengenoemde ordonnantie gesproken wordt.

De Raad kan zich met het standpunt van appellante niet vereenigen.

Afgezien van de vraag of de dividendbelasting al dan niet een zakelijke belasting is, acht de Raad geen enkele wettelijke bepaling aanwezig, op grond waarvan aftrek dezer belasting van het inkomen zou kunnen worden toegestaan.

Immers bedoelt de dividendbelasting een *d e e l* der voor uitkeering bestemde *w i n s t*, welke in het algemeen een onderdeel is van het inkomen in den zin der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, voor den fiscus te bestemmen.

Hetgeen aan dividendbelasting wordt betaald, is dus naar 's Raads oordeel een *d e e l* van het *i n k o m e n* in den zin der ordonnantie (zijnde een op bepaalde wijze berekend netto bedrijfsresultaat) en kan dus als zodanig niet vallen onder de kosten en lasten, bedoeld in evengenoemd artikel 9, lid 1, letter a, daar deze juist het netto-bedrijfsresultaat mede bepalen.

Evenmin acht de Raad het juist deze belasting te begrijpen onder de „uitkeeringen aan den Lande anders dan als aandeelhouder”, waarvan gesproken wordt in artikel 21, alinea 1, letter b, ter derde.

Appellante ziet over het hoofd, dat niet alle uitgaven, welke ten laste van de winst geschieden, noodwendig als uitdeelingen en uitkeeringen uit de winst kunnen worden beschouwd, aangezien deze woorden naar spraakgebruik een beperkte beteekenis hebben.

Waar de betaling van een belasting uit de winst naar spraakgebruik niet onder het begrip *w i n s t u i t k e e r i n g* valt en de wet nergens aanleiding geeft om te veronderstellen, dat de woorden uitkeering of uitdeeling in een andere beteekenis, dan het spraakgebruik daaraan verbindt, zijn gebezigd, acht de Raad appellante's argumentatie op dit punt niet juist.

Ten aanzien van appellante's tweede grief, n.l. dat ook de inkomstenbelasting in mindering van het zuiver inkomen behoort te worden gebracht, kan hetzelfde worden opgemerkt als met betrekking tot de toelaatbaarheid van aftrek van dividendbelasting werd uiteengezet.

Ook de inkomstenbelasting is naar 's Raads oordeel niet anders dan een *d e e l* van het *i n k o m e n* (zijnde een op bepaalde wijze berekend netto-bedrijfsresultaat), dat voor den fiscus bestemd wordt, en valt dus evenmin onder de kosten en lasten bedoeld in vakergenoemd artikel 9, lid 1, letter a.

Appellante voert als derde bezwaar aan, dat de suikerbelasting 1919 in mindering van de winst over dat jaar had behooren te worden gebracht, onverschillig of in 1919 te dier zake gereserveerd werd of niet.

De Raad kan zich echter volkomen met het terzake door den Hoofdinspecteur ingenomen standpunt vereenigen.

De Raad is van meening, dat ter beoordeeling van de vraag op welk jaar de suikerbelasting als een last drukt, moet worden gelet op de werkelijke gebeurtenissen, die hebben plaats gegrepen in de administratie van belastingplichtigen.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de bestreden aanslagen te handhaven en ieder overeenkomstig artikel 8 voornoemd, te verhoogen met f 200.—.

No. 159. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 24 JULI 1925.

De Raad acht een jaarlijksche afschrijving op de post „Concessies”, verband houdende met den duur der concessies toelaatbaar, aangezien deze activa vertegenwoordigt, die door het verlopen der concessie's voor belastingplichtige geheel verloren gaan.

De Raad acht een afschrijving op „oprichtingskosten” niet geoorloofd, wijl deze uitsluitend dienen voor het doen ontstaan van het lichaam zelve, en door haar dus geen activum of bezitting van het lichaam worden verkregen, hetgeen een eerste vereischte is voor het verrichten van een werkelijke afschrijving. (Art. 6 (2), b, jo. art. 9 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 Augustus 1922 No. 9185 Bl. werden de aanslagen in de oorlogswinstbelasting van de Naamlooze Vennootschap „A” — in het vervolg appellante te noemen — over de jaren 1915 en 1916 verminderd, doch niet tegemoetgekomen aan eenige bezwaren, welke tegen deze aanslagen waren aangevoerd, terwijl geheel afwijzend werd beschikt op een verzoek tot herziening van den aanslag over het jaar 1917.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende door middel van haar vertegenwoordigster B. bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Appellante verzoekt eerstens, dat afschrijving worde toegestaan op de uitgaven, welke door haar onder het hoofd „Concessies” werden geboekt en benoodigd waren voor het bedrijfsklaar-maken van de oorspronkelijk woeste gronden.

Aangezien deze post activa vertegenwoordigt, die door het verlopen der concessie's voor belastingplichtige geheel verloren gaan, acht de Raad een jaarlijksche afschrijving, verband houdende met den duur der concessie's, toelaatbaar.

Appellantes tweede bezwaar, nl. dat geen afschrijving werd toegestaan op oprichtingskosten, acht de Raad niet voor tegemoetkoming vatbaar.

Waar de oprichtingskosten uitsluitend dienen voor het doen ontstaan van de naamlooze vennootschap zelve, wordt door haar geen activum of bezitting der vennootschap verkregen, hetgeen naar 's Raads oordeel een eerste vereischte is voor het verrichten eene werkelijke afschrijving.

Op grond van dezelfde omstandigheid vallen deze kosten evenmin onder

de in artikel 8 der ordonnantie op de inkomstenbelasting bedoelde „voor de verkrijging en het behoud van het i n k o m e n noodzakelijke uitgaven als mede kosten en lasten aan het genot van dat inkomen verbonden”.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aanslag van de Naamlooze Vennootschap „A.” in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1915 t/m 1917 te verminderen en overeenkomstig artikel 8 voornoemd te verhoogen met f 200.—.

No. 160. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 14 AUGUSTUS 1925 ⁽¹⁾.

Waar de statuten der pensioen- en ondersteuningsfondsen alle voorwaarden vermelden, welke men gewoonlijk voor de belastbaarheid van een stichting stelt: een afgezonderd stichtingsvermogen aan te wenden voor een bepaald doel, onder afzonderlijk beheer en aanwijzing van degenen, die als bevoordeelden zullen worden aangemerkt, zijn de bijdragen aan die fondsen voor aftrek toelaatbaar. (Art. 6 § 1, f, ord. I.B. 1908).

Emissiekosten voor obligatieleeningen zijn voor aftrek toelaatbaar. (Art. 6 § 1, 2e lid, b, en 8 § 1, a, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 3 December 1921 No. 8327 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van den Hoofdvertegenwoordiger van de Naamlooze Vennootschappen A., B. en C., strekkende ter erlanging van vermindering van de aan genoemde lichamen opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over het jaar 1919.

Bedoelde vennootschappen — in het vervolg appellanten te noemen — achtten zich hierover gegriefd en dienden door bemiddeling van haren Hoofdvertegenwoordiger tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

De bezwaren van appellanten tegen de beschikking van den Hoofdinspecteur zijn tweërlei, te weten:

- 1e. dat door den Hoofdinspecteur niet als rechtspersoon werden aangemerkt de Pensioenfondsen en Ondersteuningsfondsen voor het personeel bij appellanten in dienst, met als gevolg het bij de berekening van het inkomen over de voor het jaar 1919 in beschouwing komende jaren 1916, 1917 en 1918 niet voor aftrek toelaten van de overeenkomstig de statuten verplichte stortingen in genoemde fondsen;
 - 2e. dat bij de bepaling van het inkomen als boven niet voor aftrek werden toegestaan de kosten verbonden aan de uitgifte van obligatiën.
- Naar aanleiding van die bezwaren is de Raad van oordeel als volgt:

Ad 1e.

De Hoofdinspecteur concludeert in zijn bovengenoemde beschikking, dat de bedoelde fondsen geen rechtspersoonlijkheid bezitten, doch als reservefondsen moeten worden aangemerkt.

Deze meening komt den Raad niet juist voor. Volgens de bepalingen der betreffende statuten (reglementen) zijn de fondsen in kwestie als stichtingen en derhalve als rechtspersoonlijkheid bezittende lichamen aan te

(1) Cf. B. i. B. no. 181.

merken, vermits genoemde statuten alle voorwaarden vermelden, die men gewoonlijk voor de bestaanbaarheid van een stichting stelt:

een afgezonderd stichtingsvermogen, aan te wenden voor een bepaald doel, onder apart beheer en aanwijzing van degenen, die als bevoordeelden zullen worden aangemerkt.

De door appellanten aan de bedoelde fondsen gedane bijdragen zijn derhalve ingevolge artikel 6, § 1, sub *f*, der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908 voor aftrek toelaatbaar, zoodat derhalve de batige saldi dier fondsen over de jaren 1916, 1917 en 1918 als door den Hoofdinspecteur berekend, niet als inkomen in rekening zijn te brengen.

Ad 2e.

Ook met de beschikking van den Hoofdinspecteur ten aanzien van dit punt vermag de Raad zich niet te vereenigen.

De Raad is van oordeel, dat de emissiekosten van obligatieleeningen in ieder geval voor aftrek toelaatbaar zijn, aangezien de kosten ter verkrijging van het geld, die feitelijk den rentestandaard verhoogden, zeer zeker kosten zijn aan het genot van het inkomen verbonden en mitsdien op grond van artikel 8, § 1, sub *a*, der aangehaalde ordonnantie voor aftrek zijn toe te laten.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op artikel 7 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan de Naamlooze Vennootschappen A., B. en C. opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1919 te vermindern enz.

No. 161. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 28 AUGUSTUS 1925.

Het verlies, ontstaan doordat appellant zich borg stelde voor de richtige aanzuivering van de door den boedel van zijn broeder aangegane schuld, kan niet geacht worden geleden te zijn in appellant's hoedanigheid van advocaat, noch in die van liquidateur van bedoelden boedel. (Art. 3 (1) en 6 (1) jo. art. 16 herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 10 Januari 1925 No. 302 Bl. werd de aan Mr. „A.” opgelegde aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1924 gehandhaafd, die over het jaar 1923, verminderd.

Belanghebbende — verder appellant te noemen — voelde zich hierover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking door bemiddeling van zijn gemachtigde bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellants bezwaren tegen de beschikking van den Hoofdinspecteur zijn hierin gelegen, dat door genoemde autoriteit, in overeenstemming met de meening van de betrokken commissie van aanslag, bij het vaststellen van appellants inkomen over het jaar 1923 (welk inkomen de basis vormde voor de aanslagen over de jaren 1923 en 1924), niet voor aftrek werd toegelaten een bedrag van f 25.000.—, zijnde een door appellant in zijne hoedanigheid van beheerder der nalatenschap van wijlen zijn broeder geleden verlies over het jaar 1923, welk verlies volgens appellant als bedrijfsverlies zou zijn aan te merken, vermits het werd geleden in de uitoefening van zijn beroep als advo-

caat, subsidiair als een negatief resultaat van „werkzaamheden, handelingen en diensten van welken aard ook” als bedoeld in artikel 6, juncto artikel 16, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, waarvan de opbrengst ingevolge laatstgenoemd artikel slechts bij de berekening van den aanslag over het jaar 1924 in rekening zou zijn te brengen.

De Hoofdingspecteur overwoog, dat blijkens van appellants verkregen inlichtingen het verlies in quaestie was ontstaan, doordat appellant zich borg stelde voor de richtige aanzuivering van de door den boedel van wijlen zijnen broeder bij de X-bank aangegane schuld, waarvoor effecten in onderpand waren gegeven, welke in waarde sterk achteruitgingen, zoodat appellant tot aanzuivering van het tekort verplicht werd; dat, gezien de aard van de schuld — de van de X-bank ontvangen gelden moesten dienen ter financiering van tot den boedel vd. behorende ondernemingen — mitsgaders haar aanzienlijk bedrag, bezwaarlijk kon worden aangenomen, dat appellant zich als liquidateur van een boedel borg zou hebben gesteld voor de richtige aanzuivering van een dergelijke schuld zonder zich, zooals geschiedde, op eenigerlei wijze zekerheid te hebben verschaft met betrekking tot eventueel te lijden schade, ware het niet dat de familieverhouding van appellant tot zijn overleden broeder appellants gesties hadden geleid.

De Hoofdingspecteur was dan ook van meening, dat het door appellant geleden verlies niet kon worden beschouwd als te zijn geleden in appellants hoedanigheid van *advocaat* en derhalve niet als bedrijfsverlies kon worden aangemerkt, terwijl het evenmin kon worden opgevat als een verlies tengevolge van „werkzaamheden, handelingen enz.”, dat ingevolge de artikelen 6 en 16 vd., in mindering van het jaarlijksch inkomen zou mogen worden gebracht. Veeleer was volgens den Hoofdingspecteur hier aan bloote vrijgevigheid te denken, voortvloeiende uit bloedverwantschap.

In appellants bezwaarschrift — hetwelk ter vergadering van den Raad door appellants gemachtigde nader mondeling werd toegelicht — wordt wederom uitvoerig betoogd, dat het geleden verlies als bedrijfsverlies moet worden aangemerkt of op grond van de artikelen 6 en 16 vd. bij den aanslag over het jaar 1924 voor aftrek moet worden toegelaten.

De Raad heeft zich met appellants standpunt niet kunnen vereenigen en wel om de volgende redenen.

Hoe men de advocatuur ook moge opvatten, nimmer sluit zij naar 's Raads meening zich het doen van voorschotten voor een doel, als waarvan hier sprake is, en tot dergelijke bedragen, noch ook het stellen van borgtocht voor zulk een doel en op zulke wijze. Hoe gering in den beginne het risico ook scheen — appellants gemachtigde merkte ter vergadering op, dat er zelfs aanvankelijk in het geheel geen risico was — als *advocaat* zou appellant onder normale omstandigheden een dergelijken borgtocht niet stellen zonder zich van regres te hebben verzekerd. Dat appellant, zooals in het bezwaarschrift wordt medegedeeld, voor het verlies geen regres zou kunnen uitoefenen op de erfgenamen, vermits de nalatenschap in quaestie onder het voorrecht van boedelbeschrijving werd aanvaard, is naar 's Raads oordeel onjuist. De betrekkelijke vordering toch is geen vordering op de nalatenschap, maar vloeit voort uit een zelfstandige opdracht van de erfgenamen aan appellant.

Evenmin vermag de Raad in te zien, dat het stellen van borgtocht en het doen van voorschotten behoort tot het werk van den liquidateur als zodanig. Appellant zou, zoo vermeent de Raad, een en ander niet hebben ge-

daan zonder de speciale relatie tusschen hem en den overledene. Het betreft hier toch inderdaad niet eene normaal opgezette handeling, waarvan het risico is onderschat, maar een uitdrukkelijk en opzettelijk aanvaarden van een risico, dat met de handeling zelve niet te maken had.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707, jo. Staatsblad 1922 No. 69), de aan appellant opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1923 en 1924 te handhaven, en den aanslag over het jaar 1924 te verhoogen overeenkomstig artikel 8 vd. met f 200.—.

No. 162. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 23 OCTOBER 1925.

De door een spaarbank ingevolge hare statuten aan inleggers te betalen 2% vaste rente i svoor aftrek toelaatbaar. (Art. 6, (2), b, en art. 9, (1), b, 1e, herz. ord. I.B. 1920).

Een voordelig of nadeelig koersverschil effecten blijft bij de berekening van het zuiver inkomen niet buiten aanmerking. (Art. 10, b, art. 9 (4), 5e, jo. art. 21 (e) herz. ord. I.B. 1920).

Toevoegingen aan het reservefonds zijn belastbaar. (Art. 9 (4), 2e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 4 December 1923 No. 15281 Bl. werden de aan de Spaarbank A. opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1921 en 1922 verminderd, die over het jaar 1920 vernietigd.

Appellante, van meening, dat de aanslagen over de jaren 1921 en 1922 nog te hoog waren uitgevallen, diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Door de betrokken commissie van aanslag werden aan appellante over de jaren 1921 en 1922 aanslagen opgelegd in de inkomstenbelasting naar het zuiver inkomen, de extrawinst en de overwinst; voor het jaar 1920 alleen naar de overwinst.

De aanslagen weken af van de door appellante ingediende aangiften.

Appellante diende een doleantie in bij den Hoofdinspecteur van Financiën, waarin zij bezwaar maakte tegen de aanslagen naar de extrawinst en de overwinst en verder verzocht conform hare aangiften te worden aangeslagen.

Op 4 December 1923 nam de Hoofdinspecteur zijne beschikking, waarbij appellante alleen belastbaar werd verklaard naar het jaarlijksch zuiver inkomen.

De berekening van de aanslagen vond plaats conform de door de commissie gevolgde methode; de aanslag 1920 werd vernietigd.

In haar bezwaarschrift aan den Raad berekent appellante de winst, waarnaar, volgens haar, de aanslagen over de jaren 1920 t/m 1922 dienen te worden opgelegd, als volgt:

Zij neemt het saldo van de betrekkelijke winst- en verliesrekeningen en trekt daarvan af 2% vaste rente, aan inleggers uitgekeerd.

Bij vergelijking van appellantes berekeningen met die van de belasting-administratie blijkt, dat appellantes bezwaren de volgende zijn:

- 1e. het niet voor aftrek toelaten van aan inleggers te betalen 2% vaste rente;
- 2e. het bijtellen van de „toevoegingen reservefonds“;
- 3e. het bijtellen der winsten en aftrekken der verliezen op effecten.

Aangaande de bovenomschreven bezwaren meent de Raad het volgende te moeten opmerken.

Ad 3. Appellante meent, dat de opvatting van de administratie inzake de bijtelling en aftrekking van de winsten en verliezen op effecten onjuist is.

Appellante ziet evenwel over het hoofd, dat ingevolge artikel 21, letter e, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, alle zaken, toebehoorende aan lichamen als appellante, steeds worden beschouwd als in- of tot een bedrijf gebezigde zaken.

In verband met het bepaalde in artikel 10, letter b, van vakergenoemde ordonnantie zijn dan ook de posten „voordeelig koersverschil effecten“ en „koerswinst bij uitloting“ terecht bij de winst gevoegd, terwijl op grond van artikel 9, lid 4, ten 5e, de „nadeelige koersverschillen effecten“ van de winst werden afgetrokken (vergelijk aanslag 1921).

Ad 2. Ook tegen het bijtellen van de toevoeging reservefonds kunnen naar 's Raads oordeel geen geldige bezwaren worden ingebracht, daar ingevolge artikel 9, lid 4, ten 2e, mede als inkomen moet worden aangemerkt hetgeen in reservefonds wordt opgelegd.

Ad 1. De Raad heeft uit de statuten den indruk verkregen, dat de Spaarbank in ieder geval 2% rente aan de inleggers heeft willen garandeeren, zoodat appellantes bezwaren met betrekking tot het niet in aftrek toelaten van deze rente, gegrond zijn voorgekomen.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 September 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de aanslagen over de jaren 1921 en 1922 te verminderen enz.

No. 163. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 20 NOVEMBER 1925.

Een buitenlandsche commanditair van eene in Nederlandsch-Indië gevestigde commanditaire vennootschap is hier te lande belastingplichtig. (Art. 1, lid 1, letter e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Inspecteur van Financiën der 1e klasse, Hoofd van de Inspectie X., van 10 Juni 1925 No. 3240, werd afwijzend beschikt op een namens A. gedaan verzoek, strekkende ter erlanging van vernietiging van de aan haar opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1920/23.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende door middel van haren gemachtigde B. bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Appellante meent eerstens, dat zij ten onrechte is aangemerkt als be-

lastingsplichtige volgens de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920.

Appellante is van oordeel, dat op grond van artikel 1, lid 1, letter *e*, van bedoelde ordonnantie aan haar geen belastingplichtigheid kan worden toegekend, aangezien zij als commanditaire vennoot in de firma C. niet is deelgerechtigd in de winst van een binnen Nederlandsch-Indië gevestigde vennootschap onder een firma, maatschap, reederij of kongsie.

De Inspecteur van Financiën overwoog in zijn vakeraangehaalde beschikking naar aanleiding van dit bezwaar, dat appellante is deelgerechtigd in de winst van eene vennootschap onder een firma, aangezien zij als commanditaire vennoot toch rechten kan doen gelden op de door de vennootschap onder de firma behaalde winst, welke overweging appellante bestrijdt met de opmerking, dat de winst niet uitsluitend behaald wordt door de vennootschap onder firma, doch evenzeer door het door de commanditaire vennoten verstrekte kapitaal.

Naar hare meening kan ook eerst dan gesproken worden van de winst van de vennootschap onder firma, nadat de commanditair en de hun toekomende belooning voor hun kapitaaldienst hebben ontvangen, zoodat de uit dezen hoofde ontvangen uitkeeringen niet deel zijn van de winst van de vennootschap onder firma.

De Raad kan zich met appellante's beschouwingen niet vereenigen.

Eerstens blijkt uit de geschiedenis van de tot standkoming van vaker genoemd artikel 1, lid 1, letter *e*, dat de wetgever steeds bedoeld heeft alle deelgerechtigden in de winsten van vennootschappen en maatschappen te treffen. Moge het al waar zijn, dat de redactie van het artikel een anderen indruk kan wekken, zoo verzet zich deze redactie toch niet tegen de uit de geschiedenis blikkende ruimere opvatting, aangezien het begrip maatschap ongetwijfeld ook de commanditaire vennootschap kan omvatten.

De Raad kan dan ook geen aanleiding vinden aan dit bezwaar van appellante tegemoet te komen.

Als tweede bezwaar voert appellante aan, dat geen aftrek is toegestaan van de op het Indisch inkomen drukkende Indische inkomstenbelasting.

Naar hare meening zou deze belasting zijn te rangschikken onder de in artikel 9, lid 1, letter *a*, der ordonnantie bedoelde lasten, aan het genot van het inkomen verbonden.

De Raad kan zich met deze zienswijze niet vereenigen.

Naar het systeem der belastingregeling is de inkomstenbelasting een deel van een op bepaalde wijze berekend inkomen (het zuiver inkomen) hetgeen de wetgever voor den fiscus heeft bestemd. De in artikel 9, lid 1, letter *a*, bedoelde kosten en lasten zijn echter zoodanige, welke in aanmerking dienen te worden genomen voor de berekening van het zuiver inkomen, zoodat de belasting, welke zelf een deel van dit zuiver inkomen uitmaakt, niet tevens onder de bedoelde lasten kan worden begrepen.

De Raad heeft dan ook op grond van het bovenstaande besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de bestreden aanslagen te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. ieder der aanslagen te verhoogen met f 200.—.

No. 164. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 20 NOVEMBER 1925.

Nu door de betrokken commissie nimmer eenige beslissing omtrent het niet-opleggen van een aanslag aan appellante is genomen, is de aan appellante opgelegde aanslag geen navorderingsaanslag. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Wanneer een N. V. aan een andere N. V. als contraprestatie voor de overdracht van haar mijnbouwbedrijf een jaarlijksche geldelijke uitkeering garandeert, dan is laatstbedoelde N. V. voor de ontvangen uitkeering krachtens artikel 1 (4) herz. ord. I.B. 1920 belastingplichtig.

De Raad is wel bevoegd te oordeelen over de verjaring van een belastingsschuld, doch niet over het verjaren van het recht tot invordering van die schuld. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.).

Aan de Naamlooze Vennootschap „A.” werd voor het jaar 1920 een aanslag in de inkomstenbelasting opgelegd, bedragende naar het jaarlijksch zuiver inkomen, de extrawinst en de overwinst, onderscheidenlijk f
f en f

Appellante maakte tegen dezen aanslag bezwaar o.a. bij den Hoofdinspecteur van Financiën en bij den Raad van Beroep voor belastingzaken.

Appellantes bezwaren zijn blijkens bedoelde rekestes de volgende:

- 1e. De opgelegde aanslag zou een navorderingsaanslag zijn, ten aanzien waarvan niet aan de vereischten, voorgeschreven in art. 68, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, zou zijn voldaan. Bovendien zou de in artikel 66 der aangehaalde ordonnantie genoemde termijn van 3 jaren reeds zijn verstreken, zoodat geen aanslag had mogen worden opgelegd;
 - 2e. De meening van de belastingadministratie, dat appellante geacht moet worden in den zin van artikel 1 lid 4, der ordonnantie vd. inkomsten te trekken uit Nederlandsch-Indië of uit binnen Nederlandsch-Indië gelegen onroerende goederen, de daarop gevestigde rechten inbegrepen, is onjuist;
 - 3e. de cijfers van den aanslag zijn onjuist, terwijl verder volgens appellante het uitgevaardigde dwangsbijl. als vorderende een belasting, waarvoor zij nog geen aanslagbiljet ontvangen had, en niet behoorlijk aan haar beteeuend, buiten werking gesteld moet worden, daargelaten de vraag, of de vordering tot betaling van belasting niet in ieder geval verjaard is.
- Op 22 Mei 1925 nam de Hoofdinspecteur van Financiën zijne beschikking, waarbij appellantes bezwaren werden afgewezen. Afschrift van deze beschikking werd naar Holland gezonden en was bij het opstellen van appellantes request aan den Raad aldaar nog niet ontvangen.

Waar echter blijkens overgelegd schrijven van appellante, gedagteekend 's-Gravenhage 24 Juli 1925, X. te Y. gemachtigd werd inzake den opgelegden aanslag appellantes belangen bij den Raad te behartigen en bedoelde gemachtigde ook bezwaar maakte tegen de beschikking van den Hoofdinspecteur, heeft de Raad appellantes bezwaren tegen genoemde beschikking mede in beschouwing genomen.

Ten aanzien nu van de voorgebrachte grieven is de Raad van oordeel als volgt:

Ad 1e.

Appellantes meening, dat in casu van een navorderingsaanslag zou moeten worden gesproken, is den Raad gebleken onjuist te zijn.

Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken toch blijkt, dat door de betrokken Commissie van aanslag nimmer eenige beslissing omtrent het niet opleggen van een aanslag aan appellante is genomen; integendeel is zij steeds in de meening blijven verkeerden, dat de Naamlooze Vennootschap „A.” over het jaar 1920 wel voor een aanslag in aanmerking moest worden gebracht. Dit moge blijken uit het volgende:

Op 14 December 1921 verzocht de betrokken Inspecteur aan den Hoofdinspecteur van Financiën om doorzending aan de Naamlooze Vennootschap „A.” te 's-Gravenhage van een blanco-aangiftebiljet voor de inkomstenbelasting over het jaar 1920, vermits naar de meening van bedoelden Inspecteur de Naamlooze Vennootschap „A.”, over dit jaar belastingplichtig was.

Bedoeld aangiftebiljet werd echter door den Hoofdinspecteur teruggezonden met de mededeeling, dat volgens zijn oordeel niet de Naamlooze Vennootschap „A.” belastingplichtig was, maar de Naamlooze Vennootschap „B.” over het door haar met het bedrijf van de Naamlooze Vennootschap „A.” verkregen zuiver inkomen.

De betrokken Inspecteur, Voorzitter van de Commissie van aanslag, bracht de zaak voor in de vergadering der Commissie, waarop dit college zich bij meerderheid van stemmen verklaarde voor een afzonderlijken aanslag van de Naamlooze Vennootschap „A.” en de Naamlooze Vennootschap „B.”.

Waar echter de Hoofdinspecteur als zijn gevoelen te kennen had gegeven, dat de Naamlooze Vennootschap „B.”, als voren gezegd, moest worden aangeslagen en deze aanslag derhalve volgde, maakte de meergenoemde Inspecteur gebruik van de bevoegdheid hem gegeven in artikel 61 (2), a, der betrokken ordonnantie, en doleerde ambtshalve tegen den aan de Naamlooze Vennootschap „B.” opgelegden aanslag.

De Hoofdinspecteur handhaafde den aanslag. Daar het der Commissie meergenoemd bekend was, dat de Naamlooze Vennootschap „B.” in appel zou gaan bij den Raad van Beroep, werd besloten de beschikking van den Raad af te wachten, opdat, zoo dit college van eene andere meening mocht zijn als de Hoofdinspecteur, alsnog aan de Naamlooze Vennootschap „A.” een aanslag zou kunnen worden opgelegd. De Raad besliste op 2 December 1924, dat de Naamlooze Vennootschap „B.” voor het aan de Naamlooze Vennootschap „A.” uitgekeerde winstdeel over het in beschouwing komende jaar 1919 niet belastingplichtig was, waarop door de Belastingadministratie maatregelen werden genomen inzake den aan de Naamlooze Vennootschap „A.” alsnog op te leggen aanslag.

Ad 2e.

In afwijking van het in het beroepsschrift aangevoerde gaat appellantes gemachtigde, blijkens zijne uiteenzetting ter vergadering van den Raad, accoord met de opvatting der belastingadministratie, dat de casuspositie van de Naamlooze Vennootschap „A.” en de Naamlooze Vennootschap „B.” een belastbaarheid ingevolge artikel 1, lid 4, der betrokken ordonnantie mogelijk zoude maken. Echter ontkent de gemachtigde, dat in casu van een „trekken van inkomsten” (vruchttrekking) sprake zou zijn. Er zou in het onderhavige geval van „vermogensomzetting” moeten worden gesproken, aangezien de Naamlooze Vennootschap „B.” in ieder geval, dus ook als er verlies wordt geleden, zich heeft verplicht een zeker minimum (f a 's jaars) aan de Naamlooze Vennootschap „A.” uit te keeren. De gemachtigde motiveert ten aanzien hiervan nog, dat de aanspraak der Naam-

looze Vennootschap „A.” op de haar als contraprestatie voor de overdracht toegezegde geldelijke uitkeering, niet alleen onafhankelijk is van de vraag of de Naamlooze Vennootschap „B.” met haar bedrijf in het algemeen (ook van andere zaken dus) verlies lijdt, maar die aanspraak ook — tot zekere hoogte althans — mede onafhankelijk is van de uitkomsten van het bedrijf, wat het overgedragene afzonderlijk betreft.

Aan de als contraprestatie toegezegde vergoeding mag, aldus de gemachtigde, niet een dubbel karakter worden toegekend en blijft tusschen vermogensomzetting en vruchttrekking (inkomen) slechts de keuze tot het eerstgenoemde karakter over.

De Raad vermag zich met dit betoog niet te vereenigen. Uit de overeenkomst, zooals die tusschen de Naamlooze Vennootschap „A.” en de Naamlooze Vennootschap „B.” werd gesloten, kan toch bezwaarlijk worden geconcludeerd, dat hier van een „vermogensomzetting” de rede is. Dat de Naamlooze Vennootschap „B.” onder alle omstandigheden een bedrag van *f* a, aan de Naamlooze Vennootschap „A.” garandeert, vindt slechts zijn grond hierin, dat de Naamlooze Vennootschap „B.”, bij wijze van tegemoetkoming, het in ieder geval aan de Naamlooze Vennootschap „A.” mogelijk heeft willen maken haar onkosten te kunnen dekken.

Ad 3e.

Appellantes gemachtigde is van meening, dat het recht tot invordering van de belastingschuld geacht moet worden verjaard te zijn. Van stuiting van de verjaring door middel van het op 11 December 1924 uitgebrachte deurwaardersexploit kan geen sprake zijn, aangezien genoemd exploit hetwelk blijkens zijn inhoud als een daad van rechtsvervolgning moet worden beschouwd, als zoodanig moet worden terzijdegesteld, vermits een op grond van het exploit eventueel plaats gevonden executie onrechtmatig zou zijn geweest.

Immers, blijkens het aanslagbiljet — dat eerst in April 1925 werd uitgereikt — verviel de 1ste termijn van de betaling der belasting op 1 Juni 1925.

Het wil den Raad voorkomen, dat de gemachtigde hier met betrekking tot de competentie van den Raad niet scherp onderscheidt tusschen de verjaring van de belastingschuld en de verjaring van het recht tot invorderen van die schuld.

Van verjaring van de belastingschuld kan in casu geen sprake zijn, aangezien blijkens de stukken reeds op 5 December 1924 de aanslag ten kohiere werd gebracht, waarmede dus tevens de aanslag binnen den wettelijken termijn werd opgelegd.

Wat betreft een eventueel verjaren van het recht tot invorderen van de schuld, hiermede heeft de Raad geen bemoeienis.

Verder wordt in het beroepsschrift de toepassing ingeroepen van artikel 30 juncto artikel 21 der betrokken ordonnantie. Appellante bedoelt blijkbaar te zeggen, dat in casu moet worden gesproken van uitdeelingen op aan haar toebehoorende aandeelen op naam in vennootschappen, maatschappijen enz.

De Raad kan bezwaarlijk met appellante medegaan, daar van uitdeelingen op aandeelen in andere maatschappijen enz. toch zeker niet de rede is.

Wat verder de berekening van den aanslag betreft, hier zijn inderdaad door de belastingadministratie fouten begaan en wel met betrekking tot het vaststellen van den aanslag naar de jaarlijksche overwinst.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), met vernietiging, voor zoover noodig, van de bestreden beschikking van den Hoofdingspecteur, den aan appellante opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920 als volgt vast te stellen.

I. naar het jaarlijksch zuiver inkomen op enz. Ingevolge artikel 8 vd. zal het gezamenlijk bedrag nog verhoogd dienen te worden met f 200.—.

No. 165. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 10 NOVEMBER 1925.

Een krachtens art. 47 W.v.K. van rechtswege ontbonden naamlooze vennootschap houdt niet op als rechtspersoon een zelfstandig bestaan te voeren, doch treedt in het stadium van liquidatie, na de voltooiing waarvan haar bestaan eerst een einde neemt. (Art. 23 (6) herz. ord. I.B. 1920).

Ook een door verkoop gerealiseerde waardevermeerdering van in het bedrijf aangewende zaken of vermogensbestanddeelen — waaronder ingevolge stellig wetsvoorschrift van artikel 21 (1), e, ook in casu de onderneming valt — moet als inkomen worden aangemerkt. (Art. 10, b, jo. art. 21 (1), e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdingspecteur van Financiën van 6 October 1923 No. 12231 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap „A.“ strekkende ter erlanging van vernietiging van de aan haar opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1920 en 1921.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Door appellante werden over de jaren 1917 en 1918 ten laste van de betreffende winst- en verliesrekeningen bedragen van onderscheidenlijk f 119.374,56 en f 14.880,33 op het hoofd onderneming afgeschreven, welke afschrijvingen door de administratie ten volle werden toegelaten.

In verband met den verkoop van de onderneming X. werden ten bate van de winst- en verliesrekeningen over 1919 en 1920 van de vroeger gedane afschrijvingen weder teruggeboekt onderscheidenlijk de bedragen van f 70.000.— en f 58.168,07, welke bedragen voor de aanslagen over de jaren 1920 en 1921 als inkomen werden aangemerkt.

Appellante voert o.m. als bezwaar aan, dat aan haar geen aanslag had kunnen worden opgelegd, aangezien ten gevolge van de door haar geleden verliezen, welke per ultimo 1919 gestegen waren boven het gestorte maatschappelijk kapitaal, reeds van rechtswege ontbinding had plaats gehad krachtens artikel 47 van het Indische Wetboek van Koophandel, zoodat rechtens de naamlooze vennootschap geen bestaan meer zou hebben.

De Raad kan zich met deze zienswijze niet vereenigen. Door de ontbinding houdt de N. V., naar 's Raads meening, niet op als rechtspersoon een zelfstandig bestaan te voeren, doch treedt in het stadium van liquidatie, na de voltooiing waarvan haar bestaan eerst een einde neemt.

Voorts meent appellante dat, al waren de teruggeboekte bedragen als winst aan te merken, zulks toch slechts winst, behaald door den verkoop der

onderneming, zou zijn geweest, welk voordeel evenwel niet als behaald in de uitoefening van haar bedrijf zou kunnen worden aangemerkt, zoodat zij niet op grond van artikel 10, letter *c*, der ordonnantie had kunnen zijn belast.

De Raad vermag de juistheid van dit betoog niet in te zien, aangezien naar hare meening de verkoop der onderneming is te beschouwen als een van appellante's laatste bedrijfsdaden.

Bovendien belast ook artikel 10, letter *b*, de in de boeken tot uiting gebrachte waardestijging van in het bedrijf belegde vermogensbestanddeelen, zoodat ook een door verkoop gerealiseerde waardevermeerdering van in het bedrijf aangewende zaken of vermogensbestanddeelen — waaronder ingeslachte stelling wetsvoorschrift van artikel 21, lid 1, letter *e*, ook de onderneming valt — als inkomen moet worden aangemerkt.

Appellante voert echter nog aan, dat van een werkelijke winst of waardevermeerdering geen sprake is geweest.

Naar hare meening waren de over 1917 en 1918 verrichte afschrijvingen niet evenredig aan de werkelijke waardevermindering, en zou het toelaten van deze afschrijvingen door den fiscus slechts te wijten zijn aan de toevallige omstandigheid, dat, ook al was aftrek dezer afschrijvingen niet geheel toegestaan, de betreffende winst- en verliesrekeningen toch een verlies zouden hebben getoond.

De Raad heeft echter niet de overtuiging kunnen verkrijgen, dat de gezonde bedrijfswaarde der onderneming per Ultimo 1918 niet inderdaad in overeenstemming was met de boekwaarde, welke de balans op dat tijdstip vertoonde.

Immers blijkt uit het jaarverslag over 1917, dat van den klapperaanplant niets terecht was gekomen, terwijl de hevea-aanplant in 1918 gedeeltelijk door boschbrand was verwoest.

De Raad heeft uit de stukken den indruk verkregen, dat het feit, dat ten slotte een aanmerkelijk hogere verkoopprijs kon worden bedongen dan de boekwaarde, niet zoozeer een gevolg was van de omstandigheid, dat deze boekwaarde de gezonde bedrijfswaarde der onderneming niet juist weergaf, doch veelmeer haar oorzaak vond in het feit, dat zich een koper voordeed, wien het te doen was gronden te verkrijgen, geschikt voor rubbercultuur.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad gemeend niet aan appellantes bezwaren tegemoet te kunnen komen, en heeft hij besloten, na nog gelet te hebben op de artikel 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de bestreden aanslagen te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. ieder te verhoogen met *f* 200.—.

No. 166. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 20 NOVEMBER 1925.

Een suikeronderneming behoort in de verpondingsbelasting te worden aangeslagen naar het product suiker en niet naar de opbrengst aan suikerriet.

De op de onderneming drukkende kosten en lasten mogen slechts in aftrek worden toegelaten voor het gedeelte, drukkende op den produceerenden belastingplichtigen aanplant.

Als rouleerend werkkapitaal is te beschouwen het totaal van de voor af-

trek toelaatbare kosten met uitzondering van de posten a, ten 4e, i, en n van artikel II en a van artikel III der uitvoeringsvoorschriften in Staatsblad 1912 No. 32.

Bij de bepaling van de voor aftrek toelaatbare rente van rouleerend werkkapitaal is de Algemeene Verpondingscommissie verplicht den belastingplichtige te hooren. Voor den Hoofdingspecteur van Financiën bestaat deze verplichting niet. (Art. 6 (2) en (5) Verp. ord.).

De Hoofdingspecteur is bevoegd een incorrectie in den aanslag in beschouwing te nemen. (Art. 18 (6a) Verp. ord.)

Bij besluit van den Hoofdingspecteur van Financiën van 27 Maart 1923 No. 3670 Bl. werd de aanslag in de verponding over het tijdvak 1918—1922 van de in de afdeeling der residentie gelegen perceelen, recht van erfpacht, verpondingsnummers tezamen vormende de onderneming X. der Naamlooze Vennootschap „A.”, bedragende f y in hoofdsom, teruggebracht tot f z in hoofdsom.

De belanghebbende vennootschap achtte den aanslag nog te hoog en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Benevens eenige bezwaren van minder gewicht, welke dadelijk ter sprake zullen komen, is appellante's hoofdrief gelegen in de door den Hoofdingspecteur gevolgde interpretatie van artikel 6, sub 2, der verpondingsordonnantie (Staatsblad 1912 No. 31, jjs Staatsbladen 1915 No. 710, 1918 No. 132 en 1919 No. 598).

De Hoofdingspecteur toch is blijkens de aangehaalde beschikking van meening, dat ter berekening van de in artikel 6, sub 2 vd. vermelde „belastbare opbrengst” moet worden uitgegaan niet van de opbrengst van het suikerriet, verkregen van de perceelen in quaestie, maar van de opbrengst van de geproduceerde suiker.

Appellante — wier bezwaren ter vergadering van den Raad door gemachtigden nader mondeling werden toegelicht — verdedigt in een uitvoerig gemotiveerd betoog de stelling, dat niet de opbrengst van de suiker, maar de opbrengst van het suikerriet vd. in beschouwing dient te worden genomen bij de vaststelling van de verpondingswaarde der onderhavige perceelen.

De Raad kan zich echter met appellantes zienswijze niet vereenigen. Uit de geschiedenis van de betreffende wetsbepaling heeft de Raad niet anders vermogen te concludeeren, dan dat inderdaad de opvatting van den Hoofdingspecteur van Financiën de juiste is. De Raad kan zich dan ook geheel vereenigen met hetgeen door genoemde autoriteit in hare door appellante bestreden beschikking ten aanzien van het onderhavige geschilpunt is overwogen. Echter meent de Raad te moeten opmerken, dat hij zich geenszins ontveinst, dat de nu geldende ordonnantie tot een in de praktijk minder gewenschte regeling voert. De Raad heeft dan ook gemeend zich met een schrijven tot de Regeering te moeten wenden, waarin onder verwijzing naar de volgens het inzicht van den Raad in principe juiste bezwaren van appellante, wordt verzocht de mogelijkheid van een herziening speciaal ten aanzien van het thans geldende artikel 6, sub 2, in overweging te willen nemen.

Ten aanzien van de overige door appellante voorgebrachte bezwaren is de Raad van oordeel als volgt:

Appellante is van meening, dat, inplaats van het door den Hoofdingspecteur in aftrek toegelaten bedrag aan verponding, pacht en wegenbelasting,

groot f a. het door haar voor de geheele onderneming betaalde bedrag aan genoemde lasten berekend op f b voor aftrek had moeten worden toegelaten.

De Raad kan zich met appellantes standpunt, dat aftrek van de kosten, betaald voor de geheele onderneming, zou moeten worden toegelaten, niet vereenigen, daar hij met den Hoofdinspecteur van meening is, dat alleen de bedoelde lasten, voorzoover deze drukken op den produceerenden aanplant, in beschouwing mogen worden genomen, aangezien voor de andere dan produceerende gronden in het 5e lid van artikel 6 der Verpondingsordonnantie een vast tarief is gesteld. Zoodoende wordt dus voor den geheelen produceerenden aanplant, welke volgens de aangifte bestaat uit p bouws voor het tijdvak 1918/22 verpondingsplichtige gronden en q bouws nog niet verpondingsplichtige gronden, de voor aftrek toe te laten canon:

$$p + q$$

(totaal oppervlakte produceerende gronden) + (oppervlakte der nog niet verpondingsplichtige gronden, verpondingsnummers en)

$$\times \frac{f d + (3 \times f e) \text{ (perceel verp. No. canonplichtig vanaf 1914)}}{p + q}$$

en de aftrek voor bedoelde verponding dezelfde breuk $\times f g$'s jaars, gevende in totaal een aftrek voor uitgaafpost b van het aangiftebiljet van f

en dit totaal, vermenigvuldigd met de breuk $\frac{p}{p + q}$, gevende per jaar f of f voor 5 jaar.

De vervolgens onder 2 tot en met 5 op pagina 6 van het bezwaarschrift door appellante nader gegeven correcties kunnen naar 's Raads meening worden aanvaard, zij het dan ook, dat de uitgaven onder de punten 3 en 4 feitelijk dienen te worden aangemerkt als uitgaven, gedaan voor de bereiding van het product, vallende dus feitelijk onder e der uitgaven, vermeld op het aangiftebiljet. Het bedrag, door appellante opgegeven als uitgaafpost b van het aangiftebiljet, dient dus te worden teruggebracht tot f Door den Hoofdinspecteur is aangenomen een bedrag van f , zoodat appellante ten aanzien van dit punt geenszins is benadeeld.

Ten aanzien van het bezwaar III op pagina 7 van het beroepschrift is de Raad van oordeel, dat als rouleerend werkkapitaal noodig ter verkrijging van het product, kunnen worden aangemerkt alle uitgaven, welke ingevolge de voorschriften van Staatsblad 1912 No. 31 bij de berekening van de belastbare opbrengst in aftrek van de bruto-opbrengst mogen worden gebracht met uitzondering echter van de renteposten n en p , en van de posten A 4 en i, vermeld op het aangiftebiljet. Voor zoover de posten n en p betreft, gaat appellante hiernede accoord. Wat de post A 4 — ten deze alleen van belang — aangaat, grondt de Raad zijne meening op de omstandigheid, dat tantièmes en de winstaandeelen worden betaald, nadat het product is verkregen, alzoo het rouleerend werkkapitaal weder is teruggekeerd tot den verbouwer, zoodat deze uitgaven niet in het rouleeren van het in het product gesloten kapitaal mededoen.

In verband met het bovenstaande zijn derhalve geen termen aanwezig om de berekening van de rente, zooals deze door den Hoofdinspecteur is geschied, als onjuist aan te merken.

De Raad merkt ten slotte op, dat, moge al in de voorschriften voor de berekening van den aanslag zijn opgenomen, dat de Verpondingscommissie

belastingplichtige moet hooren, alvorens het bedrag van de in aftrek te brengen rente vast te stellen, geene bepaling bestaat, welke den Hoofdinspecteur een dergelijke gedragslijn voorschrijft, zooals appellante vermeent.

Waar verder de Algemeene Verpondingscommissie bij het vaststellen van den primitieven aanslag zich blijkbaar heeft vergist door bij de renteberekening geen acht te slaan op uitgaafpost A 4, moest de Hoofdinspecteur ingevolge voorschrift van artikel 18 der Verpondingsordonnantie wel degelijk deze incorrectie in den aanslag in beschouwing nemen.

Ten slotte is de Raad van oordeel, dat, hetgeen door appellante wordt aangevoerd nopens de vermenigvuldiging van de door den Hoofdinspecteur becijferde belastbare opbrengst met de breuk $\frac{p}{p+q}$, juist is.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellante opgelegden aanslag volgens nevengaande berekening te verminderen. Ingevolge artikel 8 vd. zal de aanslag voor elk der jaren van het in beschouwing zijnde tijdvak nog dienen te worden verhoogd met f 200.—, waar noodig onder te verdeelen in hoofdsom en opcenten als bovenvermeld.

No. 167. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 27 NOVEMBER 1925.

Op meerjarige gewassen als hevea kan een geregelde jaarlijksche afschrijving worden toegestaan naar een vast percentage, verband houdende met den productiviteitsduur van het betrokken gewas. Op rubberondernemingen acht de Raad een jaarlijksche afschrijving van 2% op de oorspronkelijke waarde voldoende. (Art. 6 § 1, 2e lid, a, ord. I.B. 1908).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 23 December 1921 No. Bla werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap „A.“ om de aan haar opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1918 en 1919 in dier voege te herzien, dat daarbij rekening wordt gehouden met een jaarlijksche afschrijving van 5% op de oorspronkelijke boekwaarde van den in tap zijnden hevea-aanplant.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

De Raad is van oordeel, dat er geen bezwaren kunnen bestaan om op meerjarige gewassen als de hevea een geregelde jaarlijksche afschrijving toe te staan naar een vast percentage, verband houdende met den productiviteitsduur van het betrokken gewas.

Een afschrijving van 5% acht de Raad echter voor een hevea-aanplant te hoog.

Daar naar 's Raads meening bij oordeelkundig tappen de hevea-aanplantingen $\pm$ 50 jaren productief kunnen blijven, wordt een jaarlijksche afschrijving van 2% op de oorspronkelijke waarde voldoende geacht.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1921 No. 69), den aanslag over de jaren 1918 en 1919 te verminderen enz.

No. 168. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 27 NOVEMBER 1925.

Een primitieve aanslag kan worden opgelegd ook nadat de termijn voor het instellen van eene actie tot navordering reeds is verstreken, tenzij een aanslag is „achterwege gebleven” in den zin van art. 66 (1) herz. ord. I.B. 1920, waaronder is te verstaan, dat door de administratie uitdrukkelijk is besloten geen aanslag op te leggen. (Art. 66 (1) herz. ord. I.B. 1920).

De aan het bestuur der vennootschap bij de liquidatie verstrekte geldebepaalt tusschen het bestuur — zijnde de directeur tevens eenig-aandeelhoudelijke belooning houdt in casu verband met de bijzondere verhouding, welke der — en de vennootschap, en is als een belastbare uitkeering aan te merken. (Art. 56 (7), b, jo. art. 23 (4) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 31 Juli 1924 No. 9709 Bla werd de aanslag van de Naamloze Vennootschap „A.” in de inkomstenbelasting over het jaar 1920 (liquidatiebelasting) verminderd, doch overigens op meerdere tegen dezen aanslag ingebrachte bezwaren afwijzend beschikt.

Appellante achtte zich hierover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellante voert eerstens tegen den bedoelden aanslag aan, dat deze reeds zou zijn verjaard op het oogenblik, dat hij werd opgelegd, wijl op dat tijdstip het recht tot het instellen eener actie tot navordering reeds zou zijn vervallen.

Appellante beroept zich tot ondersteuning van dit bezwaar op een uitspraak van den Hoogen Raad van 16 Maart 1921 (B. No. 2739).

De Raad kan zich echter niet met appellantes stelling, dat een primitieve aanslag niet kan worden opgelegd, nadat de termijn voor het instellen eener actie tot navordering reeds is verstreken, in haar algemeenheid niet vereenigen en vindt deze opvatting evenmin verdedigd in het door appellante bedoelde arrest van den Hoogen Raad der Nederlanden.

Naar 's Raads meening kan een primitieve aanslag in het algemeen steeds worden opgelegd en ingevorderd binnen den daartoe bij K. B. van 31 Augustus 1882 No. 21 (Indisch Staatsblad No. 280) gestelden termijn van vijf jaren na den aanvang van het belastingjaar.

Deze regel lijdt slechts uitzondering, indien een aanslag is „achterwege gebleven” in den zin van artikel 66, lid 1, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312), met welk „achterwege blijven” niet anders bedoeld kan zijn dan dat door de administratie uitdrukkelijk is besloten geen aanslag op te leggen.

In dat geval kan de eventueel verschuldigd gebleven belasting slechts bij wijze van navordering worden ingevorderd en ligt het in de rede, dat na het verstrijken van den termijn, waarbinnen tot navordering moet worden overgegaan, niet weder het recht ontstaat een primitieven aanslag op te leggen.

Onderwerpelijk heeft zich dit geval echter niet voorgedaan. De aanslag is niet „achterwege gebleven” in den bovenomschreven technischen zin van het woord, doch is eenvoudig niet eerder opgelegd.

In verband hiermede kan de Raad appellantes beroep op de verjaring van den aanslag ook niet aanvaarden.

Appellante voert als subsidiair bezwaar nog aan, dat ten onrechte een bedrag van f 150.000.— als liquidatie-uitkeering is aangemerkt, wijl dit bedrag niet anders zou zijn dan een speciale aan het bestuur der vennootschap toegekende belooning voor deszelfs bemoeienissen bij den verkoop der toenmaals aan appellante toebehoorende onderneming.

De Raad heeft uit de aanwezige bescheiden niet den indruk verkregen dat het bestuur der N. V. bij de bedoelde transactie zoodanige werkzaamheden zou hebben verricht, dat daardoor het toekennen van een extra-belooning zou zijn gerechtvaardigd, terwijl appellante zelve ten eenenmale in gebreke is gebleven eenig gegeven te dier zake te verschaffen.

De Raad heeft veeleer de overtuiging, dat de bedoelde uitkeering verband houdt met de bijzondere verhouding, welke bestaat tusschen het bestuur, zijnde de directeur tevens eenig-aandeelhouder, en de vennootschap, en onder normale verhoudingen niet zou hebben plaats gehad.

De Raad kan zich dan ook volkomen vereenigen met de ten aanzien van dit bezwaar door den Hoofdinspecteur van Financiën in zijn bovenaangehaalde beschikking geleverde beschouwingen.

In verband met het bovenstaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met f 200.—.

No. 169. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor Belastingzaken van 11 December 1925.

De door appellant gedane terugbetaling van opgenomen gelden, uitsluitend dienende om zijn reis naar Indië te bekostigen, is niet anders dan een voldoening van een persoonlijke schuld, welke met de bron van zijn inkomen (onderwijzerschap) geenelei verband houdt; volgens art. 9 (4), 2e, herz. ord. I.B. 1920 kan deze schuldaflissing niet in mindering van het inkomen worden gebracht. (Art. 7 (3) jo. art. 6 (2), b, en art. 9 (4), 2, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Inspecteur van Financiën der 1e klasse, Hoofd der Inspectie X., werd afwijzend beschikt op een verzoek van A. strekkende ter verkrijging van vermindering van den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1925.

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellants bezwaren zijn gelegen in het feit, dat bij de berekening van den in beschouwing zijnden aanslag niet in mindering van het inkomen werd toegelaten een som van f 210.—, zijnde aflossing over de maanden October, November en December 1925, van een voorschot, groot f 700.— aan appellant verstrekt door de afdeling Emigratie van het Gemeentebestuur van 's Gravenhage teneinde hem in staat te stellen de reis naar Indië te kunnen volbrengen.

Appellant is in tegenstelling met den betrokken Inspecteur van meening, dat de aflossingen in quaestie beschouwd moeten worden als onkosten aan de uitoefening van zijn beroep verbonden, welke voor aftrek toelaatbaar zouden zijn.

De Raad kan zich met appellants opvatting niet vereenigen. Het opnemen van het voorschot geschiedde uitsluitend om appellants reis naar Indië te kunnen bekostigen en hangt derhalve als zoodanig niet samen met de bron van diens inkomen (het onderwijzerschap). Terecht besliste dan ook de meergenoemde Inspecteur, dat de door appellant gedane terugbetaling niet anders is dan eene voldoening in maandelijksche paymenten van een persoonlijke schuld, welke met de bron van het inkomen geenerlei verband houdt, terwijl er verder terecht op werd gewezen, dat het 4e lid, 2e, van artikel 9 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 uitdrukkelijk bepaalt, dat niet in mindering mag worden gebracht, hetgeen uit de inkomsten tot aflossing van schulden wordt besteed.

De Raad heeft dan ook, gelet op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), besloten den aan appellant opgelegden aanslag, groot f, te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f

No. 170. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 11 DECEMBER 1925.

Zegelkosten van pandbrieven, welke noodig zijn geweest ter verkrijging van geld en welke feitelijk den rentestandaard verhoogen, zijn als „kosten aan het genot van het inkomen verbonden” voor aftrek toelaatbaar, ongeacht de bedoeling, waarmede de pandbrieven zijn uitgegeven. (Art. 9 (1), a, jo. art. 6 (2), b, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 Februari 1925 No. 1814 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap Hypotheekbank „A.” om herziening van den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923.

De belanghebbende vennootschap achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellantes bezwaar is gelegen in het feit, dat bij het opleggen van den aanslag over het jaar 1923, mede tot het in beschouwing komende inkomen werd gerekend een ten laste van de winst- en verliesrekening gebrachte afschrijving op zegels van pandbrieven groot f 3.600.—, zijnde een afschrijving van 10% op het totaal bedrag der zegelkosten van de in genoemd jaar tot een bedrag van f 6.000.000.— gecreëerde pandbrieven. Appellante was van meening, dat genoemd bedrag voor aftrek toelaatbaar was te achten, vermits de zegelkosten, noodzakelijk voor het creëren der pandbrieven, zouden zijn te beschouwen als noodzakelijke kosten tot verwerving van het inkomen, welke ingevolge artikel 6, lid 2, letter b, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 voor de berekening van het zuiver inkomen in mindering mogen worden gebracht, terwijl de mate, waarin die vermindering jaarlijks dient plaats te vinden, zou moeten worden bepaald door de voor een goed beheer te stellen eischen.

De Hoofdinspecteur van Financiën wees appellantes bezwaar af, vermits naar zijne meening de bedoelde zegelkosten in casu als kosten van uitbreiding van appellantes bedrijf moesten worden beschouwd, welke ingevolge het voorschrift van artikel 9, lid 4, ten 3e, der ordonnantie vd. niet voor aftrek zijn toegelaten, zulks in tegenstelling met de kosten noodig „ter voortzetting van het bedrijf in den bestaanden omvang”, waarvan artikel 6, lid 2, sub b, derzelfde ordonnantie spreekt. Appellante verzoekt den Raad de afschrijving in quaestie alsnog toe te staan, aan welk verzoek de Raad heeft gemeend te moeten tegemoet komen.

De Raad toch is van meening, dat de vraag of de zegelkosten voor aftrek zijn toe te laten, beantwoord moet worden zonder rekening te houden met de bedoeling, waarmede de pandbrieven werden uitgegeven. Eerst wanneer ter sprake komt, wat met het door de uitgave van pandbrieven verkregen geld is gedaan, kan een onderscheid worden opgesteld tusschen enerzijds „eene uitbreiding van zaken”, „een nieuwe bron”, en anderzijds „eene voortzetting van het bedrijf in den bestaanden omvang”. De zegelkosten echter, welke noodig zijn geweest ter verkrijging van het geld en die feitelijk den rentestandaard verhoogden, zijn naar 's Raads meening zeker „kosten, aan het genot van het inkomen verbonden”, en derhalve op grond van artikel 9, sub a, der meergenoemde ordonnantie voor aftrek toelaatbaar.

De Raad heeft dan ook besloten cf. appellantes verzoek, na nog gelet te hebben op artikel 7 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellante opgelegden aanslag bedragende enz., te verminderen enz.

No. 171. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 30 DECEMBER 1925.

De door appellant als oorzaak van de te late indiening van zijn bezwaarschrift aangevoerde omstandigheid „dat ze te wijten zou zijn aan een verkeerde opvatting van de wettelijke bepalingen en het niet tijdig indienen van bezwaren door appellant's raadsman”, is voor den Raad geen aanleiding den wettelijken termijn niet verbindend te achten. (Art. 2 (3) en (7) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 31 Juli 1923 No. 9612 Bl. werden de aan wijlen A. opgelegde aanslagen in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1916 en 1917 verminderd, die over de jaren 1918 en 1919 gehandhaafd.

Tegen dit besluit diende B., executeur-testamentair in den boedel van A., bij den Raad twee bezwaarschriften in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Ingevolge artikel 2, leden 3, 4 en 5, van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jss. Staatsbladen 1919 No. 598 en 1922 Nos. 69 en 805) behooren zij, die zich over een uitspraak van den Hoofdinspecteur van Financiën bezwaard gevoelen en daarvan bij den Raad in beroep wenschen te komen, zulks te doen uiterlijk drie maanden, nadat hun de uitspraak van genoemden Hoofdinspecteur aangeteekend per post is toegezonden.

Die toezending had, naar den Raad uit de stukken is gebleken, in het

onderwerpelijke geval plaats op 3 Augustus 1923, zoodat de bezwaren uiterlijk 3 November d. a. v. hadden moeten zijn voorgebracht.

De bezwaarschriften, gedagteekend respectievelijk 30 Januari 1924 en 18 Augustus 1925, zijn derhalve niet tijdig ingediend.

De Raad teekent hierbij aan, dat hij geen aanleiding heeft kunnen vinden om, op grond van het 7e lid van artikel 2 vd., bedoelden termijn i.c. niet verbindend te verklaren, daar de door appellant voor de te late indiening van de bezwaarschriften aangevoerde „bijzondere omstandigheden” volgens 's Raads oordeel niet als zoodanig kunnen gelden.

Immers het feit, dat — zooals appellant in een den Raad alsnog toegezonden telegram mededeelt — de te late indiening van de bezwaarschriften zou zijn te wijten aan een verkeerde opvatting van de wettelijke bepalingen en het niet tijdig indienen van bezwaren door appellants raadsman, kan naar 's Raads meening geen gewicht in de schaal leggen.

De Raad heeft dan ook, gezien het bovenstaande, besloten appellant in zijne bezwaren niet-ontvankelijk te verklaren.

No. 172. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 30 DECEMBER 1925.

Of een fonds voor een bepaald bedrijf het karakter van een gewone reserve draagt, is naar 's Raads meening een kwestie van feitelijken, bedrijfs-economischen aard.

De Raad beschouwt in casu een pensioenfonds voor het personeel als een reserve en de stortingen in het fonds als gewone reserveeringen, welke niet in aftrek van het inkomen zijn toegelaten, nu de maatschappij de volkomen vrije beschikking houdt over de reserve, en deze reserve, hoewel gevormd tot een bepaald doel, ook tot een ander doel zou kunnen bezigen, terwijl het feit, dat de uitgekeerde pensioenen op de onkostenrekening der maatschappij zelf worden verantwoord, ook een sterke aanwijzing is, dat er van een zelfstandig fonds geen sprake is. (Art. 6 (2), f, art. 9 (4), 2e, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 9 Juni 1925 No. 5660 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamloze Vennootschap „A.”, strekkende ter erlanging van herziening van de haar opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1922 en 1923.

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellantes betoog richt zich uitsluitend tegen het feit, dat in de vaker-aangehaalde beschikking van den Hoofdinspecteur het pensioenfonds voor het personeel der Maatschappij als een reserve is aangemerkt, waarover appellante de volkomen vrije beschikking zou hebben, zoodat ook de stortingen der maatschappij in het fonds, als zijnde gewone reserveeringen, niet in aftrek van het inkomen zijn toegelaten.

Appellante voert daartegen aan, dat van een volkomen vrije beschikking harerzijds over bedoeld fonds geen sprake is, wijl het fonds moet worden beschouwd als een zelfstandige rechtspersoon.

De Raad kan zich met appellantes gedachtengang niet vereenigen.

Of een fonds voor een bepaald bedrijf het karakter van een gewone reserve draagt, is, naar 's Raads meening, een kwestie van feitelijken, bedrijfs-economischen aard.

In het onderwerpelijke geval nu heeft de Raad den indruk verkregen met een reservefonds te doen te hebben, dat wel is waar met een bepaald doel is gevormd, doch, wat betreft deszelfs verhouding tot de maatschappij, in wezen niet afwijkt van een gewone bedrijfsreserve.

Die verhouding toch is een zoodanige, dat de maatschappij feitelijk, zonder dat iemand daartegen zoude kunnen opkomen, de in het fonds gestorte gelden tot een ander doel kan bezigen dan voor uitkeeringen van pensioenen aan pensioengerechtigden. Immers bepaalt artikel 12 van de Statuten der maatschappij slechts, dat een pensioenfonds zal worden opgericht tot waarborg der eventueel toe te zeggen pensioenen; meer is ten aanzien daarvan niet bepaald, zoodat het der maatschappij volkomen vrijstaat het fonds, dat geheel onder haar beheer staat, tot een minimum te reduceeren of door een enkele statutenwijziging op te heffen, dan wel als een reserve voor diverse bedrijfsbelangen aan te wenden.

Ook in het feit, dat de uitgekeerde pensioenen op de onkostenrekening van de maatschappij zelf worden verantwoord, meent de Raad een sterke aanwijzing te hebben, dat onderwerpelijk van een werkelijk zelfstandig pensioenfonds geen sprake is.

De Raad is dan ook van meening, dat aan appellantes bezwaren niet kan worden tegemoetgekomen en heeft besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), de aanslagen over de jaren 1922 en 1923 te handhaven, en, overeenkomstig artikel 8 vd., te verhoogen met elk f 200.—.

No. 173. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 27 JANUARI 1926.

Nu de bedrijfsperiode eindigde door verkoop van de zaak, dient ter berekening van het bedrijfsresultaat niet de getaxeerde waarde, doch de werkelijke verkoopsom der goederen in aanmerking te worden genomen. (Art. behaald is bedrijfswinst. (Art. 3 § 2, 2e lid, ord. I.B. 1908).

Ook al werd de zaak van appellante eerder verkocht dan het perceel, waarin het bedrijf werd uitgeoefend, moet het perceel toch geacht worden als bedrijfshulpmiddel te zijn verkocht, daar de verkoop geschiedde om tot algeheele liquidatie van het bedrijf te geraken. De winst bij den verkoop behaald is bedrijfswinst. (Art. 3 § 2, 2e lid ord. I.B. 1908).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 5 Augustus 1924 No. 9790 Bla werd de aan wijlen den heer A. opgelegde aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1918 verminderd, doch overigens afwijzend beschikt op meerdere door mevrouw de Weduwe A. — in het vervolg appellante te noemen — tegen dezen aanslag ingebrachte bezwaren.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Eerstens voert appellante aan, dat ten onrechte bij de berekening van het door dehandel X. — waarvan wijlen de heer A. eigenaar was — over de maanden Januari t/m April 1918 opgeleverde bedrijfsresultaat, de waardeering der aanwezige goederenvoorraad niet geschiedde overeenkomstig belastingplichtige's taxatie op de slotbalans per 1 Mei 1918 op een bedrag van f 54.688,35, doch dat daartoe door de administratie werd gelet op een voorraad-waardeering tot een bedrag van f 77.600.—, voorkomende in het koopcontract, waarbij de zaak van belastingplichtige met ingang van 1 Mei 1918 werd verkocht.

Naar 's Raads meening had echter bij de berekening van het bedrijfsresultaat over bovengenoemd tijdvak rekening moeten zijn gehouden met het feit, dat deze bedrijfsperiode eindigde door verkoop van de zaak, zoodat niet de getaxeerde waarde der goederen, doch de werkelijke verkoopsom zijnde f 70.000.— bij de berekening in aanmerking had moeten zijn genomen, de juistheid van welk standpunt in appellante's bezwaarschrift wordt toegegeven.

Appellante voert echter aan, dat in de koopsom begrepen is een vergoeding voor naam, connectie's enz. (goodwill), met de waarde waarvan naar hare meening voor de winstberekening de koopsom zou moeten worden verminderd.

Evenwel is den Raad bij nadere kennisneming gebleken, dat het koopcontract uitdrukkelijk vermeldt, dat in de koopsom geen vergoeding voor goodwill begrepen is, zoodat ongetwijfeld het volle bedrag der koopsom in aanmerking moet worden genomen. Voorts voelt appellante zich bezwaard over het feit, dat mede als bedrijfsinkomen is aangemerkt de winst, behaald bij den verkoop van het perceel, waarin het bedrijf van belastingplichtige was gevestigd.

Naar hare meening had door den verkoop der zaak het gebouw opgehouden bedrijfsmiddel te zijn, zoodat ook de verkoop daarvan geheel buiten bedrijf om geschiedde.

De Raad is echter van oordeel, dat het feit, dat belastingplichtige's zaak eerder verkocht werd dan het perceel, niet verhindert, dat toch de verkoop van genoemd perceel een daad was, welke geschiedde om tot algeheele liquidatie van het bedrijf van belastingplichtige te geraken, zoodat het gebouw wel degelijk als bedrijfsmiddel werd verkocht, en de winst, bij deze transactie behaald, ingevolge artikel 3, § 2, alinea 2, der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908 ook als bedrijfswinst moet worden aangemerkt.

Voorts is ook de Raad van meening, dat de normale waarde op f 120.000.— kan worden gesteld, zoodat het overig deel der verkregen koopsom, zijnde f 55.000.—, als oorlogsvoordeel moet worden aangemerkt.

Echter moet appellante worden toegegeven, dat een deel der koopsom, nl. voorzoover deze betreft het op het perceel aanwezige woonhuis, niet als bedrijfsinkomen kan worden aangemerkt, zoodat ook niet het geheele oorlogsvoordeel als belastbare oorlogswinst kan worden beschouwd. Naar 's Raads meening kan het oorlogsvoordeel, behaald bij den verkoop van het voor het bedrijf gebezigd gedeelte van het perceel, op f 35.000.— worden gesteld.

In verband met het bovenstaande zal de door den Hoofdinspecteur van Financiën berekende belastbare vermeerdering van het inkomen ad f 68.329,52 moeten worden verminderd met f 7.600.— + f 20.000.—, of f 27.600.—.

De Raad heeft dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen

7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag, bedragende f 19.550.—, te verminderen met f 8.280.—, en alzoo nader vast te stellen op f 11.310.—, en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 200.—.

No. 174. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 26 FEBRUARI 1926.

Het doel, dat een vereeniging met haar werkzaamheden tracht te bereiken, is geen criterium voor de beantwoording van de vraag of de vereeniging al dan niet een bedrijf uitoefent.

Eerst dan kan aan de verrichtingen eener vereeniging het bedrijfskarakter worden ontzegd, indien haar organisatie essentiele elementen bevat, die niet passen in een normalen bedrijfsmatigen opzet.

Het feit, dat de voornaamste categorie van verrichtingen uitsluitend ten behoeve van de leden der vereeniging geschiedt, ontnemt aan die verrichtingen niet het bedrijfsmatig karakter, daar het begrip bedrijf een zuiver coöperatieven opzet niet uitsluit. (Art. 1 (1), b, en art. 21, d, herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financien van 27 September 1923 No. 11880 Bla werd afwijzend beschikt op een bezwaarschrift van de Vereeniging „A” — in het vervolg appellante te noemen —, strekkende ter erlanging van vernietiging van den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1918.

Appellante achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, waarin zij betoogt:

- 1e. dat aan haar geen aanslag in de inkomstenbelasting had mogen zijn opgelegd, aangezien de eenige grondslag, waarop aan haar als rechtspersoonlijkheid bezittende vereeniging belastingplichtigheid zou kunnen worden toegekend, nl. de uitoefening van een beroep of bedrijf, bij haar ontbreekt;
- 2e. dat, indien ook al bij haar van eenige bedrijfsuitoefening sprake zou zijn, zulks alleen betrekking kan hebben op een speciale categorie van werkzaamheden, welke door het onder de vereeniging „A” ressorteerende immigrantenbureau „B” ook voor niet-leden der vereeniging „A” worden verricht, te weten:

de huisvesting en voeding der aankomende en vertrekkende koelie's, hun eventueele hospitaalverpleging en quarantaine en hunne expeditie naar de ondernemingen of naar Java, zoodat slechts inkomstenbelasting had mogen zijn geheven over de met deze verrichtingen behaalde winsten.

Naar aanleiding van deze bezwaren heeft de Raad het volgende overwogen.

Als belastbaar inkomen van appellante werden bij den aanslag uitsluitend die overschotten in aanmerking genomen, welke waren voortgebracht door de werkzaamheden van het Bureau „B”, aangezien de verrichtingen van deze organisatie als de uitoefening van een bedrijf werden beschouwd, welk standpunt ook door den Hoofdinspecteur in zijn vakeraangehaalde beschikking werd ingenomen.

Appellante bestrijdt deze meening van den Hoofdinspecteur door in haar bezwaarschrift een uiteenzetting te leveren aangaande den aard van de werkzaamheden van het bureau „B” en het doel, waarmee deze organisatie in het leven werd geroepen, zonder echter nader aan te geven, waarom in casu van een bedrijfsuitoefening geen sprake zou kunnen zijn.

Blijkbaar bedoelt appellante echter door deze uiteenzetting aan te toonen, dat bedoelde werkzaamheden geenszins gericht zijn op het behalen van winst of het kweken van overschotten als zoodanig, doch hoofdzakelijk ten doel hebben de werving van koelie's en wat daarmee in onmiddellijk verband staat, naar meer gezonde economische en sociale beginselen te doen plaats hebben.

De Raad is echter van oordeel, dat het doel, dat appellante door middel van het bureau „B.” tracht te bereiken, als zoodanig niet het criterium kan zijn voor de beantwoording van de vraag, of laatstgenoemd lichaam al dan niet een bedrijf uitoefent.

Naar 's Raads meening zal veeleer moeten worden gelet op de wijze waarop de werkzaamheden van het bureau B. zijn georganiseerd en zal aan deze verrichtingen eerst dan het bedrijfskarakter kunnen worden ontzegd, indien haar organisatie essentiële elementen bevat, die niet passen in een normalen bedrijfsmatigen opzet van koelie-immigratie en wat daarmee samenhangt.

De Raad heeft echter bij nadere kennisneming der overgelegde bescheiden zoodanige elementen niet aangetroffen, en is dan ook van meening, dat de door het bureau „B.” gekweekte overschotten, welke een normaal resultaat zijn van den arbeid van dit lichaam, als bedrijfswinsten moeten worden beschouwd en als zoodanig in de inkomstenbelasting betrokken.

Ten aanzien van het subsidiaire bezwaar merkt de Raad nog op, dat naar zijn oordeel het feit, dat de voornaamste categorie der verrichtingen van het bureau „B.” uitsluitend ten behoeve der leden van de vereeniging „A.” geschiedt, aan deze verrichtingen het bedrijfsmatig karakter niet vermag te ontnemen, daar toch het begrip bedrijf een zuiver coöperatieven opzet niet uitsluit.

Op grond van het bovenstaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1921 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 200.—.

No. 175. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 12 MAART 1926.

In de gevallen, dat op het aanslagbiljet niet één datum, maar een langere periode als uitreikingstijdvak staat aangegeven, moet de doleantietermijn geacht worden een aanvang te nemen op den laatsten dag van bedoelde periode. (Art. 61 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Inspecteur van Financiën, Hoofd van de Inspectie X., werd een door A. voor en namens B. ingediende doleantie inzake inkomstenbelasting over het jaar 1924 niet ontvankelijk verklaard wegens overschrijding van den doleantietermijn.

Tegen deze beschikking wordt door A. bij den Raad een bezwaarschrift ingediend, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Voorname Inspecteur van Financiën achtte de doleantie te laat ingediend, wijl sedert de daadwerkelijke uitreiking van het aanslagbiljet meer dan een maand was verstreken.

Appellant voert daartegen aan, dat op het aanslagbiljet als uitreikingsperiode vermeld staat 16 Augustus tot en met 25 Augustus 1924, zoodat naar zijne meening de termijn voor de indiening van de doleantie op laatstgenoemden datum een aanvang nam, in verband waarmee de doleantie op 24 September 1924 bij de belastingadministratie ontvangen, als tijdig ingediend moet worden beschouwd.

De Raad kan zich op dit punt met appellants gedachtengang vereenigen, en meent, dat in gevallen, dat op het aanslagbiljet niet één datum, maar een langere periode als uitreikingstijdvak staat aangegeven, de doleantietermijn moet worden geacht een aanvang te nemen op den laatsten dag van bedoelde periode.

In het onderwerpelijke geval heeft dus naar 's Raads meening tijdige indiening plaats gehad.

In verband hiermede heeft de Raad dan ook besloten den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie X., uit te noodigen appellants bezwaren alsnog in behandeling te nemen.

No. 176. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 26 MAART 1926.

Nu reclamant in den loop van het jaar 1922 naar een andere suikerfabriek is overgegaan, welke overgang tevens verandering van werkgever beteekende, dienen bij de berekening van den aanslag I.B. 1923 alle andere dan vaste door hem genoten inkomsten — uitgezonderd die bedoeld in art. 16 — in rekening te worden gebracht tot het bekend of te begrooten zuiver bedrag over het belastingjaar. (Art. 14 (1) jo. art. 13 (3) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Inspecteur van Financiën, Hoofd van de Inspectie X., van 14 Januari 1926 No. 196, werd afwijzend beschikt op een verzoek van A. om herziening van den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923.

Belanghebbende achtte zich daarover gegriefd en diende bij den Raad een bezwaarschrift in, naar aanleiding waarvan het volgende is overwogen.

Appellant heeft bezwaar tegen het feit, dat bij de becijfering van het zuiver inkomen, waarnaar de aanslag over het jaar 1923 werd opgelegd, rekening is gehouden met de tantièmes, welke door appellant over het jaar 1923 zijn genoten, vermits, naar zijne meening, de door hem genoten tantièmes over het jaar 1922 in beschouwing hadden moeten zijn genomen.

Uit de overgelegde stukken blijkt, dat belastingplichtige in den loop van het jaar 1922 van de suikerfabriek P. naar de suikerfabriek S. is overgegaan, welke overgang voor appellant tevens een verandering van werkgever beteekende.

Waar op grond van artikel 14, lid 1, der herziene ordonnantie op de

inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) een verandering van betrekking door overgang in den dienst van een andere persoon of een ander lichaam moet worden aangemerkt als een verandering van een bron van inkomen, bestond dus voor belastingplichtige op 1 Januari 1923 de bron van inkomen, waaruit voor hem tantièmes en salaris voortvloeienden, nog niet een vol jaar, zoodat ingevolge artikel 13, lid 3, der evengenoemde ordonnantie alle andere dan vaste door hem genoten inkomsten — uitgezonderd die bedoeld in artikel 16 — in rekening moesten worden gebracht tot het bekend of te begrooten zuiver bedrag over het belastingjaar.

Overeenkomstig dit wettelijk voorschrift zijn dan ook voor den aanslag over het jaar 1923 appellants tantièmes over datzelfde jaar in aanmerking gekomen.

Op grond van het bovenstaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den bestreden aanslag te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met

No. 177. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 14 MEI 1926.

Art. 51 (8) ord. O.W.B. laat niet toe een doleantie zonder toestemming van den Hoofdinspecteur Financiën in te trekken, vermits op deze wijze te kort zou worden gedaan aan het recht van genoemde autoriteit om een aanslag zoo noodig te corrigeeren (verhoogen). (Art. 51 (7) en (8) ord. O.W.B.) (1).

Bij schrijven van 9 Juni 1922 werden door de Naamlooze Vennootschap „A” — in het vervolg appellante te noemen — door middel van haren tegenwoordiger B. bij den Hoofdinspecteur van Financiën voorloopige bezwaren ingebracht tegen de haar opgelegde aanslagen in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1915 tot en met 1919, onder mededeeling, dat na het inwinnen van de ter zake noodige inlichtingen van de Directie in Holland, een nader bezwaarschrift zou worden ingediend of de bezwaren eventueel zouden worden ingetrokken.

Bij schrijven van 26 Juli d. a. v. volgde een nadere motiveering der ingebrachte bezwaren, terwijl tevens werd medegedeeld, dat, wat het jaar 1919 betraf, geen bezwaren meer bestonden.

De Hoofdinspecteur vd. nam niettegenstaande ook den aanslag over het jaar 1919 in beschouwing en verhoogde dezen bij zijne beschikking van 6 December 1923 No. 15383 Bl. op grond van hem gebleken onjuistheden, met f 63.840, daarbij nitgaande van de overweging, dat, hoewel in het schrijven van 26 Juli 1922 appellante had verklaard tegen de berekening van den aanslag over het jaar 1919 geene bezwaren te hebben, de doleantie tegen dien aanslag niet geacht kon worden te zijn vervallen;

dat verder, ook al mocht appellante met aangehaald schrijven de be-

(1) Met betrekking tot de inkomstenbelasting is door den R. v. B. eenzelfde standpunt ingenomen.

doeling hebben gehad, de doleantie in te trekken, dit op grond van artikel 51, sub 8, der ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917 ontoelaatbaar moest worden geacht, vermits op deze wijze te kort zou worden gedaan aan het in genoemd artikel aan den Hoofdinspecteur gegeven recht den aanslag zoo noodig te corrigeeren (in casu te verhoogen);

dat, waar de ordonnantie geenerlei regeling bevatte omtrent het intrekken van bezwaarschriften, maar in beginsel vereischte, dat op ieder bezwaarschrift eene beslissing wordt genomen, een eenmaal ingediende doleantie niet zonder toestemming van den Hoofdinspecteur kon worden ingetrokken.

Appellante bestrijdt, in een bezwaarschrift aan den Raad, hooger- genoemd standpunt van den Hoofdinspecteur en is, afgezien van de quaestie inzake de intrekking van een bezwaarschrift, tevens van meening, dat de verhooging van den aanslag, die uitsluitend het gevolg is van het als belastbare oorlogswinst beschouwen van het voordeel, behaald met den verkoop van perceelen, ten onrechte of althans tot een te hoog bedrag is opgelegd.

Ten aanzien van de voorgebrachte bezwaren is de Raad van oordeel als volgt:

Met appellantes grieven tegen het niet-toestaan van de intrekking van haar bezwaarschrift door den Hoofdinspecteur van Financiën kan de Raad zich niet vereenigen.

De Raad acht het standpunt van den Hoofdinspecteur juist en in de bestreden beschikking voldoende uiteengezet.

Appellante enz.

No. 178.* — UITSpraak VAN DEN Raad VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 28 MEI 1926.

De Raad heeft geen bezwaar het abusievelijk bij den Hoofdinspecteur van Financiën, doch overigens tijdig ingediende bezwaarschrift als tot hem gericht te beschouwen. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.; art. 71 herz. ord. I.B. 1920).

Ook al heeft reclamant geen renten ontvangen, dan dient toch de verkregen vordering tot betaling van rente, waarop niet mocht worden afgeschreven, daar ze niet in verband stond met reclamant's bedrijf, tot het volle nominale bedrag als inkomen voor belastingplichtige te worden aange- merkt. (Art. 3 (1), b, jo. art. 5 (1) en art. 6 (2), c, herz. ord. I.B. 1920).

Aan A. werd een aanslag tot navordering van over het jaar 1925 te weinig geheven inkomstenbelasting opgelegd, bedragende inclusief de viervoudige verhooging f 683,10.

Belastingplichtige achtte zich daarover gegriefd en wendde zich abusievelijk met zijn bezwaren tot den Hoofdinspecteur van Financiën.

De Raad heeft echter geen bezwaar dit overigens tijdig ingediend bezwaarschrift als tot hem gericht te beschouwen, en heeft naar aanleiding daarvan het volgende overwogen.

Bij zijn aangifte voor het belastingjaar 1925 verzuimde belastingplichtige te vermelden, dat hij in het voor dit belastingjaar in aanmerking komende jaar 1924 een vordering had op B. tot betaling van een bedrag van f 2.400.—,

zijnde de rente door laatstgenoemde verschuldigd over een schuld aan belastingplichtige van f 20.000.—

Dit feit kwam aan het licht bij een door den belastingaccountantsdienst bij B. ingesteld boekenonderzoek.

Belastingplichtige komt nu tegen den hem deswege opgelegden navorderingsaanslag op met de bewering, dat door hem geen renten zijn ontvangen, en dat de in de boeken van B. vermelde betaling van f 2.400.— is te beschouwen als een afbetaling op een andere schuld van den laatstgenoemde aan belastingplichtige ad f 3.300.—

De Raad, in het midden latende of de vakerbedoelde som van f 2.400.— een betaling van rente is dan wel een aflossing van een andere schuld, neemt als vaststaande aan, dat belastingplichtige althans een vordering had tot betaling van rente tot een bedrag van f 2.400.—

Aangezien deze vordering niet in verband stond met het bedrijf van belastingplichtige, mocht daarop ingevolge de betrekkelijke ordonnantie niet worden afgeschreven, zoodat zij voor haar volle nominaal bedrag, als inkomen voor belastingplichtige moest worden aangemerkt.

In verband hiermede is de Raad van oordeel, dat de onderwerpelijke navorderingsaanslag volkomen terecht is opgelegd en heeft hij dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), dezen aanslag te handhaven en overeenkomstig artikel 8 vd. te verhoogen met f 170,77.

No. 179. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 1 SEPTEMBER 1926.

De omstandigheid, dat reclamante zich na de ontvangst van de beschikking van den Hoofddinspecteur van Financiën wederom met hare bezwaren tot deze autoriteit heeft gewend, en eerst, nadat hierop door den Hoofddinspecteur afwijzend was beschikt, de zaak bij den Raad heeft voorgebracht, is voor den Raad geen aanleiding den wettelijken termijn van beroep niet verbindend te verklaren. (Art. 2 (3) en (7) ord. R.v.B.; art. 52 ord. O.W.B.).

Tegen de tweede beschikking van den Hoofddinspecteur van Financiën, welke niets anders inhoudt dan dat geen termen zijn gevonden om aan appellant's verzoek tot nadere overweging der onderwerpelijke aanslagen gevolg te geven en welk besluit derhalve geen uitspraak bevat omtrent de door appellant verschuldigde belasting zelf, kan niet bij den Raad worden opgekomen. (Art. 1 (2) ord. R.v.B.).

Bij besluit van den Hoofddinspecteur van Financiën van 11 Januari 1923 No. 477 Bl. werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap A. om vermindering van de haar opgelegde aanslagen in de oorlogswinstbelasting over de jaren 1916 tot en met 1919.

Genoemde vennootschap achtte zich daarover gegriefd en diende door middel van een gemachtigde tegen de aangehaalde beschikking een bezwaarschrift in, naar aanleiding van welk bezwaarschrift en de daarop gegeven toelichtingen door den Raad het volgende is overwogen.

Bedoeld bezwaarschrift, hetwelk op 5 Januari 1925 bij den Raad werd ontvangen, is ruim 1½ jaar te laat ingediend (artikel 2 van de ordonnantie

van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jis Staatsbladen 1919 No. 598, 1922 No. 69, en 805 en 1925 No. 171).

Appellante verzoekt den Raad het bezwaarschrift desnietteenstaande in behandeling te willen nemen, aangezien er bijzondere omstandigheden zijn geweest, welke het tijdig instellen van het beroep hebben verhinderd.

Die bijzondere omstandigheden zouden volgens appellante hierin zijn gelegen, dat zij zich na ontvangst van de bovenaangehaalde beschikking van den Hoofdinspecteur, wederom met hare bezwaren tot deze autoriteit heeft gewend en eerst, nadat hierop door den Hoofdinspecteur was beschikt bij zijn besluit van 6 October 1924 No. 12598 Bl., de zaak bij den Raad heeft voorgebracht.

De Raad is van meening, dat onderwerpelijk bezwaarlijk van bijzondere omstandigheden kan worden gesproken, welke de inachtneming van den wettelijken termijn zouden hebben verhinderd. Immers appellante heeft zonder meer, in stede van zich tot den Raad te wenden, de zaak wederom aan het oordeel van den Hoofdinspecteur onderworpen.

Evenmin bestaat er naar 's Raads inzicht aanleiding om appellante's grieven alsnog in behandeling te nemen, door aan te nemen, dat het beroep gericht is tegen het besluit van den Hoofdinspecteur van 6 October 1924, zoodat alsdan de bezwaren bij schrijven van 31 December d.a.v. ingediend, wel binnen den wettelijken termijn van 3 maanden zouden zijn voorgebracht.

De beslissing toch van 6 October vd. houdt niets anders in, dan dat geen termen zijn gevonden om aan appellante's verzoek tot nadere overweging der onderwerpelijke aanslagen gevolg te geven.

Waar dit besluit derhalve geen uitspraak bevat omtrent de door appellante verschuldigde belasting zelf (deze integendeel uitdrukkelijk uitsluit), kan daartegen, als zijnde geene beslissing inzake landsbelastingen, niet bij den Raad worden opgekomen.

De Raad heeft daarom besloten, na nog gelet te hebben op artikel 7 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), appellante niet ontvankelijk te verklaren in haar beroep.

No. 180. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 10 NOVEMBER 1926.

De door den Raad met inachtneming van art. 7 ord. R.v.B. gedane uitspraken in zake de in art. 1 omschreven belastingen zijn eindbeslissingen, zoodat de Raad niet op zijn uitspraak kan terugkomen. (Art. 1 (2) en art. 7, ord. R.v.B.).

Nadat de Raad bij zijn uitspraak van 28 Mei 1926 No. 90 een beslissing had gegeven naar aanleiding van de bezwaren van de Naamlooze Vennootschap A. tegen de beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 22 Augustus 1921 No. 5634 Bl. inzake den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1918, wendde genoemde Naamlooze Vennootschap zich bij schrijven van 26 Augustus 1926 No. 2560 andermaal tot den Raad met het verzoek op zijn uitspraak te willen terugkomen en den alsnog aanslag te willen verminderen.

Aangezien de ordonnantie in Staatsblad 1915 No. 707 den Raad geen

gelegenheid geeft naar aanleiding van een en dezelfde aangelegenheid meerdere malen te beslissen, zijnde dan ook de door den Raad met inachtneming van art. 7 dier ordonnantie, zooals het luidt ingevolge Staatsblad 1922 No. 69, gedane uitspraken inzake de in art. 1 omschreven belastingen e i n d beslissingen, heeft het College besloten voorschreven verzoek voor behandeling niet vatbaar te verklaren.

No. 181. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 24 NOVEMBER 1926 ⁽¹⁾.

Waar de statuten van het pensioen- en ondersteuningsfonds alle voorwaarden vermelden, welke men gewoonlijk voor de bestaanbaarheid van een stichting stelt: een afgezonderd stichtingsvermogen, aan te wenden voor een bepaald doel, onder afzonderlijk beheer en aanwijzing van degenen, die als bevoordeelden zullen worden aangemerkt, zijn de bijdragen aan dit fonds voor aftrek toelaatbaar. (Art. 6 (2), f, herz. ord. I. B. 1920).

Bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 16 October 1923 No. 12730 Bl. werden afgewezen onderscheidene bezwaren van de Naamlooze Vennootschap „A” tegen de aan haar opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1920 en 1921 naar den grondslag van het zuiver inkomen.

Belanghebbende, zich hierdoor bezwaard gevoelende, kwam tegen die beschikking tijdig bij den Raad in beroep.

De grieven van appellante bestaan hierin, dat de Hoofdinspecteur ten onrechte

- 1o. het pensioen- en ondersteuningsfonds ten behoeve van het aan appellante verbonden personeel niet heeft aangemerkt als een stichting e. q. als een rechtspersoonlijkheid bezittend fonds;
- 2o. enz.

Beide bezwaren komen den Raad gegrond voor. Volgens de bepalingen der betreffende statuten (reglementen) zijn de fondsen, onder 1e bedoeld, als stichtingen en derhalve als rechtspersoonlijkheid bezittende lichamen te beschouwen en niet als reservefondsen, zooals de Hoofdinspecteur ze beschouwd wil zien. Immers genoemde statuten vermelden alle voorwaarden, die men gewoonlijk voor de bestaanbaarheid van een stichting stelt: een afgezonderd stichtingsvermogen, aan te wenden voor een bepaald doel, onder afzonderlijk beheer en aanwijzing van degenen, die als bevoordeelden zullen worden aangemerkt. De door appellante aan de bedoelde fondsen gedane bijdragen zijn derhalve ingevolge artikel 6, lid 2, sub f, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 voor aftrek toelaatbaar, zoodat de batige saldi dier fondsen over de jaren 1920 en 1921 als door den Hoofdinspecteur berekend, niet als inkomen in rekening zijn te brengen.

De Raad besluit mitsdien de bestreden aanslagen te verminderen enz.

(1) Cf. B. i. B. no. 160.

No. 182. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR
BELASTINGZAKEN VAN 24 NOVEMBER 1926.

Nu appellante een dermate geconcentreerde balans indiende, dat aan de hand daarvan niet na te gaan op welke wijze de waardeering van hare handelsvoorraden en vreemde valuta had plaats gehad, en voorts overlegging der betrekkelijke boeken weigerde, kan het feit, dat bij een later ingesteld boekenonderzoek bleek, dat appellante's waardeering te laag was, grond opleveren voor het instellen van een navordering. (Art. 55 ord. O.W.B.).

Bij het opmaken van een balans per Ultimo December, dienen vreemde valuta tegen den koers op dien datum of van den laatsten beursdag te worden opgenomen.

In een reële goederenhandel is het geoorloofd de goederen bij het opmaken der balans voor k o s t p r i j s op te nemen, indien deze lager is dan de m a r k t w a a r d e, ten einde het normale stamkapitaal in stand te houden; waar appellante's bedrijf van groothandelaar-s p e c u l a n t echter geheel is gericht op de te verkrijgen m a r k t p r i j s - v e r s c h i l l e n komt bij de waardeering van appellante's voorraad alleen de marktprijs in aanmerking, in zoverre de marktprijs het gevolg is van een reële vraag en aanbod. (Art. 6 § 1 ord. I.B. 1920).

Aan de Naamlooze Vennootschap „A” werd over het jaar 1919 een aanslag tot navordering van te weinig geheven oorlogswinstbelasting opgelegd, bedragende, inclusief de ingevolge artikel 56, lid 5, van de ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917 verschuldigde verhooging, f a, welke navorderingsaanslag was gebaseerd op het feit, dat uit een accountantsonderzoek zou zijn gebleken, dat door genoemde vennootschap voor den aanslag in de oorlogswinstbelasting over het jaar 1919 een te lage winst was opgegeven. Door te lage waardeering namelijk van verschillende voorraden en vreemde valuta op de balans per ultimo 1919 zou een bedrag van f x bij de vaststelling van den primitieven aanslag ten onrechte buiten aanmerking zijn gebleven.

Namens meergemelde vennootschap, in het vervolg appellante te noemen, werden tegen dezen navorderingsaanslag bezwaren ingebracht, naar aanleiding waarvan door den Raad het volgende is overwogen.

Appellante, welke bezwaren voor den Raad door een gemachtigde nader mondeling werden toegelicht, bestrijdt den navorderingsaanslag bij twee bezwaarschriften van 12 Februari 1923 en van 14 September 1923. Na de behandeling der zaak in 's Raads vergadering werden bij brieven van 16 December 1925 en 9 Januari 1926 nog eenige toelichtingen op de door appellante gevoelde grieven door den Raad ontvangen.

In het verzoekschrift van 12 Februari 1923 verzoekt appellante den Raad:

P r i m a i r vernietiging van den navorderingsaanslag, daar zij op grond van goed koopmansgebruik de voorraden en vreemde valuta in quaestie tot geen hogere bedragen had mogen aannemen, als door haar op de balans per 31 December 1919 is geschied.

S u b s i d i a i r toepassing van het 7e lid van art. 56 der betrekkelijke ordonnantie m.a.w. kwijschelding van de in den navorderingsaanslag begrepen verhooging.

In het tweede bovenvermelde bezwaarschrift brengt appellante nog naar voren, dat er geen (nieuw) feit valt aan te wijzen, dat aanleiding zou hebben

kunnen geven tot het instellen der navordering, zoodat ook op dezen grond de aanslag zou moeten worden vernietigd.

Voorts wordt ook in dit bezwaarschrift door appellante subsidiair verzocht den aanslag te verminderen met de daarin begrepen verhooging, aangezien zelfs, indien inderdaad de handelsvoorraden en vreemde valuta door appellante te laag zouden zijn getaxeerd, zulks toch niet aan kwade trouw van haar kant kan worden toegeschreven.

Appellante's meening nu, als zoude er zich geen nieuw feit hebben voorgedaan als hoogeromschreven, kan de Raad reeds aanstonds niet deelen.

Appellante toch diende over het jaar 1919 een balans in, welke dermate was geconcentreerd, dat aan de hand daarvan niet was na te gaan, op welke wijze de waardeering van haar handelsvoorraden en vreemde valuta per 31 December 1919 had plaats gehad.

Een verzoek der belastingadministratie om overlegging der betrekkelijke boeken werd geweigerd. Dientengevolge moest de aanslag zonder voldoende gegevens worden opgelegd, waarbij dan ook van het door appellante opgegeven winstcijfer werd uitgegaan. Waar nu de door appellante toegepaste waardeering op het tijdstip van vaststelling van den aanslag door de gebrekkige gegevens der balans aan de Administratie niet bekend was, en tengevolge van het weigeren van het boekonderzoek ook niet bekend kon zijn, kan, naar 's Raads meening het feit, dat bij een later ingesteld boekonderzoek bleek, dat appellantes waardeering te laag was, onder deze omstandigheden wel degelijk grond opleveren voor het instellen van een navordering. Wat voorts de waardeering der vreemde valuta betreft, is de Raad van oordeel, dat, waar de balans per 31 December 1919 werd opgemaakt, ook de koers per dien datum of den laatsten beursdag dient te worden genomen.

Blijkens onderstaand overzicht hielden bedoelde koersen, zich eind December als volgt enz.

De Raad kan zich vervolgens niet vereenigen met appellantes meening, dat een balanswaardeering harer onverkochte voorraden tegen kostprijs als als goed koopmansgebruik is te beschouwen.

De Raad kan er weliswaar mede instemmen, dat in een reëelen goederenhandel bij het opmaken der balans die goederen voor kostprijs worden opgenomen, indien deze lager is dan de marktwaarde, ten einde het normale stamkapitaal der onderneming in stand te houden, doch is niettemin van oordeel, dat, waar appellantes bedrijf van groothandelaar—speculant geheel is gericht op de te verkrijgen marktprijsverschillen en er geen sprake is van intact-houden van eenig stamkapitaal, bij de waardeering van appellantes voorraad alleen de marktprijs in aanmerking komt.

Appellante tracht nog uit de werkelijke opbrengst der goederen de onjuistheid van den aangenomen marktprijs aan te toonen, en poogt daarbij uit de crediteering der goederenrekening de marktnoteering af te leiden. Dit laatste nu is onmogelijk, aangezien die rekening in de maand Januari zoowel voor verkoopen Januari — levering Januari —, als verkoopen September — levering Januari — gecrediteerd wordt.

Voor welken prijs tenslotte de partij goederen is verkocht, doet bovendien niets terzake; slechts de marktsituatie omstreeks eind December is beslissend. Daarbij heeft het geen zin met dergelijke latente mogelijkheden rekening te houden als het op de markt werpen van alle voorraden van alle groote handelaren, zooals door appellante wordt betoogd. Indien de marktsituatie uitwijst, dat de marktprijs het gevolg is van een reële

vraag en aanbod, dan is de marktprijs de aangewezen noteering.

Thans de noteeringen der verschillende goederen in oogenschouw nemende, is de Raad van oordeel, zooals hieronder moge blijken, dat de door de Administratie toegepaste waardeering niet te hoog is geweest.

Vooropgesteld dient eerst nog te worden, dat, waar de betrekkelijke boeken door appellante niet werden overgelegd, de Raad niet kan ingaan op appellantes gissingen; dat een gedeelte der voorraden reeds in 1919 zou zijn verkocht, zoodat daarbij de marktprijs buiten beschouwing zou moeten blijven.

enz.

De Raad heeft voorts geen aanleiding kunnen vinden appellantes subsidiair verzoek om kwietschelding van de in den aanslag begrepen verhooging, in te willigen. Het is den Raad namelijk gebleken, dat de voorraad Muscovados ook quantitatief door appellante te laag werd opgenomen; voorts werd een bedrag van f, zijnde de opbrengst van het in 1920 verkochte restant eener partij, welke reeds gedeeltelijk in 1919 werd verkocht, door appellante niet op de balans 1919 onder de „Goederen in Consignatie” opgenomen, zoodat de winst 1919 ten onrechte uit dien hoofde te laag werd berekend enz.

Gezien het voorgaande heeft de Raad dan ook besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 der ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellante opgelegden aanslag te handhaven en ingevolge art. 8 vd. nog te verhoogen met f 200.—.

No. 183. — UITSpraak van den Raad van Beroep voor Belastingzaken van 24 November 1926.

In het onderwerpelijke geval wordt door den Raad een afschrijving van 3% op de boekwaarde van produceerenden rubberaanplant toegelaten. (Art. 6 (2), a, herz. ord. I.B. 1920). (1)

Het dividend ontvangen op aandeelen, welke in onderpand zijn gegeven ter verkrijging van werkkapitaal voor het Indisch bedrijf, moet als Indisch bedrijfsinkomen worden aangemerkt. (Art. 29 herz. ord. I.B. 1920).

Bedoeld dividend is ontstaan door het bedrijf, daar de aandeelen krachtens artikel 21 (e) herz. ord. I.B. 1920 steeds beschouwd worden als in- of tot het bedrijf gebezigde zaken. (Art. 30 jo. art. 21 (e) herz. ord. I.B. 1920).

Uitkeering op aandeelen is slechts inkomen uit roerend goed, voor zoverre die opbrengst niet, als vrucht van door de belastingplichtige in eigen bedrijf aangewend kapitaal, onder de inkomsten uit beroep of bedrijf moet worden begrepen. (Art. 3 (1) en 5 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Bij besluit van den Hoofdinspecteur van Financiën van 5 April 1922 No. 3793 Bla werd afwijzend beschikt op een verzoek van de Naamlooze Vennootschap „A”, strekkende tot verkrijging van vermindering van den

(1) Cf. B. i. B. no. 255. Circulaire van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 22 Februari 1927 no. V. N. 1—8—7.

haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920 naar den grondslag van het zuiver inkomen, doch werd integendeel bedoelde aanslag nog verhoogd.

Genoemde vennootschap achtte zich daardoor gegriefd en diende tegen de aangehaalde beschikking bij den Raad een bezwaarschrift in.

Aanvankelijk werd appellante door den Raad bij haar uitspraak van 29 September 1922 No. 137 niet ontvankelijk verklaard in hare bezwaren, om reden dat het onderwerpelijk bezwaarschrift niet tijdig zou zijn ingediend, hetgeen evenwel, in verband met een aan appellante verleend uitstel van indiening, nader is gebleken ten onrechte te zijn geschied.

Naar aanleiding hiervan is door den Raad met betrekking tot bedoeld bezwaarschrift alsnog het volgende overwogen.

Appellantes bezwaren tegen de beschikking van den Hoofddinspecteur zijn de volgende.

Appellante voelt zich gegriefd over het feit, dat door den Hoofddinspecteur bij de berekening van het tot grondslag van den onderwerpelijken aanslag strekkende zuiver inkomen over het boekjaar 1919 geen afschrijving werd toegelaten wegens waardevermindering van haren rubberaanplant.

De Raad heeft zich in beginsel met het standpunt van appellante te dien opzichte kunnen vereenigen, in dier voege, dat ook den Raad een afschrijving op bedoelden aanplant gewettigd voorkomt.

Immers gaat de rubberaanplant na verloop van tijd in productie-vermogen achteruit, terwijl ook het aantal boomen door verschillende oorzaken jaarlijks vermindert en aanvulling deswege moet plaats hebben. In dit verband wordt door den Raad een afschrijving van 3% op de boekwaarde per ultimo 1919 van den produceerenden rubberaanplant, welke laatste is te stellen op f, billijk geacht enz.

Ten slotte kan appellante zich niet vereenigen met de beslissing van den Hoofddinspecteur van Financiën (in tegenstelling met de commissie van aanslag), dat een bedrag van f 100.000.—, zijnde dividend over 1919 ontvangen op de aan appellante toebehoorende aandeelen in de N. V. „B”, behoort tot het Indisch bedrijfsinkomen van appellante. Tot staving van dit bezwaar voert appellante aan, dat, hoewel bedoelde aandeelen in onderpand zijn gegeven ter verkrijging van werkkapitaal, weliswaar dit laatste gebruikt is voor de uitoefening van appellantes bedrijf, maar zeer zeker niet de belegging van een deel van het kapitaal in die aandeelen, welke juist het omgekeerde doel heeft gehad.

Hiertegenover wordt door den Raad gesteld, dat, waar meergenoemde aandeelen hebben gediend als onderpand tot verkrijging van werkkapitaal voor het Indisch bedrijf, ook dit onderpand moet worden geacht werkzaam te zijn in dat bedrijf. Immers zonder onderpand zou er ook geen werkkapitaal zijn geweest, het een mag derhalve niet los van het andere worden beschouwd. Bovendien wordt de rente van het werkkapitaal wel als Indische bedrijfslast beschouwd. Bij het onverbrekelijke verband tusschen leening en onderpand moeten derhalve ook de inkomsten, getrokken uit het pand, als Indisch bedrijfsinkomen worden aangemerkt.

Voorts wordt door appellante betoogd, dat het dividend op die aandeelen niet is ontstaan door het bedrijf van de Naamlooze Vennootschap „A”, zooals wordt geëischt in artikel 29 der herziene ordonnantie op de Inkomstenbelasting 1920, doch door het bedrijf der Naamlooze Vennootschap „B”.

Hiertegen merkt de Raad op, dat blijkens het bepaalde bij artikel 21, sub

e, waarnaar artikel 30 ten behoeve van de vaststelling van het zuiver inkomen verwijst, zaken toebehoorende aan Naamlooze Vennootschappen, wier te behalen winsten bestemd zijn om aan deelgerechtigden te worden uitgekeerd, steeds worden beschouwd als in of tot het bedrijf gebezigde zaken, waaruit dus volgt, dat inkomsten als bovenvermelde wel degelijk bij de berekening van het zuiver inkomen, bedoeld bij artikel 29, kunnen worden in aanmerking genomen.

Ten slotte voert appellante als argument aan, dat artikel 3 van meerbedoelde ordonnantie naast elkander onderscheidt „roerende goederen” en „beroep en bedrijf”, terwijl artikel 5, lid 1, bepaalt, „dat tot het inkomen uit roerende goederen meer in het bijzonder behooren uitdeelingen op aandeelen in naamlooze vennootschappen”.

Naar het oordeel van den Raad evenwel valt dit argument als zoodanig weg, wijl appellant over het hoofd ziet, dat evengenoemd artikel 5 eveneens bepaalt, dat het vorengaande alleen geldt „voor zoover die opbrengst niet als vrucht van door den belastingplichtige in eigen beroep of bedrijf aangewend kapitaal onder de in artikel 6 bedoelde inkomsten (uit beroep en bedrijf) moet worden begrepen”.

Dit laatste nu was juist het vraagpunt, hetwelk, naar hierboven door den Raad werd betoogd, bevestigend moet worden beantwoord.

Gezien het bovenstaande heeft de Raad besloten, na nog gelet te hebben op de artikelen 7 en 8 van de ordonnantie van 11 December 1915 (Staatsblad No. 707 jo. Staatsblad 1922 No. 69), den aan appellante opgelegden aanslag meergenoemd volgens nevensgaande berekening te verminderen enz.

No. 184. — UITSpraak VAN DEN Raad VAN Beroep VOOR BELASTINGZAKEN VAN 24 NOVEMBER 1926.

De emissiekosten eener obligatieleening zijn voor aftrek toelaatbaar. (Art. 8 § 1, a, ord. I.B. 1908).

In het voorliggende geval is door appellante aangetoond, dat door de omstandigheden, waarin hare ondernemingen verkeerden, de werkelijke waardevermindering der in productie zijnde rubberaanplantingen niet wordt gedekt door een afschrijving van 2% op de aanschaffingswaarde en oordeelde de Raad, na beschouwing van alle met de onderhavige zaak in verband staande omstandigheden, een afschrijving van 4% op de aanschaffingswaarde van den produceerenden aanplant toelaatbaar. (Art. 6 § 1, tweede lid, a, ord. I.B. 1908) (1).

Naar aanleiding van onderscheidene bezwaren van de Naamlooze Vennootschap „A” tegen den haar opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1918 werd bij beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën van 30 October 1924 No. 13676 Bl. die aanslag, bedragende f 87.160,83, verminderd met f 4.382,45 en alzoo nader vastgesteld op f 82.778,38, uitsluitend naar het jaarlijksch zuiver inkomen.

(1) Cf. B. i. B. no. 255. Circulaire van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 22 Februari 1927 no. V. N. 1—8—7.

Belastingplichtige, zich hierdoor bezwaard gevoelende, is tegen die beschikking tijdig bij den Raad in beroep gekomen bij haar bezwaarschrift van 29 Januari 1925, hetwelk zij bij hare brieven van 30 Januari 1925, 23 April 1925, 21 Juli 1926 en 4 October 1926, nader heeft toegelicht, aangevuld en gewijzigd.

De bezwaren van appellante luiden:

- 1e. dat bij de bepaling van het inkomen over het jaar 1917 niet voor aftrek is toegestaan een bedrag van f 124.320,33 aan emissiekosten eener obligatieleening;
- 2e. dat van het winstsaldo van 1916 abusievelijk niet in mindering is gebracht het saldo A° P° ad f 200.000, waarvoor de verlies- en winstrekening over 1916 is gecrediteerd;
- 3e. dat de waardevermindering van den produceerenden rubberaanplant niet op 2% maar op 5% moet worden gesteld.

De twee eerste bezwaren komen den Raad gegrond voor.

Naar 's Raads inzien kunnen de emissiekosten eener obligatieleening voor aftrek toegelaten worden op grond van artikel 8 § 1, sub a, der ordonnantie op de inkomstenbelasting, aangezien de kosten ter verkrijging van het geld, die feitelijk den rentelast verhoogen, kosten zijn aan het genot van het inkomen verbonden, terwijl wat het tweede bezwaar betreft, inderdaad verzuimd is het saldo A° P° van het winstsaldo van 1916 af te trekken.

Ten aanzien van het in de derde plaats genoemd bezwaar overweegt de Hoofdinspecteur in zijne beschikking, dat in het algemeen tegen aftrek van afschrijvingen wegens waardevermindering van den produceerenden rubberaanplant geen bezwaar bestaat, maar dat in casu in verband met den vermoedelijken levensduur van dien aanplant voldoende rekening wordt gehouden met die waardevermindering, wanneer zij wordt gesteld op 2%.

Na de namens appellante ter vergadering van 24 November jl. gegeven nadere toelichting van dit bezwaar, heeft zij, aan de hand van gegevens betreffende hare ondernemingen, naar 's Raads inzicht, voldoende aangetoond, dat door de omstandigheden, waarin die ondernemingen verkeerden, de werkelijke waardevermindering der thans in productie zijnde rubberaanplantingen niet wordt gedekt door eene afschrijving van 2% op de aanschaffingswaarde, zooals door de belastingadministratie is aangenomen.

De Raad is van oordeel, dat in het voorliggende geval na beschouwing van alle met de onderhavige zaak in verband staande omstandigheden eene afschrijving van 4% op genoemde waarde aannemelijk is te achten.

Op grond van een en ander besluit de Raad den bestreden aanslag te verminderen.

No. 185. — UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP VOOR BELASTINGZAKEN VAN 8 DECEMBER 1926.

In het algemeen moet hij, die langer dan zes maanden buiten Nederlandsch-Indië afwezig is, geacht worden dit land metterwoon verlaten te hebben. (Art. 1 (5) herzi. ord. I.B. 1920).

Bij beschikking van den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie X., van 5 November 1926 No. 10174/I.B. werden de bezwaren afgewezen van A., B. en C. tegen den aan eerstgenoemde over de jaren 1924 en 1925,

aan den in de tweede plaats genoemde over de jaren 1923, 1924 en 1925 en aan laatstgenoemde over het jaar 1925 opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting.

Alle drie belastingplichtigen zijn tijdig bij den Raad in beroep gekomen op grond, dat naar hunne meening de artikelen 1, lid 5, en 14, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 onjuist zijn geïnterpreteerd, respectievelijk ten onrechte op bedoelde aanslagen zijn toegepast.

Appellanten zijn namelijk van meening, dat de aan hen verleende ontbeffing wegens het metterwoon verlaten van Nederlandsch-Indië en de dientengevolge overeenkomstig artikel 1, lid 1, letter *e*, dier ordonnantie — wat C. betreft overeenkomstig artikel 1, lid 1, letter *j* — opgelegde aanslagen ten onrechte hebben plaats gevonden, omdat zij bij hun vertrek niet het voornemen hadden om Nederlandsch-Indië metterwoon te verlaten, zoodat ten onrechte is aangenomen het ontstaan eener nieuwe bron van inkomsten bij hun terugkeer ingevolge artikel 14, lid 2, respectievelijk artikel 40, 7e, letter *b*; derhalve voor de berekening van het zuiver inkomen niet in aanmerking mochten worden genomen de inkomsten over de betrokken jaren, maar die over de daaraan onderscheidenlijk voorafgaande jaren.

De Inspecteur wees dit bezwaar af op grond, dat appellanten langer dan zes maanden buiten Nederlandsch-Indië verblijf hadden gehouden en derhalve geacht werden Nederlandsch-Indië metterwoon te hebben verlaten.

Hiertegen richt zich het bezwaar, dat appellanten aan den Raad voorleggen en nader ter zitting van den Raad van heden hebben toegelicht. Artikel 1, lid 5, der ordonnantie op de inkomstenbelasting zegt, dat naar de omstandigheden beoordeeld wordt of en waar iemand binnen Nederlandsch-Indië woont, en dat appellanten nu in den zin der ordonnantie Nederlandsch-Indië niet metterwoon hebben verlaten, gronden zij hierop, dat A. en B., die zgn. Javapartners hunner firma zijn en een ander (hooger) aandeel in de winst hebben dan de stampartners, die in Europa gevestigd zijn, desniettemin gedurende hunne tijdelijke afwezigheid uit Nederlandsch-Indië winstaandeel en bevoegdheden als Javapartners ten volle behouden, dat zij verder een eigen huis te X. bezitten, hetwelk gedurende den tijd van afwezigheid wordt aangehouden, en dat de belangen hunner firma hen noodzaken den duur hunner afwezigheid niet steeds aan een bepaalden tijd te binden.

Naar 's Raads inzien heeft de Inspecteur van Financiën zich terecht op het standpunt gesteld, dat appellanten door langer dan zes maanden buiten Nederlandsch-Indië te verblijven, geacht moeten worden in den zin der ordonnantie Nederlandsch-Indië metterwoon te hebben verlaten. Aan appellanten kan worden toegegeven, dat het niet de bedoeling van den wetgever is geweest om de omstandigheden, waarvan sprake is in artikel 1, lid 5, aan eene tijdsbepaling te binden, maar het is duidelijk, dat, om de moeilijkheden in de practijk te verminderen — men denke b.v. aan de met verlof naar Europa vertrekkende ambtenaren — door de belastingadministratie regelen zijn gesteld, termijnen zijn bepaald, bij overschrijding waarvan eene afwezigheid buiten Nederlandsch-Indië het gevolg heeft, dat de afwezigen opgehouden hebben binnen Nederlandsch-Indië te wonen. In het algemeen komt het nu den Raad voor, dat een termijn van zes maanden, ook ten aanzien van appellanten, niet te kort is om aan eene afwezigheid gedurende dien termijn dat gevolg te verbinden. Trouwens appellanten zijn langer afwezig geweest, B. namelijk bijna een jaar en A. en C. ruim 1½ jaar. De door appellanten aangegeven feiten en omstandigheden kunnen daarvan niet

Naar 's Raads inzien is het betoog van de Weeskamer onjuist. Vaststaat, dat A. niet voldaan heeft aan artikel 36, lid 1 t/m 3, der betrekkelijke ordonnantie. De belastingadministratie, vermoedende, dat door hem wel oorlogswinst was gemaakt, vraagt hem vervolgens inlichtingen, en nu gaat het toch niet aan om het antwoord op die inlichtingen als een aangifte te beschouwen in den zin van artikel 36, lid 4, waarbij het van belastingplichtige uitgaande *v e r l a n g e n* om eene aangifte te doen, en eerste vereischte is.

De Raad besluit mitsdien de bestreden aanslagen te handhaven en die te verhoogen overeenkomstig artikel 8 van Staatsblad 1915 No. 707, zooals dit luidt ingevolge Staatsblad 1922 No. 69, met *f* 200.— elk.

DISPERPUSIP JATIM

Beschikkingen, brieven en circulaires

VAN DEN

Directeur van Financiën

EN DEN

Hoofdinspecteur van Financiën

IN ZAKE

de herziene Ordonnantie op de
Inkomstenbelasting 1920 (Stbl.
1921 No. 312).

No. 187. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 19 SEPTEMBER 1922 No. 10251 Blb.

Voor den vendumeester, gedurende wiens beheer eene openbare verkooping wordt gehouden of aangevraagd, zijn de daaraan verbonden venduprocenten en het aandeel in de vergoeding, bedoeld in art. 17 Reglement in Staatsblad 1908 No. 189, opbrengst van zijn beroep over het jaar, waarin die verkooping plaats heeft of zou hebben plaats gehad.

De vendumeester, wien slechts wegens de invordering van de vendusschulden een aandeel in het vendusalaris wordt toegekend, geniet dat aandeel over het jaar, waarin die invordering geschiedt. (Art. 3 (1) en 6 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Bij verplaatsing van dien vendumeester wordt ingevolge art. 14 herz. ord. I.B. 1920 de bron van inkomen geacht niet veranderd te zijn.

Aan
den Inspecteur van Financiën der
2e klasse, Hoofd van de 8e afdeling
te
Palembang.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 30 Augustus 1922 No. 1275 heb ik de eer UWEdG. mede te deelen, dat bij de beoordeeling van het in den zin der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) door een vendumeester der 2e klasse over eenig jaar genoten aandeel in het vendusalaris, onderscheid dient te worden gemaakt tusschen hen, die de verkooping, waarop dat salaris betrekking heeft, hebben gehouden en hen, die uitsluitend de uit de verkooping voortvloeiende Landsvordering hebben geïnd.

Voor den vendumeester, gedurende wiens beheer eene openbare verkooping wordt gehouden of aangevraagd, zijn de daaraan verbonden venduprocenten en het aandeel in de vergoeding, bedoeld in artikel 17 van het Reglement op de openbare verkooping in Nederlandsch-Indië (Staatsblad 1908 No. 189), opbrengst van zijn beroep over het jaar, waarin die verkooping plaats heeft of niet plaats heeft. De vendumeester daarentegen, aan wien slechts wegens de invordering van de betrekkelijke vendusschulden een aandeel in het vendusalaris wordt toegekend, geniet dat aandeel over het jaar, waarin die invordering geschiedt. Voor beiden aanslag is het jaar, waarin de belooningen worden uitgekeerd, slechts in zoverre van belang, dat de bij die uitkeering ingehouden onaangezuiverde vendusschulden en eventuele kosten van invordering daarvan, als lasten over dat jaar kunnen worden aangemerkt.

Overigens behoren deze wisselvallige inkomsten van een notarisvendumeester bij den aanslag overeenkomstig het bepaalde in het tweede en derde lid van artikel 13 der verordening in rekening te worden gebracht.

Bij verplaatsing van den vendumeester wordt ingevolge artikel 14 de bron van inkomen geacht niet te zijn veranderd. De dan door hem aan zijn opvolger in de oude betrekking af te stane helft van het vendusalaris over de op het tijdstip van aftreding nog niet geïnde vorderingen valt als een last over het jaar van uitkeering te beschouwen.

No. 188. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 14 MEI 1923 No. 5745 Bl.

Bij terugkeer in Nederlandsch-Indië moet de belasting berekend worden naar de bronnen, die op den eersten dag van de maand, volgende op die van terugkeer in Nederlandsch-Indië, bestaan. (Art. 12 (3), 40 (2) en (3), 2e, jo. art. 13 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Voorzitter van de Commissie van
aanslag in de Inkomstenbelasting
te
Djambi.

In antwoord op Uw schrijven van 22 Maart jl. No. 2184/8 heb ik de eer UHedG. het volgende te berichten.

Ingevolge het voorschrift van artikel 12, lid 3, van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) treedt, bij het ontstaan van den belastingplicht op een later tijdstip dan 1 Januari van het belastingjaar, voor de toepassing van artikel 12, voor den aanvang van het belastingjaar in de plaats de aanvang van het tijdvak, waarover de belasting ingevolge artikel 40 behoort te worden berekend.

Volgens genoemd artikel 40 is in een zoodanig geval de belasting slechts verschuldigd over zooveel twaalfde gedeelten van het belastingjaar als het aantal geheele maanden beloopt, die nog niet zijn ingetreden, en wordt de maand, met den aanvang waarvan de belastingplicht begint, als een geheele nog niet ingetreden maand aangemerkt.

Indien alzoo bij terugkeer van buitenlandsch verlof de betrekking wordt aanvaard in den loop van de maand van terugkeer in Nederlandsch-Indië, behoort de belasting te worden berekend naar de opbrengst van de bronnen van inkomen, die op den 1en dag van de maand, volgende op die van terugkeer in Nederlandsch-Indië, voor den belastingplichtige bestaan, zoodat alsdan geen rekening mag worden gehouden met het op het tijdstip van terugkeer hier te lande genoten wordend verlofstraktement (zie ook artikel 13, lid 1, slot).

Op blz. 41 van de Toelichting op de ontwerp-ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 werd onder nummer 63 omtrent de onderwerpelijke aan gelegenheid medegedeeld:

„Hier moge er op worden gewezen, dat het slot van het eerste lid van „artikel 13 in verband met het in artikel 40, 2e lid, aangegeven tijdvak, „waarover de belasting bij de vestiging van het subject in Nederlandsch- „Indië wordt berekend, tengevolge heeft, dat van verlof terugkeerende „ambtenaren en geëmployeerden, die in den regel met ingang van de maand „volgende op hunne terugkomst hier te lande, opnieuw in het genot komen „van activiteitsbezoldiging, over deze bezoldiging zullen worden aange- „slagen, terwijl zulks onder de werking van de ordonnantie op de inkomsten- „belasting 1908 slechts over het verlofstraktement kon geschieden”.

No. 189. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 16 JULI 1923 No. 8877 Bl.

Verskil tusschen vermindering (vernietiging) en ontheffing van een aanslag.

Artikel 64 (2) herz. ord. I.B. 1920 laat slechts vermindering (vernietiging), doch geen ontheffing toe. (Art. 83 (1) jo. art. 64 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan

Naar aanleiding van Uw schrijven van 13 Juni 1923, houdende verzoek om alsnog met toepassing van artikel 64, lid 2, der herz. ord. I.B. 1920 aan A. gedeeltelijke ontheffing te verleenen op den voet van artikel 83, lid 1, der verordening, van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1920, heb ik de eer U mede te deelen, dat eerstgenoemd voorschrift slechts voorziet in buitengewone gevallen van dwaling of onwillig verzuim van de zijde van belastingplichtigen, waarin een strikte toepassing der bepalingen op den aanslag tot grove onbillijkheid aanleiding zou geven. Voorts geeft het artikel den Hoofdinspecteur van Financiën slechts de bevoegdheid den aanslag te verminderen of te vernietigen.

Er bestaat een kenmerkend verschil tusschen ontheffing en vermindering (vernietiging) van den aanslag.

Vermindering (vernietiging) van den aanslag heeft plaats, indien in de factoren en elementen, waarop de aanslag is gegrond, wijziging kan worden gebracht. Van ontheffing is in het algemeen slechts sprake, indien de aanslag — ofschoon wettig en juist — nochtans door eenig feit, dat op den aanslag niet van invloed heeft kunnen zijn, dermate in strijd is gekomen met de beginselen der belasting, dat de verplichting tot integrale aanzuivering niet kan worden gehandhaafd. In het onderhavige geval beoogt de ontheffing den aanslag in den duur zijner werking te beperken.

De ordonnantie onderscheidt de bepalingen op den aanslag dan ook van de bepalingen op de ontheffing en andere bijzondere bepalingen.

Het wil mij op grond van een en ander voorkomen, dat de toepassing van vakerbedoeld artikel 64, lid 2, welke slechts vermindering (vernietiging), doch geen ontheffing toelaat, in dit geval is uitgesloten. Een verzoek om ontheffing, als door U bedoeld, is volgens artikel 83, lid 5, niet meer ontvankelijk. Nochtans is in het zevende lid van genoemd wetsvoorschrift aan het Hoofd van gewestelijk bestuur de bevoegdheid toegekend die ontheffing ook te verleenen zonder dat zij is aangevraagd. De Resident van Batavia is met den inhoud van dit schrijven in kennis gesteld.

No. 190. — BESCHIKKING EN BRIEF VAN DEN HOOFD-
INSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 1 DECEMBER
1923 No. 15201 Bl.

Berekening van een dubbele ontheffing van een aanslag, zoowel op den voet van het eerste als van het vierde lid van artikel 83 herz. ord. I.B. (Art. 83 (1) en (4) herz. ord. I.B. 1920).

De Hoofdinspecteur van Financiën.

Gelezen :

I. het aan den Assistent-Resident van op 11 April 1923 ter doorzending aangeboden bezwaarschrift en den aan de Regeering gerichtten brief, gedagteekend 14 April 1923, van A., het eerste houdende bezwaren tegen de wijze, waarop de ontheffing van zijnen aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923, door den Resident van X. zou worden berekend ;

II. den brief enz.

Overwegende :

dat de aanslag in de inkomstenbelasting, zooals die telkens voor een jaar wordt vastgesteld, berust op verschillende ficties ;

dat daarbij ten aanzien van den subjectieven belastingplicht als fictie is gesteld, dat wie op 1 Januari belastingplichtig is, wordt aangeslagen alsof hij het geheele jaar belastingplichtig zal blijven ;

dat met betrekking tot den objectieven belastingplicht de bij den aanvang van het belastingjaar bestaande bronnen van inkomen worden gerekend het geheele jaar voor den belastingplichtige te zullen blijven bestaan ;

dat de ontheffingen nu hierop berusten, de de aanslag ofschoon wettig en juist, nochtans door eenig feit, dat op de regeling van den aanslag niet van invloed kon zijn, diermate in strijd is gekomen met de beginselen der belasting, dat de verplichting tot integrale aanzuivering niet kan worden gehandhaafd ;

dat naar artikel 83, lid 1, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 ontheffing wordt verleend, indien de aangeslagene tengevolge van het metterwoon verlaten van Nederlandsch-Indië ophoudt belasting-subject te zijn ;

dat deze ontheffing derhalve beoogt den aanslag in den duur zijner werking te beperken ;

dat de ontheffing naar artikel 83, lid 4, der evenaangedaide ordonnantie kan worden verleend bij het te niet gaan van een bron van inkomen ;

dat deze ontheffing mitsdien een correctief vormt op de in artikel 12 der belastingregeling neergelegde fictie, dat de bij den aanvang van het belastingjaar bestaande bronnen van inkomen worden gerekend het geheele jaar voor den belastingplichtige te zullen blijven bestaan ;

dat de wetgever de toepassing van dit correctief echter nog heeft beperkt door de voorwaarde, dat door het tenietgaan van een bron van inkomen het jaarlijksch zuiver inkomen, waarnaar de aanslag werd berekend, meer dan één vierde moet verschillen van hetgeen werkelijk door den belastingplichtige gedurende het belastingjaar is of zal worden genoten ;

dat daaruit volgt, dat met het verleen van een zoodanige ontheffing in het algemeen wordt verwijld, totdat het belastingjaar zal zijn verstreken, als wanneer met de opbrengst van eventueele nieuwe bronnen in dat jaar rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van het werkelijk genoten inkomen ;

dat, waar nu bij het metterwoon verlaten van Nederlandsch-Indië de subjectieve belastingplicht naar artikel 1, letter a, der ordonnantie eindigt en derhalve op dat tijdstip de bepalingen der belastingregeling ophouden op den belastingplichtige van toepassing te zijn, voor de berekening van het werkelijk genoten inkomen slechts in aanmerking kunnen komen de inkomsten vanaf den aanvang van het belastingjaar tot aan het tijdstip van vertrek uit Nederlandsch-Indië ;

dat, waar adressant met ingang van 3 Januari 1923 werd gepensionneerd, en op 28 April d.a.v. Nederlandsch-Indië metterwoon verliet, hij alzoo allereerst recht heeft op eene ontheffing van zijnen aanslag over het jaar 1923 op den voet van artikel 83, lid 1;

dat voor de beantwoording der vraag of aan hem bovendien eene ontheffing met toepassing van artikel 83, lid 4, kan worden verleend, allereerst moet worden onderzocht of de voorwaarden, welke bedoeld wetsvoorschrift aan het verleen van deze ontheffing stelt, zijn vervuld;

dat de eerste voorwaarde n.l. het te niet gaan eener bron van inkomen, in casu het ontslag uit de betrekking, aanwezig is;

dat thans nog moet worden nagegaan of het jaarlijksch zuiver inkomen, waarnaar de aanslag werd berekend meer dan één vierde verschilt van het jaarlijksch bedrag van hetgeen door den belastingplichtige werkelijk is genoten;

dat adressants reële inkomsten vanaf 1 Januari 1923 tot aan het tijdstip, waarop de bepalingen der belastingregeling ophielden op hem van toepassing te zijn, zijn te becijferen als volgt:

over Januari 1923 salaris	f	1.100.—	
duurtetoeslag	„	80.—	
	f	1.180.—	
af: contributie	„	77.—	
			f 1.103.—
over Februari t/m April 1923:			
pensioen $3 \times f 502.—$	=	f 1.506.—	
af: contributie 5%	=	f 75,30	
af: vrijstelling artikel 11, 3			
letter c.: $— \times f 900.—$	=	„ 225.—	„ 300,30
12			„ 1.205,70
rente Ned.-Indische leening:			
v/m $1/1-23$ t/m $30/4-23$ = $\frac{4}{12} \times f 450.—$ =		„ 150.—	
			f 2.458,70
gaat af: $\frac{4}{12} \times f 200.—$ voor levensverzekering		„ 66,67	
werkelijk genoten van $1/1-23$ tot $30/4-23$	f	2.392,03	
jaarlijksch bedrag: $— \times f 2.392,03$	=	„ 7.176,09	
jaarlijksch zuiver inkomen waarnaar de aanslag werd berekend		„ 13.376.—	
Verschil	f	6.199,91	
of meer dan één vierde van f 13.376.—			

dat door den Resident van X. derhalve ten onrechte de ontheffing op den voet van artikel 83, lid 4, niet werd verleend;

dat de ontheffingen als volgt kunnen worden berekend:

oorspronkelijke aanslag	f	803,14
a. ontheffing met toepassing van artikel 83, lid 1, over		
8 maanden = $\frac{8}{12} \times f 803,14 =$	„	535,43
blijft	f	267,71
b. ontheffing op den voet van artikel 83, lid 4; werkelijk		
genoten inkomsten v/m 1 Januari t/m ultimo April		
1923 f 2.392,03;		
voljaar aanslag over dat werkelijk genotene =		
$\frac{12}{4} \times f 2.392,03$ of $f 7.176,09 =$	f	245,80
bij 30 landsopcenten	„	73,74
aanslag over 4 maanden = $\frac{4}{12} \times f 319,54 =$	f	106,51
ontheffing	f	161,20
oorspronkelijke aanslag	f	803,14
ontheffing a	f	535,43
„ b	„	161,20
	„	696,63
saldo	f	106,51

Gelet op de artikelen 61 en 83 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 in Staatsblad 1921 No. 312;

Heeft besloten:

Van den aanslag van A. vd. in de inkomstenbelasting over het jaar 1923, bedragende na de ontheffing verleend bij besluit van den Resident van X. van 16 Mei 1923 No. 19059/B pro resto f 267,71, alsnog op den voet van artikel 83, lid 4, van hooger genoemde ordonnantie eene nadere ontheffing te verleenen van f 161,20, en dien aanslag over vier maanden van dat jaar alzo te bepalen op f 106,51, zijnde f 81,93 in hoofdsom en f 24,58 aan Landsopcenten.

Aan den Resident
te
X.

Onder verwijzing naar het afschrift van mijne beschikking van heden No. 15201 Bl., inzake het bezwaarschrift van A. tegen Uw besluit van 16 Mei j.l. No. 19059/B betreffende de ontheffing van zijnen aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1923 heb ik de eer UHEdG. het volgende te berichten.

Hoewel de in bedoelde beschikking aangegeven opstelling van de berekening der ontheffing met toepassing van artikel 83, leden 1 en 4, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 tot hetzelfde resultaat leidt als de wijze van begijfering voorgeschreven bij het rondschrijven van den Directeur van Financiën van 16 November 1909 No. 878/17214, is het mij juist voorgekomen om in gevallen, als het onderwerpelijke, eerst de ontheffing te berekenen met toepassing van lid 1 en eerst daarna met toepassing van lid 4 van evenaangehaald wetsartikel.

Doordat bij de bestaande methode eerst de ontheffing op den voet van het 4e lid werd verleend en bij de begijfering alsdan tegenover het zuiver inkomen (fictieve inkomen), waarnaar de aanslag was opgelegd, werd gesteld het werkelijk genotene in het belastingjaar op de basis van het werkelijk genotene van af den aanvang van het belastingjaar tot aan het tijdstip van vertrek uit Nederlandsch-Indië, kon een dergelijke berekening de belastingschuldigen vrijwel nimmer bevredigen, daar het aldus begijferde reële inkomen gedurende het belastingjaar meestal aanmerkelijk verschilde van hetgeen door den belastingschuldige werkelijk gedurende dat jaar was of zou worden genoten.

Door nu eerst de ontheffing te verleen op den voet van het 1e lid van artikel 83, wordt de aanslag in overeenstemming gebracht met het aantal maanden, gedurende welke belastingplichtige hier te lande verbleef.

Bij de berekening van de ontheffing met toepassing van artikel 83, lid 4, voor dien aanslag over een deel van het belastingjaar, zullen er van de zijde van belastingschuldigen n.h.v. minder bezwaren rijzen, indien daarbij wordt uitgegaan van het werkelijk genoten inkomen vanaf 1 Januari tot aan het vertrek uit Nederlandsch-Indië, wijl het hun alsdan duidelijk zal zijn, dat de omrekening van die inkomsten tot een jaarlijksch bedrag slechts dient om, in verband met het tarief, hun werkelijke belastingschuld over het gedeelte van het belastingjaar, dat zij hier te lande verbleven, te bepalen.

Ik heb de eer UHedG. uit te noodigen in voorkomende gevallen met het bovenstaande wel rekening te willen doen houden.

No. 191. BESCHIKKING VAN DEN HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 13 JUNI 1924 No. 7602 Bla.

De bepaling van art. 13 (4) herz. ord. I.B. 1920 omtrent het boekjaar is ook van toepassing op fysieke personen in dienst bij een N. V., met dien verstande, dat onder boekjaar dan is te verstaan boekjaar van de werkgeefster. (Art. 13 (4) jo. art. 1 (4) en art. 13 (2) herz. ord. I.B. 1920).

DE HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN.

Gelezen:

I. het schrijven, gedagteekend Haarlem, 15 Mei 1923, van „A.”, houdende bezwaren tegen zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1921;

II. enz.

III. enz.

Overwegende:

dat adressant zich bezwaard gevoelt, wijl bij de berekening van zijn zuiver inkomen, waarvoor zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1921 behoorde te worden becijferd, in aanmerking werden genomen zijn inkomsten uit tantièmes over het oogstjaar 1 April 1919 — 30 September 1920;

dat weliswaar in artikel 13, lid 4, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 ten aanzien van de inkomsten uit beroep of bedrijf is bepaald, dat voor het kalenderjaar, genoemd in artikel 13, lid 2, in de plaats treedt het boekjaar, waarvan de eerste helft of meer dan de helft met dat kalenderjaar samenvalt, doch dat dit voorschrift, naar hij vermeent, geen betrekking heeft of kan hebben op den aanslag van personen, die in dienst zijn bij eene naamlooze vennootschap;

dat deze meening van adressant niet kan worden gedeeld;

dat immers ingevolge het voorschrift van artikel 1, lid 4, der ordonnantie onder „beroep” o.m. wordt verstaan „betrekking”, zoodat, mede in verband met de bewoordingen van lid 2 van artikel 13 de inkomsten uit tantièmes voor de heffing der belasting behooren te worden in rekening gebracht tot het bedrag, dat zij hebben opgeleverd over het onmiddellijk aan het belastingjaar voorafgaande boekjaar van de naamlooze vennootschap, waarbij hij werkzaam was;

dat deze opvatting ook geheel strookt met het beginsel neergelegd in artikel 12, lid 2, der verordening;

dat mitsdien adressants inkomsten uit tantièmes voor de heffing der belasting over het jaar 1921 terecht zijn gesteld op het bedrag, waarop hij volgens de balans en winst- en verliesrekening over het boekjaar 1920 van zijne werkgeefster, de Naamlooze Vennootschap „X”, aanspraak had gekregen, welk bedrag overeenkomstig de door den betrokken administrateur ingediende opgave *f y* heeft bedragen;

Gelet op artikel 61 der herziene ordonnantie op dat inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312);

Heeft besloten:

Aan den adressant te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden om aan zijne bezwaren tegemoet te komen.

No. 192. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 28 JULI 1924 No. 9230 Bla. (1)

Wordt een gedeelte van een voorloopigen aanslag voorloopig buiten invordering gelaten, dan blijft art. 74 herz. ord. I.B. 1920 van kracht. (Art. 74 herz. ord. I.B. 1920).

Bij een verzoek om ontheffing op grond van art. 83 (4) zal de invordering van de g e h e e l e belasting dienen te worden geschorst.

De schorsing heeft t.a.v. de verschuldigdheid van boete geen ander gevolg dan dat vanaf den dag, waarop het bevel tot schorsing is gegeven, tot den dag, waarop de beschikking op het verzoekschrift door belanghebbende

(1) Cf. Circulaire van den Hoofdinspecteur van Financiën van 3 Januari 1922 no. 1/21 Bla. (Gedrukte Circulaires pag. 1093).

wordt ontrouwen, geen meerdere boete wegens niet-tijdige betaling verschuldigd wordt. (Art. 83 (10) jo. art. 74 herz. ord. I.B. 1920).

Schorsing brengt geen wijziging in de verschijndagen van de bij art. 72 (2) bedoelde termijnen. (Art. 83 (10) jo. art. 72 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan

den Resident van

In antwoord op Uw schrijven van 7 dezer No. 7572/22 heb ik de eer UHEdG. het volgende te berichten.

Uw meening, dat in het geval van eene beslissing om een gedeelte van een voorloopigen aanslag in de inkomstenbelasting „voorloopig buiten invordering te laten", de bepaling van artikel 74 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting van kracht blijft en door evenbedoelde beslissing niet wordt geëlimineerd, wordt door mij ten volle gedeeld.

Zooals reeds in mijn schrijven van 13 Augustus 1923 No. 10204 Bla, U in afschrift aangeboden bij dezerzijdschen aanbiedingsbrief van gelijken datum No. 10204 Blb, werd opgemerkt, zullen de voorloopige aanslagen vrijwel steeds worden vastgesteld overeenkomstig de door belastingplichtigen verstrekte gegevens of nadat belanghebbenden in de gelegenheid zullen zijn gesteld om voor hunne belangen op te komen. Voor den wetgever bestond er dan ook geen aanleiding om bij de regeling van het instituut der voorloopige aanslagen een voorschrift betreffende een mogelijke schorsing van de invordering dier aanslagen op te nemen, gesteld al dat termen zouden zijn gevonden om het beginsel der schorsing van invordering, thans nog slechts toegelaten in de gevallen van ontheffing, ook uit te breiden tot de gevallen, dat een vermindering van den aanslag is te verwachten, hetgeen in verband met het uitdrukkelijk voorschrift van artikel 75 der ordonnantie met recht mag worden betwijfeld.

Intusschen bleek, dat zich in de praktijk toch enkele gevallen hadden voorgedaan, waarin met grond kon worden vermoed, dat de voorloopige aanslag op een aanzienlijk te hoog bedrag was uitgevallen en waarbij handhaving van den betalingsplicht voor het volle bedrag belanghebbenden in financiële moeilijkheden zou brengen dan wel op een aanzienlijke derving van winst of toeneming van verlies zou komen te staan. De billijkheid eischte in zoo'n geval het verleenen van faciliteiten in de aanzuivering.

Waar de belastingadministratie het in de hand heeft om bij niet tijdige betaling dadelijk tot het nemen van (dwang-) maatregelen voor de invordering van het verschuldigde over te gaan, werd, om belastingschuldigen ten deze gerust te stellen, te kennen gegeven, dat het bedrag, dat de voorloopige aanslag vermoed werd te hoog te zijn, voorloopig niet zou worden ingevorderd, eene onderhandsche maatregel, welke uiteraard niets kon veranderen aan de reeds verschuldigde of nog te beloopte boeten wegens niet-tijdige betaling. Aangezien het gegrond vermoeden bestond, dat het verschil tusschen den voorloopigen en den naderhand vast te stellen definitieven aanslag werkelijk onverschuldigd zou blijken, bestond tegen eene zoodanige regeling ook geen noemenswaard bezwaar.

Ten aanzien van Uw vraag, of de in artikel 83, lid 8, der belastingregeling aangegeven schorsing van de invordering der belasting moet worden opgevat als betrekking te hebben op den geheelen aanslag, zij het volgende opgemerkt.

In tegenstelling met de gedeeltelijke ontheffingen op den voet van de leden 1 en 2 van artikel 83, die doorgaans dadelijk nadat de reden tot ontheffing zich voordoet, zullen kunnen worden verleend, vereischt eene geheele of gedeeltelijke ontheffing met toepassing van artikel 83, lid 4, meestal een nauwkeurig onderzoek naar de over het belastingjaar werkelijk genoten inkomsten, welk onderzoek veelal eerst na afloop van het belastingjaar zal kunnen worden beëindigd.

Waar derhalve het bedrag der ontheffing niet aanstonds zal kunnen worden bepaald en evenmin is aan te geven, welk gedeelte van de belasting voor schorsing van invordering in aanmerking komt, zal in dergelijke gevallen de invordering van de geheele belasting dienen te worden geschorst.

Hierbij zij echter opgemerkt, dat de boete, die bij het uitvaardigen van het bevel tot voorloopige staking van de invordering der belasting reeds verbeurd was, door den belastingschuldige verbeurd blijft, voor zoover althans die boete niet vanzelf komt te vervallen als gevolg van de omstandigheid, dat de aanslag later wordt teruggebracht tot een bedrag lager dan het vóór den dag der schorsing reeds (met boete) verschenen gedeelte van de oorspronkelijke belasting. De schorsing heeft — door de uitdrukkelijke bepaling in het laatste gedeelte van lid 8 — dan ook ten aanzien van de verschuldigheid van boete geen ander gevolg, dan dat vanaf den dag, waarop het bevel tot schorsing is gegeven, tot den dag, waarop de beschikking op het verzoekschrift door belanghebbende wordt ontvangen, geen meerdere boete wegens niet-tijdige betaling verschuldigd wordt.

Waar voorts die schorsing geen wijziging brengt in de verschijndagen van de bij artikel 72, lid 2, bedoelde termijnen, zullen de gedeelten van den oorspronkelijken aanslag, verschenen gedurende de periode van schorsing, in elk geval zonder boete kunnen worden betaald, zoodat alleen de bij de ontvangst van bedoelde beschikking door belanghebbende eventueel nog te betalen, doch nog niet vorderbaar geworden belasting t.z.t. op straffe van boete in gelijke termijnen aangezuiverd moet worden op de dan nog komende vervaldagen.

No. 193. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 12 AUGUSTUS 1924 No. 9993 Bl.

Het bedrag van den aanslag wordt bepaald door het ~~aan~~slagbiljet en niet door het aanslagbiljet.

In het geval, dat abusievelijk een aanslagbiljet is uitgereikt, vermeldende een lager bedrag dan dat, waarmede de aanslag in het ~~kohier~~ voorkomt, moet een tweede (nieuw) aanslagbiljet, aangevende het verschil tusschen het bedrag van den werkelijken aanslag en het op het eerste aanslagbiljet vermelde bedrag, worden uitgereikt.

Het bepaalde bij artikel 64 (1) herz. ord. I.B. 1920, ziet op fouten, waardoor abusievelijk een onjuist bedrag in het ~~kohier~~ werd opgenomen (Art. 64 (1) herz. ord. I.B. 1920; art. 54 (5) ord. O.W.B.).

Aan
den Resident van Besoeki

Naar aanleiding van het bij Uw schrijven van 21 Juli j.l. No. 7897/OW. gedaan verzoek moge het volgende dienen.

Volgens de in voormeld schrijven aangehaalde briefwisseling, voor zoo-
ver in afschrift overgelegd, heeft het voorliggend geval zich als volgt toe-
gedragen.

Onder bijvoeging van eene opgave van de voorloopige aanslagen in de
oorlogswinstbelasting over verschillende jaren, die, door het bepalen van het
door belastingplichtigen verschuldigde op hetzelfde bedrag van den voorloo-
pige aanslag, definitief waren geworden, vestigde de betrokken Inspecteur
van Financiën Uw aandacht op de wenschelijkheid om, voor het geval zulks
nog niet mocht hebben plaats gehad, aan voormelde belastingplichtigen als-
nog uit te reiken de in artikel 54, 4e lid, van de ordonnantie op de oorlogs-
winstbelasting 1917 (zooals dat artikel laatstelijk is gewijzigd bij Staatsblad
1921, No. 373) bedoelde kennisgeving en wel vóór ultimo 1923, met het oog
op het verlopen van den termijn voor de vaststelling van de definitieve aan-
slagen, over de jaren 1914 tot en met 1917.

De kennisgevingen werden opgemaakt en verzonden, vermoedelijk zon-
der de in de opgaaf genoemde bedragen der aanslagen te vergelijken met de
kohieren. Althans later bleek, dat een ten rechte f 14.460.— bedragende
aanslag in de opgaaf van den Inspecteur abusievelijk was vermeld als be-
lopende f 14.400.—.

De Inspecteur heeft U nu in overweging gegeven om, aangezien uit de
kennisgeving duidelijk valt op te maken, dat het daarin vermeld bedrag gelijk
moet zijn aan dat van den voorloopigen aanslag, onder intrekking van de
terugontvangen foutieve kennisgeving, aan belastingplichtige eene nieuwe
kennisgeving met het juiste bedrag van den aanslag toe te zenden.

Hoewel mij niet is medegedeeld of de zienswijze van den Inspecteur bij
U bezwaar heeft ontmoet en zoo ja, van welken aard dat bezwaar is, vermoed
dat bij U aan de juistheid van de voorgestelde handeling twijfel is gerezen,
omdat de verbeterde kennisgeving een hooger bedrag zou moeten vermelden
dan te voren aan belastingplichtige is medegedeeld.

Het ten deze in te nemen standpunt is niet alleen van belang ten aan-
zien van de oorlogswinstbelasting, maar ook ten opzichte van de inkomsten-
belasting, voor welke het opleggen van voorloopige aanslagen en het kennis-
geven omtrent het bedrag van den definitieven aanslag, indien hij gelijk is
aan- of lager dan het bedrag van den voorloopigen aanslag, is geregeld in de
ordonnantie van 20 December 1921 (Staatsblad No. 770).

Bij het bepalen van bedoeld standpunt dient scherp onderscheid te
worden gemaakt tusschen het opleggen of vaststellen van de aanslagen en het
invorderen of innen der belasting.

Het opleggen of vaststellen der aanslagen vindt plaats op het oogenblik
van de voltooiing der handelingen, die de Commissie van aanslag (c.q. de
Voorzitter of de Inspecteur) verricht ten opzichte van de aanslagen, welke
handelingen hare beëindiging vinden in de opneming van de aanslagen in
het ontwerp-kohier of een daarmee overeenkomend geschrift, en de afsluiting
van een en ander.

De werkzaamheden, die daarna worden verricht, zooals de arresteering
der kohieren en de uitreiking der aanslagbiljetten, behooren niet meer tot de
vaststelling der aanslagen, doch tot de invordering.

Reeds de omschrijving, gebezigd in artikel 7 van de ordonnantie van
20 December 1921 (Staatsblad No. 770) en in artikel 54, 4e lid, van de ordon-
nantie op de oorlogswinstbelasting 1917, wijst er op, dat men hier niet te

doen heeft met eene handeling, welke behoort tot de vaststelling van den aanslag.

De kennisgeving behoort dan ook, evenals de uitreiking van het aanslagbiljet, te worden gerekend tot de maatregelen voor de invordering der belasting.

Noch artikel 54, 5e lid, van de ordonnantie op de oorlogswinstbelasting 1917, noch artikel 64, 1e lid, van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, welke bepalen dat schrijffouten (in laatstbedoeld artikel uitgebreid tot schrijf- en rekenfouten) door het Hoofd van Gewestelijk Bestuur kunnen worden hersteld, doch na de uitreiking van het aanslagbiljet niet meer ten nadeele van den belastingplichtige, zijn hier dus van toepassing, want beide voorschriften zien op fouten, waardoor abusievelijk een onjuist bedrag in het kohier werd opgenomen.

De verbetering van een aanslagbiljet of van eene (andere) kennisgeving betreffende den aanslag verandert alleen het aanslagbiljet of de kennisgeving, maar niet den vaststaanden aanslag volgens het kohier, zoodat verbetering van een dergelijk stuk niet kan zijn eene verbetering ten nadeele van den belastingplichtige als in vorenaangehaalde artikelen bedoeld.

Voor zooveel nodig moge hierbij worden aangeteekend, dat in het geval, dat abusievelijk een aanslagbiljet is uitgereikt, vermeldende een lager bedrag dan dat, waarmede de aanslag in het kohier voorkomt, niet een verbeterd aanslagbiljet moet worden uitgereikt, maar een tweede (nieuw) aanslagbiljet, aangevende het verschil tusschen het bedrag van den werkelijken aanslag en dat, op het eerste aanslagbiljet vermeld, en zulks in verband met de berekening van de boete wegens niet-tijdige betaling van de belasting (zie o.a. artikel 72, 4e lid, en artikel 74 van de herziene ordonnantie I.B. 1920).

Aangezien mij overigens geen andere bepaling bekend is, welke de verbetering van aanslagbiljetten of van kennisgevingen betreffende het definitief worden van voorloopige aanslagen in den weg zou staan, heb ik mitsdien de eer U HoogEdelGestrenge mede te deelen, dat ik mij met de zienswijze van meergenoemden Inspecteur van Financiën, dat den betrokken belastingplichtige alsnog eene verbeterde kennisgeving kan worden toegezonden, wel kan vereenigen.

No. 194. — NOTA VAN HET HOOFDKANTOOR VAN DEN
DIENST DER BELASTINGEN VAN 2 OCTOBER 1924
No. 12497 Bla.

Wordt een salaris in den loop van het jaar met terugwerkende kracht tot 1 Januari verhoogd, dan dient voor de berekening van het zuiver inkomen over dat jaar die verhooging in aanmerking te worden genomen. (Art. 13 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Aan

Naar aanleiding van Uw schrijven van 8 April j.l., wordt U beleefd het volgende medegedeeld.

In de dezerzijdsche beschikking van 29 Maart j.l. No. 4455 wordt o.m. overwogen :

„dat ingevolge artikel 12, lid 1, der na te noemen ordonnantie (in Staatsblad 1921 No. 312) voor de heffing der belasting de opbrengst wordt vastgesteld van de bronnen van inkomen, die bij den aanvang van het belastingjaar voor den belastingplichtige bestaan ;

„dat volgens artikel 13, lid 1, dier ordonnantie de opbrengst van iedere bron van inkomen, voor zoover zij bestaat uit door natuurlijke personen geïnoten vaste traktementen en andere voor bepaalden of onbepaalden tijd vastgestelde inkomsten, wordt berekend naar het jaarlijksch zuiver bedrag bij den aanvang van het belastingjaar”.

Hieruit trekt U de conclusie, dat de U over het jaar 1921 opgelegde aanslag onjuist zou zijn, aangezien „door den betrokken ambtenaar of door de betrokken commissie rekening werd gehouden met de pas in Maart 1921 ontstane verhoogde bron van inkomen”.

Uw aandacht moge echter erop worden gevestigd, dat de aangehaalde zinsnede uit Uw brief den feitelijken toestand niet heeltemaal juist weergeeft.

De bron van Uw inkomen, Uw betrekking bij de Mij. „X.”, bestond op 1 Januari 1921. Rest dus nog te beantwoorden de vraag hoeveel die bron U opleverde bij den aanvang van het belastingjaar. Het antwoord kan n.m.v. niet anders luiden, dan dat U op 1 Januari 1921 f 600.— 's maands aan salaris genoot, vermits de U in Maart 1921 toegekende verhooging terugwerkte tot 1 Januari van dat jaar, waardoor de toestand op dezen datum geacht wordt door het verhoogingsbesluit te zijn gewijzigd (1). Ware die toestand onveranderd gebleven, dan zou U over de maanden Januari en Februari ook geen recht hebben gehad op de verhooging en dan zou Uw betoog niet onjuist wezen.

Uit een en nader moge U thans duidelijk worden, dat Uw aanslag over 1921 juist is berekend.

No. 195. — CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 5 MAART 1925 No. 148/2706 Bl. (2).

De ten behoeve van hypotheekgevers afgegeven verklaringen, bedoeld bij artikel 76 (3) herz. ord. I.B. 1920 behouden hare waarde bij overgang van het betrokken perceel.

In de verklaring moeten alle jaren, waarvoor zij geldt, onverschillig of de aanvrager al dan niet daarover in de belasting is aangeslagen, worden aangeduid. (Art. 76 (3) herz. ord. I.B. 1920).

(1) Cf. Arrest H. R. van 21 November 1923 B. B. no. 3321, waarbij beslist werd, dat de pensioensverhoging, welke aan iemand met terugwerkende kracht werd verleend, voor de toepassing der wet op de inkomstenbelasting beschouwd moet worden als te zijn genoten over den tijd, waarover de terugwerking zich uitstrekt.

(2) Cf. B. i. B. no. 203. Circulaire van den Directeur van Financiën van 4 November 1925 no. 182/11900 en B. i. B. no. 206. Brief van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 December 1925 no. 13628 Bl.

Aan

de Hoofden van Gewestelijk Bestuur
en de Inspecteurs van Financiën,

Hoofden van afdelingen of gedeelten van afdelingen.

Bij eene dezer dagen met het bestuur der te „Y” gevestigde, bij het Gouvernements Besluit van als rechtspersoon erkende vereeniging X. gehouden bespreking is mij de vraag voorgelegd of de ten behoeve van hypotheekgevers afgegeven verklaringen, bedoeld bij artikel 76, lid 3, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312, zooals gewijzigd bij Staatsblad 1923 No. 44), bij overgang van het betrokken perceel hare waarde al of niet behouden, m.a.w. of die verklaringen moeten worden geacht betrekking te hebben op het perceel dan wel op den oorspronkelijken hypothecairen debiteur.

Gelet ook op de geschiedenis der totstandkoming van de ordonnantie in vakergenoemd Staatsblad 1923 No. 44 ben ik van meening, dat de vraag in eerstbedoelden zin moet worden beantwoord. Daaruit volgt dan tevens, dat in de verklaring alle jaren, waarvoor zij geldt, onverschillig of de aanvrager al of niet daarover in de belasting is aangeslagen, zullen moeten worden aangeduid.

Het bestuur der vereeniging drong er voorts op aan, dat de aanvragen van hypotheekverklaringen steeds vlot zouden worden behandeld, in verband waarmede zij het gewenscht achtte voor de aanvragen, waarbij een harer leden betrokken is, zoomede voor de verklaringen zelve formulieren te doen drukken, welke in overleg met mij zijn opgemaakt en waarvan hierbij een exemplaar wordt aangeboden. Bij de vaststelling is reeds rekening gehouden met de waarschijnlijk spoedige afkondiging van het ongewijzigd ontwerp der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925.

Onder mededeeling van het vorenstaande heb ik de eer UHEDG. beleefd te verzoeken daarmede voor den vervolge wel rekening te willen houden, tekenende ik echter uitdrukkelijk hierbij aan, dat aan de in de ordonnanties gestelde eischen voor afgifte der verklaring ten behoeve van den eersten aanvrager, stipt de hand behoort te worden gehouden.

VERKLARING.

(Vrij van zegel)

(Deze verklaring geldt uitsluitend voor het hieronder te vermelden onroerend goed, in welke handen dat ook mocht overgaan).

Het Hoofd van gewestelijk bestuur
te

Gelezen het verzoekschrift gedagteekend
....., van
.....
van beroep
wonende
.....;

Gehoord den Inspecteur van Financiën (der 1e klasse) in de
 Afdeeling met standplaats

Gelet op art. 76 lid 3, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting
 1920 (Stbl. 1921 No. 312 gewijzigd bij Stbl. 1923 No. 44) c.q. art. 39, lid 4,
 der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 (Stbl. No.);

VERKLAART:

dat een hypotheek, na dagteekening dezer gevestigd op perceel

 ten laste van

 ten behoeve van voornoemd

 of een of meer der andere leden van de vereeniging „X” gevestigd te
 „Y”, welker statuten zijn goedgekeurd bij het Gouvernementsbesluit
 van c.q. van hunne eventueele opvolgers in het
 hypotheekrecht,
 tot zekerheid van eene schuld, in maximum groot of
 (.....)
 met interessen en kosten,
 gaat boven het voorrecht van 's Lands kas terzake van inkomsten-
 belasting (vennootschapsbelasting) over de jaren
 (boekjaren)

....., den 19.....

Het Hoofd van gewestelijk bestuur,

No. 196. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 12 MAART 1925 No. 2962 Blz. (!)

*Een Inlandsche rechthebbende op gronden, die zelf die gronden bewerkt,
 is persoonlijk belastingplichtig voor alle inkomsten, die hij op die wijze uit
 zijn grond verkrijgt; het geldswaardig bedrag van eigen arbeid is niet voor
 aftrek toelaatbaar.*

In geval de rechthebbende op den grond tevens eigenaar is van het huis,

(1) Cf. B. i. B. no. 201. Brief van den Hoofdinspecteur van Financiën van 9
 October 1925 no. 10664 Blz.

dat op dien grond staat, is de huur of huurwaarde der woning mede als de opbrengst van gronden aan te merken.

Als inkomsten uit gronden, genoten door de rechthebbenden op die gronden, zijn slechts aan te merken de inkomsten der grondbezitters. (Art. 3 (1), a, art. 4 (1) en art. 18 (2), a, herz. ord. I.B. 1920).

Aan

Naar aanleiding van Uw schrijven van 20 December 1924 No. 336, heb ik de eer UHoogEdelGestrenge als mijne meening te kennen te geven, dat een Inlandsche rechthebbende op gronden, die zelf die gronden bewerkt, persoonlijk belastingplichtig is voor alle inkomsten, die hij op die wijze uit zijn grond verkrijgt. Bij de berekening van die inkomsten zullen in aftrek zijn toe te laten alle onkosten als bedoeld in artikel 6 der betrekkelijke belastingregeling in Staatsblad 1921 No. 312, doch niet het geldswaardig bedrag van eigen arbeid.

Ten aanzien van de tweede door UHoogEdelGestrenge gestelde vraag meen ik, dat, ingeval eene woning toebehoort aan den (Inlandschen) rechthebbende op den grond, waarop zij staat, de inkomsten, verkregen met den verhuur dier woning c.q. de geldswaarde van het gebruik van eigen woning, zijn aan te merken als inkomsten uit gronden (belastbaar met het 4% tarief), vermits huis en grond i.e. als een geheel zijn te beschouwen.

Is de eigenaar van de woning daarentegen een andere dan de rechthebbende op den grond, dan zal voor dezen laatste slechts als inkomen uit gronden zijn aan te merken de grondhuur, terwijl de inkomsten uit den verhuur der woning bij den eigenaar daarvan volgens het progressief tarief dienen te worden belast.

Uwe opmerking, dat geen zekerheid bestaat, dat de inkomsten uit verhuur van woningen in de buitengewesten in beginsel getroffen worden met het proportioneele 4% tarief, heeft mij aanleiding gegeven bij eenige daarvoor in aanmerking komende bestuurshoofden nadere inlichtingen in te winnen.

Overigens moge het mij nog vergund zijn Uw aandacht te vestigen op eene door de Regeering gegeven interpretatie van hetgeen te verstaan is onder inkomsten uit gronden, genoten door de rechthebbenden op die gronden. (Verg. dez. rondschraven aan de Hoofden van Gewestelijk Bestuur op Java en Madoera dd. 28 Februari 1923 No. 86/2434 Bla). Als zoodanig zijn slechts aan te merken de inkomsten der grondbezitters, onverschillig of die inkomsten zijn verkregen met of zonder de uitoefening van landbouwbedrijf op den eigen grond.

Het inkomen door arbeid, op een andermans grond verdiend, dat van huurders, deelbouwers of pandnemers van gronden valt zoomin onder de vrijstelling van artikel 11a, als onder het 4% tarief van artikel 18, 2e lid, a.

No. 197. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 24 MAART 1925 No. 3400 Bla.

Als tijdstip van het metterwoon verlaten van Nederlandsch-Indië is te beschouwen de datum, waarop belastingsschuldige het gewest verlaat ter inscheping naar het buitenland. (Art. 83 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Resident der Zuider- en
Oosterafdeeling van Borneo
te
Bandjermasin.

Naar aanleiding van het Uwerzijdsch schrijven van 28 Januari jl. No. 324 Bl., heb ik de eer het volgende onder Uw aandacht te brengen.

In Uw aangehaald schrijven deelt U mede, dat U geen beslissing bekend is, met betrekking tot de vraag, welke datum als tijdstip van het metterwoon verlaten van Indië is te beschouwen.

Deze vraag, die vooral van beteekenis is voor de buitengewesten, is eerder reeds te berde gebracht. In zijne circulaire van 16 November 1909 No. 878/17214 gaf de toenmalige Directeur van Financiën als zijne meening te kennen, dat de meest praktische oplossing ten deze scheen te zijn om als tijdstip van vertrek uit deze gewesten aan te nemen den datum, waarop de belastingschuldige het gewest verlaat ter inscheping naar het buitenland.

In verband met die beslissing, die ook thans nog van kracht is, zou UHoogEdelGestrenge kunnen goedvinden Uwe beschikking ten aanzien van de aan A. verleende ontheffing van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1922 te herzien in dien zin, dat daarbij 9 Juni 1922 (de dag van adressants vertrek uit Balikpapan) wordt aangemerkt als het tijdstip, waarop belastingschuldige Nederlandsch-Indië metterwoon heeft verlaten.

Ik teeken hierbij aan, dat ik met gebruikmaking van art. 83, 10e lid, zelf in de onderhavige aangelegenheid eene beslissing zou hebben genomen, wanneer mij gegevens omtrent den bestreden aanslag bekend waren geweest.

Het voor belanghebbende bestemde uittreksel uit Uwe herziene beschikking gelieve UHoogEdelGestrenge mij te doen toekomen, zullende voor de uitreiking daarvan dezerzijds het noodige worden verricht.

No. 198. BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 31 MAART 1923 No. 3857 Blb.

Berekening van den navorderingsaanslag, wanneer in den oorspronkelijken aanslag een fout is gemaakt. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën der
1e klasse, Hoofd der 3e afdeeling,
te
Soerabaja.

Met verwijzing naar den Uwerzijdschen brief van 2 Maart jl. No. 541 heb ik de eer UHEdG. onder terugaanbieding der bij genoemden brief ontvangen stukken, het volgende te berichten.

Uit de berekening van den aanslag over het jaar 1921 van A. blijkt, dat het belastbaar inkomen, tengevolge van een rekenfout, f 4.643,14 te laag

werd becijferd; in plaats van f 80.678,43 bedroeg dat inkomen alzoo f 85.321,57.

De vraag doet zich thans voor of voor de vaststelling van den navorderingsaanslag moet worden uitgegaan van het foutief berekende inkomen ad f 80.678,43, te vermeerderen met de nader bekend geworden inkomsten ad f 11.000.—, dan wel of als basis moet worden genomen het juiste bedrag van f 85.321,57, te vermeerderen met f 11.000.—.

Waar als beginsel is aangenomen, dat navordering niet mag plaats vinden tot herstel van ambtelijk verzuim, volgt daaruit tevens, dat, indien bij den oorspronkelijken aanslag een fout is gemaakt in het voordeel van belastingplichtige, bij latere navordering, het tengevolge van die fout te weinig betaalde niet meer kan worden achterhaald.

In het onderwerpelijk geval zal voor de berekening van den navorderingsaanslag derhalve de in de becijfering van den onderwerpelijken aanslag begane rekenfout moeten worden overgenomen als volgt:

aanvankelijk berekend belastbaar inkomen	f 80.678,43
komt bij nader bekend geworden inkomsten	„ 11.000.—
wordt belastbaar inkomen	f 91.678,43
waarover belasting	f 10.654,80
af voor 2 k.	„ 60.—
nieuwe aanslag	f 10.594,80
oude aanslag	„ 8.708,80
te min geheven	f 1.886.—
400% verhooging	„ 7.544.—
navorderingsaanslag	f 9.430.—

Doet zich daarentegen het geval voor, dat het belastbaar inkomen juist was berekend, doch de oorspronkelijke aanslag abusievelijk te laag was gesteld, dan zal in een zoodanig geval bij de vaststelling van een eventueelen aanslag tot navordering behooren te worden uitgegaan van den aanslag, welke over het oorspronkelijk berekende belastbaar inkomen, ten rechte had moeten zijn berekend, m.a.w. zal uitsluitend het verschil tusschen den juist en aanslag met in achtneming van het feit, dat tot de navordering aanleiding geeft, en den aanslag, zooals die oorspronkelijk zonder de fout had behooren te zijn berekend, mogen worden nagevorderd.

Is er een rekenfout gemaakt in het nadeel van belastingplichtige, dan zal niet meer kunnen worden nagevorderd dan het verschil tusschen den oorspronkelijk te hoogen en den over de verhoogde inkomsten berekenden juist en aanslag.

No. 199. — BESCHIKKING VAN DEN HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 8 JUNI 1925 No. 5627 Bl.

Onder de in artikel 3 herz. ord. I.B. 1920 gebruikte uitdrukking „onroerende goederen” moet worden verstaan een groep van bronnen van inkomen, terwijl elke tot de opbrengst medewerkende eenheid van die onroerende goederen eene afzonderlijke bron van inkomen vormt. (Art. 3 (1), a, art. 4 (1), art. 12 (1) en 13 (3) herz. ord. I.B. 1920).

DE HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN,

Gelezen het schrijven, gedagteekend Soerabaja 15 Mei 1925 No. 2035, van den Inspecteur van Financiën, tijd. Hoofd der Inspectie Soerabaja, houdende bezwaren tegen den aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1922 van „A.”.

Overwegende:

dat door den Inspecteur van Financiën, tijd. Hoofd der Inspectie Soerabaja, bij een tijdig ingediend bezwaarschrift tegen den onderwerpelijken aanslag is opgekomen, wijl deze had moeten zijn berekend niet naar het bekend bedrag van de inkomsten uit binnen Nederlandsch-Indië gelegen onroerende goederen over het jaar 1922, doch naar het bedrag van die inkomsten over het jaar 1921;

dat hieromtrent valt op te merken, dat ingevolge artikel 33, lid 1, letter a, der na te noemen ordonnantie de niet binnen Nederlandsch-Indië wonenden of gevestigden, bedoeld in artikel 1, lid 1, letter j, dier ordonnantie belastingplichtig zijn naar het jaarlijksch zuiver inkomen, door hen verkregen uit binnen Nederlandsch-Indië gelegen onroerende goederen, de daarop gevestigde rechten inbegrepen, berekend overeenkomstig de artikelen 3, 4, 9, met uitzondering van lid 1, letter b, en de leden 2 en 3, en 10 tot en met 14 der belastingregeling.

dat ingevolge het bepaalde bij het eerste lid van artikel 12 dier ordonnantie voor de heffing van de belasting de opbrengst wordt vastgesteld van de bronnen van inkomen, die bij den aanvang van het belastingjaar voor den belastingplichtige bestaan;

dat klaarblijkelijk door adressant als bron van inkomen wordt beschouwd „de gezamenlijke onroerende goederen”, doch zulks ten onrechte;

dat immers onder de in artikel 3 van meeraangehaalde ordonnantie onder a gebruikte uitdrukking „onroerende goederen” moet worden verstaan een groep van bronnen van inkomen, terwijl elk tot de opbrengst medewerkende eenheid van die onroerende goederen eene afzonderlijke bron van inkomen vormt;

dat dan ook in verband hiermede de artikelen 12 en 13 met de uitdrukking „bronnen” en „bron van inkomen” met betrekking tot onroerende goederen het oog hebben op de afzonderlijke eenheden van die onroerende goederen, welke tot de vorming van het inkomen bijdragen, en niet de gezamenlijke onroerende goederen, als een onsplitsbaar geheel beschouwd;

dat, wijl in het onderhavige geval de onroerende goederen welke op 1 Januari van het belastingjaar het eigendom van belastingplichtige vormden, eerst in Augustus 1921 door hem waren aangekocht, de inkomsten uit bedoelde goederen op eerstgenoemden datum nog niet over een vol kalenderjaar waren genoten;

dat in verband hiermede en gelet op het bepaalde bij het derde lid van artikel 13 der belastingregeling de commissie terecht den aanslag heeft berekend naar het bekend bedrag van de inkomsten uit evenbedoelde onroerende goederen over het belastingjaar;

Gelet op artikel 61 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312, juncto Staatsblad 1925 No. 171);

Heeft besloten:

Den aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1922 van A., bedragende in totaal f 1.657,24, te handhaven.

No. 200. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 24 JULI 1925 No. 158/7306 Bl.

Noch de aanslagcommissie, noch de doleantierechter, heeft de bevoegdheid om uit billijkheidsoverwegingen af te wijken van het imperatieve voorschrift van art. 56 (5), herz. ord. I.B. 1920. Slechts aan den Hoofdinspecteur van Financiën komt de bevoegdheid toe om in bepaalde gevallen de onbillijke gevolgen van een strikte wetstoepassing weg te nemen. (Art. 64 (2), jo. art. 56 (5), herz. ord. I.B. 1920).

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Het is mij gebleken, dat enkele Inspecteurs van Financiën, beschikende op doleanties tegen aanslagen in de inkomstenbelasting, vermindering verleenen van de krachtens artikel 56, 5e lid, der belastingregeling in den aanslag begrepen verhooging ad 25%, op grond van de overweging, dat, waren de aanslagen over meerdere jaren niet tegelijk vastgesteld, de verhooging van den aanslag over het oudste jaar ongetwijfeld voor belanghebbende eene aansporing zou zijn geweest om onverwijld voor de volgende jaren aangifte te doen, in welk geval de verhooging achterwege zou zijn gebleven.

Naar aanleiding hiervan moge ik het volgende opmerken.

Artikel 56, lid 5, der belastingregeling schrijft imperatief voor, dat in bepaalde gevallen, o.a. in het geval, dat zooals i.c. eene verplichte aangifte niet is gedaan, de door de betrokken commissie vastgestelde aanslag wordt verhoogd met 25%. Noch de aanslagcommissie, noch de doleantierechter bezitten de bevoegdheid om van dat uitdrukkelijke voorschrift uit billijkheidsoverwegingen af te wijken.

Artikel 64, 2e lid, geeft bij uitsluiting aan den Hoofdinspecteur van Financiën de bevoegdheid om in de daarbij genoemde gevallen de onbillijke gevolgen van een strikte wetstoepassing weg te nemen.

In verband met een en ander heb ik de eer U te verzoeken in gevallen dat U, bij de behandeling van doleanties, van oordeel mocht zijn, dat er termen zouden kunnen worden gevonden om met toepassing van artikel 64,

2e lid, eene onbillijke werking van het voorschrift van artikel 56, 5e lid, te verzachten, belanghebbende mede te deelen, dat hij, ter erlanging van vermindering van zijn aanslag met de daarin begrepen verhooging, zich bij uitvoerig gemotiveerd verzoekschrift zal hebben te wenden tot den Hoofdinspecteur van Financiën met een beroep op toepassing van artikel 64, 2e lid.

Is echter het bezwaar van belastingplichtige uitsluitend gericht tegen de opgelegde verhooging, dan gelieve U de beschikking op het bezwaarschrift aan mij over te laten, waartoe het rekest, vergezeld van Uw advies, in mijne handen ware te stellen.

No. 201. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 9 OCTOBER 1925 No. 10664 Ble. (1)

De inkomsten uit huizen van een Inlandschen huizenbezitter als zoodanig, zijn, wanneer het bezit dier huizen gepaard gaat met eigendom van den grond, te belasten volgens het 4% tarief van art. 18 (2), a. (Art. 3 (1), a, 4 (1) en 18 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Resident van Palembang.

Blijkens Uw schrijven van 20 Juni jl. No. 3823/I kan U HoogEdel-Gestrenge zich niet vereenigen met mijn standpunt om inkomsten uit huizenbezit te beschouwen als inkomen uit gronden, wanneer huis en grond aan denzelfden eigenaar toebehooren. U acht zulks op theoretische gronden aanvechtbaar o.m. wijl bij huizenbezit de grond volstrekt passief is en de inkomsten uitsluitend afhankelijk zijn van het zich daarop bevindende gebouw, los van den grond.

Ware deze stelling juist, dan zou daaruit de gevolgtrekking zijn te maken, dat de huurwaarde van gelijke woningen immer gelijk blijft, onafhankelijk van den grond, waarop zij staan.

De werkelijkheid wijst echter uit, dat b.v. kleinere stadswoningen een hooger inkomen afwerpen en een meer waardevol bezit vertegenwoordigen dan grootere plattelandshuizen. Ook in dezelfde stad doen zich ten aanzien van gelijke woningen groote verschillen in huurprijs (-waarde) voor, welke zijn terug te brengen tot de meer of minder gunstige ligging van het perceel.

Ook na gezette overweging van Uwe bezwaren, blijf ik van meening, dat in de eerste plaats de grond eene overwegende invloed uitoefent op de hoegrootheid van het inkomen uit huizenbezit. Waar nu de eigenaar-gebruiker met het genot van het huis tevens het genot van den grond heeft, en het genot van het huis niet te scheiden is van het genot van den grond, zal ook eene splitsing van de geldswaarde van dat genot niet wel mogelijk zijn.

Om alle misverstand ten deze uit te sluiten stel ik er prijs op Uw aandacht erop te vestigen, dat ik den Inlandschen huizenbezitter voor zijne inkomsten slechts dan in de 4% heffing wensch te betrekken, wanneer hij tevens eigenaar is van den grond.

(1) Cf. B. i. B. no. 196. Brief van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 Maart 1925 no. 2962 Bla.

No. 202. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 2 NOVEMBER 1925 No. 11852 Bla.

De stortingen door de werknemers in het Pensioenfonds van geëmployeerden in dienst van Nederlandsch-Indische Suikerondernemingen, welke in wezen niets anders zijn dan verzekeringspremiën, komen tot het in art. 9 (2), herz. ord. I.B. 1920 aangegeven maximum in mindering van het inkomen. (Art. 9 (1), b, 2e, en (2) herz. ord. I.B. 1920).

De stortingen door de werkgevers in bedoeld fonds, waaruit de werknemer een toekomstig recht op pensioen verkrijgt, blijven bij de berekening van het zuiver inkomen buiten aanmerking. (Art. 11, f, herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Malang,
te
Malang.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 10 Juli jl. No. 2296 betreffende de vraag of de contributiën voor het Pensioenfonds voor geëmployeerden in dienst van Nederlandsch-Indische suikerondernemingen bij de bepaling van hun voor den aanslag in de inkomstenbelasting in aanmerking komend zuiver inkomen in rekening behoorren te worden gebracht, heb ik de eer UWelEdelGestrenge het volgende mede te deelen.

Met Uwe meening, dat op grond van de uitspraak van den Raad van Beroep voor belastingzaken te Batavia van 29 December 1923 No. 320 en op de dezz. beschikking van 17 April 1924 No. 5204 Bl. die vraag bevestigend zou moeten worden beantwoord, kan ik mij niet vereenigen

De stortingen in het fonds der suikerondernemingen, welke in 2 groepen verdeeld kunnen worden nl.

- a. de stortingen door de werknemers krachtens artikel 16 van het Reglement;
- b. de stortingen door de werkgevers krachtens artikel 4,

dragen een geheel ander karakter, dan die van het Voorzieningsfonds der verbonden Petroleum Maatschappijen.

Uit de bij Uw bovenaangehaald schrijven overgelegd pensioenreglement van de stichting „Het Pensioenfonds van geëmployeerden in dienst van Nederlandsch-Indische Suikerondernemingen” blijkt, dat de stichting ten behoeve van elken werknemer voor de door hem gedane stortingen een kapitaal, dan wel spaarverzekering of combinatie van dergelijke maatschappijen. Deze verzekering is bedoeld als hulp in de verzorging van het gezin van den werknemer en blijft ten allen tijde zijn eigendom. Bij ontslag om welke reden ook, wordt de polis dier verzekering, die, zoolang de verzekerde bij de suiker in dienst is, bij de stichting berust, hem in vollen eigendom uitgereikt en heeft hij het recht om bij zijn ontslag voor die verzekering door te blijven betalen. De stortingen onder a vermeld zijn derhalve in wezen niets anders dan premiën van eene verzekering, welke door bemiddeling van de stichting ten behoeve van den werknemer is gesloten. Als zoodanig zullen zij bij de becijfering van het zuiver inkomen van een werknemer, te wiens behoeve een kapitaalverzekering, welke op een lijn is te stellen met

een levensverzekering, is gesloten, tot een bedrag van hoogstens f 200.— in mindering mogen worden gebracht (art. 9, lid 2, der ordonnantie).

De stortingen onder b. vermeld, zijn krachtens artikel 6 van het pensioenreglement onherroepelijk het eigendom van de stichting, en kunnen noch de contribuanten (werkgevers), noch de werknemers of derden, rechten daarop doen gelden. Door den werknemer wordt alleen een toekomstig recht op pensioen verkregen, dat in het algemeen ingaat op den eersten October volgende op zijn 50sten verjaardag. Van een „genieten” in den zin van artikel 7, lid 4, der belastingregeling is hier derhalve geen sprake. Zooals boven reeds medegedeeld, heeft de werknemer hoegenaamd geen recht op de stortingen van den werkgever, terwijl ten overvloede in § 2 van artikel 6 van het Reglement nog eens uitdrukkelijk is aangegeven, dat bij overlijden, zoowel vóór als na den datum van ingang van pensioen, alle aanspraken op de te zijnen behoeve gestorte bedragen of op het verzekerd pensioen zijn vervallen, waaronder ten deze blijkbaar moet worden verstaan aanspraken, welke aan die stortingen en de pensioenverzekering zouden kunnen worden ontleend.

In verband met het bepaalde bij artikel 11, letter f, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 dient dit toekomstig recht op pensioen bij de becijfering van het voor den aanslag in aanmerking komend zuiver inkomen buiten beschouwing te worden gelaten.

No. 203. — CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 4 NOVEMBER 1925 No. 182/11900 Bel. (1)

Aanvragen van hypotheekverklaringen dienen ten spoedigste te worden afgedaan. (Art. 76 (3) herz. ord. l. B. 1920).

Aan

de Hoofden van Gewestelijk Bestuur
en de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden van inspecties.

Hoewel reeds bij mijn rondschrijven van 5 Maart j.l. No. 148/2706/Bl werd verzocht wel rekening te willen houden o.a. met den wensch van het bestuur der vereeniging X. om de aanvragen van hypotheekverklaringen steeds vlot te doen behandelen, heeft zich kortelings het geval voorgedaan, dat een zoodanige verklaring eerst werd verstrekt 1½ maand nadat zij was aangevraagd, vermoedelijk als gevolg van de omstandigheid, dat vooraf inlichtingen van elders moesten worden ingewonnen.

Aangezien het voor den handel van het grootste belang is, dat de aanvragen van hypotheekverklaringen ten spoedigste worden afgedaan, heb ik

UHEG.

de eer UUEG. in overweging te geven om, bijaldien vooraf van elders inlichtingen moeten worden verkregen en daardoor is te verwachten, dat een eenigszins storende stagnatie in de afdoening der aanvraag kan ontstaan, de benodigde gegevens telegrafisch op te vragen.

(1) Cf. B. i. B. no. 195. Circulaire van den Directeur van Financiën van 5 Maart 1925 no. 148/2706 Bl. en B. i. B. no. 206. Brief van den Hoofdinspecteur van Financiën van 21 December 1925 no. 13628 Bl.

No. 204. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 12 NOVEMBER 1925 No. 12283/Bl.

Het ambtshalve voorbrengen van bezwaren tegen een beschikking op een verzoek om ontheffing is niet mogelijk.

Artikel 64 (1) is niet van toepassing op een krachtens art. 83 verleende ontheffing, zoodat bedoelde ontheffing, voor zoover daartegen door belanghebbende zelf geen bezwaren zijn ingediend, onherroepelijk vaststaat. (Art. 83 (9), jo. art. 61 (7) en (14) en art. 64 (1) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën
te

Naar aanleiding van de uittreksels uit Uw beschikkingen van 2 en 16 September jl. Nos. 10910/I.B. en 10316/I.B., waarbij UHEG. met intrekking van Uw beschikkingen van 22 Augustus 1925 No. 10474/I.B. en van 17 Juni en 30 Juli 1925 Nos. 7250/I.B. en 9516/I.B., respectievelijk aan A. een gedeeltelijke ontheffing van zijn aanslag in de inkomstenbelasting 1925 verleent tot een geringer bedrag dan aanvankelijk was verleend, en de aan B. toegestane gedeeltelijke ontheffingen van zijn voorloopigen en suppletoiren aanslag in de inkomstenbelasting 1925 weder ongedaan maakt, heb ik de eer het volgende onder Uw aandacht te brengen.

Artikel 61, lid 1, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 bepaalt, dat tegen den vastgestelden aanslag door of vanwege de belastingplichtigen kan worden opgekomen binnen een nauwkeurig aangegeven termijn, terwijl voorts door de in lid 1 van artikel 61 genoemde autoriteiten tegen aanslagen, mits deze niet zijn vastgesteld door een Inspecteur van Financiën, ambtshalve bezwaren kunnen worden voorgebracht binnen 30 dagen na den dag, waarop het kohier werd vastgesteld.

Ook geeft artikel 64, lid 1, der autoriteit, die het kohier heeft vastgesteld, het recht schrijf- en rekenfouten, zoomede vergissingen in de feiten, te herstellen, doch na uitreiking van het aanslagbiljet niet meer ten nadeele van belastingplichtige.

Ingevolge het voorschrift van artikel 83, lid 9, zullen voor de bezwaren tegen beschikkingen op verzoeken om ontheffing de voorschriften van artikel 61, voor zoover mogelijk, overeenkomstige toepassing vinden, waaruit in verband met het bepaalde bij artikel 61, leden 7 en 14, volgt, dat tegen deze beschikkingen, welke immers zijn genomen door den Inspecteur van Financiën, alleen door belanghebbenden zelf kan worden opgekomen.

Het ambtshalve inbrengen van bezwaren is hier dus niet mogelijk, terwijl ook een analoge bepaling, als gegeven in artikel 64, lid 1, ontbreekt, zoodat een eenmaal krachtens artikel 83 verleende ontheffing, voor zoover daartegen door belanghebbende zelf geen bezwaren zijn ingebracht, onherroepelijk vaststaat en dan ook intrekking van zulk een beschikking van de zijde der belastingadministratie geen grond kan vinden in eenige bepaling der ordonnantie.

Ik moge U dan ook verzoeken, in den vervolge met een en ander wel rekening te willen houden, terwijl ik U zij het ten overvloede, nog wijs op het bepaalde bij artikel 83, lid 10, waardoor het immers mogelijk is, de invordering der belasting, zoolang het bedrag der te verleenen ontheffing nog niet met volkomen zekerheid is vast te stellen, voorloopig te schorsen.

No. 205. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 4 DECEMBER 1925 No. 186/12962 Bl.

Modellen voor de in artikel 68 (2) herz. ord. I.B. 1920 bedoelde mededeelingen aan belastingplichtige en voor de aan den Hoofdinspecteur van Financiën in te zenden voorstellen tot navordering van inkomstenbelasting. (Art. 68 (1) en (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (1e klasse),
Hoofden van de Inspecties.

De aan mij ingezonden voorstellen tot navordering van inkomstenbelasting geven herhaaldelijk aanleiding tot velerlei opmerkingen. Ten einde dit te voorkomen, althans zooveel mogelijk te beperken, heb ik de eer

U Hoog Edel Gestrenge te verzoeken in 't vervolg de mededeelingen, als bedoeld in artikel 68, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, en de aan mij in te zenden voorstellen tot navordering van inkomstenbelasting op te maken overeenkomstig de hierbij gevoegde modellen A en B.

Het model B ware door U in duplo in te dienen, opdat een exemplaar daarvan te mijnen kantore kan worden aangehouden en een tweede exemplaar bij de overige aan U terug te zenden stukken kan worden gevoegd.

Model A.

INSPECTIE VAN FINANCIËN

Belastingjaar

19..... en 19.....

Ik heb de eer U mede te deelen, dat aan

over het belastingjaar 19..... een aanslag in de inkomstenbelasting is opgelegd tot een bedrag van f, naar een jaarlijksch zuiver inkomen van f, en over het belastingjaar 19..... tot een bedrag van f, naar een jaarlijksch zuiver inkomen van f, terwijl sindsdien gebleken is uit

zoodat bij de vaststelling van die(n) aanslag(en) vermoedelijk een bedrag van f en f ten onrechte niet in aanmerking is genomen.

Ingevolge artikel 68 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) noodig ik U uit mij vóór of op den te berichten, of U met de door mij voorgenomen navordering van bovengenoemd(e) bedrag(en) accoord gaat, dan wel tot welke opmerkingen of nadere ophelderingen een en ander U aanleiding geeft.

Ik voeg hierbij afschrift der aangifte(n) over 19..... (en 19.....).

..... den 19.....

De Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie

Aan

.....
.....

te

Model B.

INSPECTIE VAN FINANCIËN

Voorstel tot navordering van

.....

..... te

Belastingjaren

of van de erfgenamen van

19..... en 19.....

.....

No.

overleden te

den

Omschrijving van het feit, bedoeld in artikel 66 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312).

Datum waarop de opheldering is gevraagd aan den belastingplichtige, dengene, in wiens persoon de belasting verschuldigd is, ieder der bekende erfgenamen, den executeur-testamentair of den bewindvoerder over de nalatenschap, en opgave van het bedrag, dat vermoedelijk ten onrechte niet in aanmerking is genomen.

Termijn voor het antwoord bepaald door den inspecteur.

Bedrag van de belasting, waarvan de navordering wordt voorgesteld, met aanduiding van het belastingjaar en wijze van berekening.

Toelichting van het voorstel door den Inspecteur.

DISPERPUSIP JATIM

Opgezonden aan den Hoofdinspecteur van Financiën te Weltevreden.

....., den 19..... No.

De Inspecteur van Financiën,

Hoofd der Inspectie

No. 206. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 21 DECEMBER 1925 No. 13628 Bl. (1).

In de verklaringen, bedoeld bij art. 76 (3) herz. ord. I.B. 1920 en art. 39 ord. V.B. behoort geen voorbehoud t.a.v. eventuele navorderingen te worden gemaakt. (Art. 76 (3) herz. ord. I.B. 1920; art. 39 ord. V.B.)

Aan

Met verwijzing naar Uw schrijven van 21 October jl. No. 63/839 A.B. deel ik U beleefd mede, dat de strekking van het derde lid van artikel 76 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) kennelijk is, om den hypotheekhouder, wien een verklaring als in evenaangehaald artikellid bedoeld, is uitgereikt, te waarborgen, dat zijn hypothecaire schuldvordering gaat boven de preferente vorderingen van den fiscus terzake van inkomstenbelastingen over het jaar van vestiging van het recht van hypotheek en over alle daaraan voorafgaande jaren.

Met Uw meening, dat een dergelijke verklaring hare waarde zou verliezen, indien voor de mogelijkheid van later op te leggen navorderingsaanslagen wegens over bedoelde jaren te weinig geheven inkomstenbelasting eene uitzondering werd gemaakt, kan in mij vereenigen.

Ook ten aanzien van de verklaringen af te geven ingevolge artikel 39 der Ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 zal n.m.m. een voorbehoud ten aanzien van mogelijke navorderingen niet behooren te worden gemaakt.

No. 207. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 26 FEBRUARI 1926 No. I.B. 1—26—3.

Nopens belastingheffing van onder de auspiciën van den Bond van Nederlandsch-Indische Kunstkringen h.t.t. rondreizende artisten. (Art. 78, jo. art. 1 (1), i, herz. ord. I.B. 1920).

Aan

de Hoofden van Gewestelijk Bestuur
(c.q. de Residenten-afdeelingshoofden)
en het Hoofd van plaatselijk bestuur
te

Gorontalo.

Naar aanleiding van bij den Bond van Nederlandsch-Indische Kunstkringen ingekomen en aan mij doorgezonden klachten over de heffing van inkomstenbelasting van hier te lande onder de auspiciën van dien Bond rondreizende kunstenaars, die korter dan drie maanden in deze gewesten vertoeven (verg. artikel 78, juncto artikel 1, lid 1, letter i, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920), is door mij in overleg met evengenoemden Bond naar eene regeling gezocht, waarbij met veiligstelling van de belangen van den fiscus aan gerechtvaardigde klachten wordt tegemoet gekomen.

(1) Cf. B. i. B. nos. 195 en 203. Circulaires van den Directeur van Financiën van 5 Maart 1925 en 4 November 1925 nos. 148/2706 Bl. en 182/11900 Bl.

Als gevolg hiervan werd overeengekomen, dat de Bond in het geval, dat een door dien Bond voor korter dan 3 maanden geëngageerde artist ten slotte 3 maanden of langer hier te lande mocht verblijven, zich garant stelt voor de inkomstenbelasting, welke door dien artist verschuldigd zal zijn gedurende de eerste drie maanden van zijn verblijf hier te lande.

Daarbij is dan aangenomen, dat bij een optreden na het verstrijken van evenbedoelden termijn van drie maanden dadelijk plaatselijk voor de heffing over de na die drie maanden genoten inkomsten het noodige zal moeten worden verricht.

Aan de artisten, voor wie de Bond garantie op zich heeft genomen, zal door mij eene verklaring worden afgegeven overeenkomstig het hierbijgaand model, welke verklaring op aanvraag van de betrokken autoriteiten zal moeten worden vertoond.

UHEdG. zou kunnen goedvinden in den vervolge aan rondreizende kunstenaars eerst te doen afvragen of zij in het bezit zijn van eene verklaring als evenbedoeld, en in het bevestigend geval een aanslag te doen opleggen, ingeval mocht blijken, dat de bovenbedoelde termijn van 3 maanden wordt of is overschreden, en mij daarvan — tenzij bekend mocht zijn, dat belanghebbende tevoren elders reeds is aangeslagen — zoo spoedig mogelijk te berichten, opdat dezerzijds de noodige maatregelen kunnen worden getroffen voor de heffing van de inkomstenbelasting voor de eerste drie maanden.

Wellicht ten overvloede moge nog worden opgemerkt, dat artisten, die door den Bond voor een tournee van drie maanden of langer zijn geëngageerd, buiten deze regeling vallen. Met betrekking tot hen zal dus overeenkomstig het bepaalde bij artikel 78 der belastingregeling op elke plaats de verschuldigde belasting moeten worden geheven, evenals in het geval, dat de artist op eigen risico, dus buiten verband met den Bond van Kunstkringen, optreedt.

VERKLARING.

Aan

In verband met de door den Bond van Nederlandsch-Indische Kunstkringen afgegeven verklaring, dat Uw verblijf in deze gewesten niet langer zal duren dan van tot, deel ik U hiertbij beleefd mede, dat U hier te lande voorloopig niet in de Landsinkomstenbelasting zult worden aangeslagen.

Mocht door welke oorzaak ook Uw verblijf in Nederlandsch-Indië worden verlengd tot na a.s., dan zal door U alsnog over de hier te lande genoten inkomsten de inkomstenbelasting verschuldigd zijn en worden ingevorderd:

- 1e. Via den Bond van Nederlandsch-Indische Kunstkringen over de inkomsten gedurende Uw eerste drie maanden in deze gewesten.
- 2e. Van U persoonlijk bij elk optreden na a.s.

No. 208. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 6 MAART 1926 No. D 1—12—13. ⁽¹⁾

Indien bij de indiening eener vordering ter verificatie beroep is gedaan op een alsdan nog bestaand recht van preferentie, kan dat recht tijdens den verderen faillissementsstoestand niet door verstrijking van den daaraan verbonden termijn voor den schuldeischer verloren gaan.

Bij de indiening van belastingvorderingen bij de Weeskamer dient steeds uitdrukkelijk op een eventueel dan nog bestaand preferentierecht beroep te worden gedaan. (Art. 76 (1) en (2) herz. ord. I.B. 1920, jo. art. 35 Faill. Verord.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der
1e klasse), Hoofden der Inspecties.

Het geval heeft zich voorgedaan, dat het recht van preferentie, ingeroepen terzake van in een faillissement bij de Weeskamer ingediende belastingvorderingen, door een der crediteuren op de verificatievergadering werd betwist op grond, dat bedoeld recht op den datum dier vergadering zou zijn vervallen.

Het Hooggerechtshof van Nederlandsch-Indië, in hoogste instantie in dit geschil uitspraak doende, oordeelde o.m. dat, waar als gevolg van artikel 35 der Faillissementsverordening door de indiening eener vordering ter verificatie die vordering tijdens den faillissementsduur niet door verjaring kan worden getroffen, in overeenstemming hiermede ook ten aanzien van het recht van preferentie moet gelden, dat, indien bij de indiening eener vordering ter verificatie beroep is gedaan op een alsdan nog bestaand recht van preferentie, daardoor dat recht tijdens den verderen faillissementsstoestand voor den schuldeischer niet door verstrijking van den daaraan verbonden termijn verloren kan gaan.

In verband met de hierboven in 's Hofs arrest onderstreepte zinsnede heb ik de eer ^{UHEdG.} _{UWEEdG.} uit te noodigen er zorg voor te doen dragen, dat bij de indiening van belastingvorderingen bij de Weeskamer, als bedoeld in mijn rondschrjven van 29 Juni 1925 No. 156/6461 Bla., steeds uitdrukkelijk een beroep wordt gedaan op het alsdan eventueel nog bestaand recht van preferentie, welk beroep bij het verzoek tot verificatie op de verificatievergadering zal behooren te worden herhaald.

De in Uwe inspectie bij de invordering van belastingen betrokken ambtenaren gelieve U met den inhoud van dit rondschrjven in kennis te stellen en daarbij op stipte naleving van het vorenstaande aan te dringen.

(1) Cf. B. i. B. no. 210. Circulaire van den Hoofdinspecteur van Financiën van 26 April 1926 no. D 1—14—13.

No. 209. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 23 MAART 1926 No. I.B. 1—28—7.

Op bezwaren tegen een verhoogingsaanslag, opgelegd bij een beschikking van den Hoofdinspecteur van Financiën op een ambthalfve ingediende doleantie, behoort, indien het verhoogingsaanslagen van belastingplichtigen als bedoeld in artikel 1, lid 1, letters b, c, d, f, g en h der herz. ord. I.B. 1920 betreft te worden beslist door den Hoofdinspecteur van Financiën en, indien het verhoogingsaanslagen van andere belastingplichtigen betreft, door de betrokken Inspecteurs van Financiën, Hoofden van inspecties, van welke beslissingen weer in beroep kan worden gegaan bij den Raad van Beroep. (Art. 61 (12), (14), (8) en (9), jo. art. 62 herz. ord. I.B. 1920).

De vraag is gedaan bij welke autoriteit tegen een verhoogingsaanslag, opgelegd bij een beschikking d e z e r z i j d s op een ambthalfve ingediende doleantie tegen een aanslag in de inkomstenbelasting, moet worden opgekomen.

Naar aanleiding daarvan is overwogen, dat de bij Staatsblad 1925 No. 171 vastgestelde nieuwe redactie van artikel 62 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312) betreffende het hooger beroep tegen beslissingen inzake inkomstenbelasting zoodanig luidt, dat de bevoegdheid om op dergelijke bezwaarschriften te beschikken, niet meer tot de competentie van den Raad van Beroep voor belastingzaken behoort, zijnde dit college thans alleen bevoegd te beschikken op bezwaren tegen uitspraken op door belastingplichtigen zelf tegen hunne aanslagen in de inkomstenbelasting ingediende doleanties genomen, doch dat op deze bezwaarschriften behoort te worden beslist, indien het verhoogingsaanslagen van belastingplichtigen, als bedoeld in artikel 1, lid 1, letters b, c, d, f, g en h, der genoemde ordonnantie betreft, door ondergeteekende en, indien het door mij vastgestelde verhoogingsaanslagen van andere belastingplichtigen betreft, door de betrokken Inspecteurs van Financiën, Hoofden van Inspecties, van welke beslissingen weer in beroep kan worden gegaan bij den Raad van Beroep voor belastingzaken.

No. 210. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 26 APRIL 1926 No. D. 1—14—13. ⁽¹⁾.

Met betrekking tot een niet binnen den termijn van art. 104 F.V., doch minstens 2 dagen voor de verificatie-vergadering ingediende vordering, waar bij een beroep op preferentierecht werd gedaan, zal dit beroep bij het in art. 123 F.V. voorgeschreven verzoek tot verificatie op de verificatie-vergadering behooren te worden herhaald. (Art. 76 (1) herz. ord. I.B. 1920, jo. art. 123 Faill. Verord.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden der Inspecties.

(1) Cf. B. i. B. no. 208. Circulaire van den Hoofdinspecteur van Financiën van 6 Maart 1926 no. D 1—12—13.

Blijkens een bij mij ontvangen verzoek om inlichtingen heeft de laatste zinsnede van de derde alinea van mijn rondschrjven van 6 Maart jl. No. D 1/12/13: „welk beroep bij het verzoek tot verificatie op de verificatievergadering zal behooft te worden herhaald” aanleiding gegeven tot misverstand, in verband waarmede het volgende moge worden opgemerkt.

Wanneer eene belastingvordering overeenkomstig artikel 106 Faillissementsverordening (F. V.) is ingediend binnen den bij artikel 104 van die verordening bepaalde termijn, zal die indiening volgens eerstgenoemd artikel vergezeld moeten zijn van eene opgave, of op voorrecht aanspraak wordt gemaakt. In dat geval is van herhaling van het beroep op recht van preferentie geen sprake, wijl op de verificatievergadering geen verzoek tot verificatie meer plaats heeft, immers door de tijdige indiening van hare vordering met beroep op recht van preferentie heeft de administratie haar recht reeds geldend gemaakt en wordt de betrokken vordering reeds door de Weeskamer overeenkomstig artikel 107 e.v. F. V. in behandeling genomen.

Bovenaangehaalde zinsnede uit mijn rondschrjven van 6 Maart jl. heeft dan ook slechts betrekking op de niet-tijdig — uiterlijk 2 dagen voor de verificatievergadering — ingediende vorderingen (artikel 123 F.V.). Bij deze indiening zal eventueel reeds een beroep op het recht van preferentie zijn gedaan, welk beroep bij het in evengenoemd artikel voorgeschreven verzoek tot verificatie op de verificatievergadering zal behooren te worden herhaald.

No. 211. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 19 MEI 1926 No. I.B. 1—57—24.

In hoeverre navordering mogelijk is naar aanleiding van een ingesteld boekenonderzoek. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
te

Naar aanleiding van Uw schrjven van 6 Mei 1926 No. 2314/Bel. betreffende de mogelijkheid van een tegen A. in te stellen navorderingsactie, heb ik de eer UWelEdelGestrenge het volgende te berichten.

Uw meening, als zou in 't algemeen een naar aanleiding van een boekenonderzoek uitgebracht accountantsverslag zonder meer als een „nieuw feit” in den zin van artikel 66 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 kunnen worden aangemerkt, kan ik niet deelen.

In 't algemeen moeten nl. twee gevallen wel onderscheiden worden.

Wanneer een commissie van aanslag een ingediende aangifte geheel volgde, zal van een „novum” kunnen worden gesproken, als uit het boekenonderzoek blijkt, of dat de inkomsten uit de aangegeven bronnen hooger waren dan in de aangifte was vermeld, of dat nog inkomsten werden genoten uit andere dan door belastingplichtige aangegeven bronnen.

Volgde echter de commissie de aangifte niet, maar stelde zij het zuiver inkomen middels taxatie vast, dan is slechts dan van een „novum” sprake, wanneer het accountantsrapport aan het licht brengt, dat belastingplichtige nog andere bronnen van inkomen bezat dan door hem waren aangegeven, of handelde in nog andere artikelen dan der commissie bekend was.

Voor beide gevallen geldt natuurlijk bovendien de voorwaarde, dat de meerdere inkomsten of het bestaan der niet vermelde bronnen ten tijde van de vaststelling van den aanslag der commissie niet bekend waren noch ook redelijkerwijze bekend konden zijn.

Deze steeds door den belastingdienst bij navordering gevolgde gedragslijn ligt ook ten grondslag aan de in Uw schrijven aangehaalde uitspraak van den Raad van Beroep van 12 Februari 1926 No. 29. De door U naar aanleiding van deze uitspraak getrokken conclusie, als zou een dergelijke beschouwingswijze er noodzakelijk toe leiden, met name de aangiften der Chineezers lijdelijk te volgen, ten einde althans te allen tijde de mogelijkheid voor een eventuele navorderingsactie open te houden, kan dan ook bezwaarlijk als juist worden erkend.

Heeft toch de commissie van aanslag rechtmatigen grond aan de juistheid eener ingediende aangifte te twijfelen, dan heeft zij o.m. steeds de bevoegdheid een boekenonderzoek bij belastingplichtige te doen instellen vóór de vaststelling van den aanslag. Er is geen enkele reden, om daarmee te wachten tot na de vaststelling van den aanslag.

Met betrekking nu tot het geval A., moge meer bijzonderlijk nog het volgende dienen.

Belastingplichtige vermeldde in zijn aangiftebiljet 1924 als eenige bron van inkomen: „rijsthandel” en zou daaruit een zuiver inkomen van f 925.— hebben genoten. De commissie achtte deze aangifte onjuist en taxeerde het inkomen op f 2.700.—. Mochten thans de inkomsten uit dezen rijsthandel nog hooger blijken te zijn geweest dan f 2.700.—, dan zal dit meerdere niet middels navordering kunnen worden achterhaald.

Evenwel vermeldt het accountantsrapport, dat A. ook nog handelt in andere producten, dat hij twee rijstpellerijen exploiteert en dat hij een eigen woonhuis en een stuk land bezit. Wanneer deze feiten der commissie ten tijde van de vaststelling van den aanslag onbekend waren, noch redelijkerwijze is aan te nemen, dat deze feiten haar bekend konden zijn (b.v. uit de aangiften van vorige jaren), dan zal ten aanzien van de inkomsten uit deze bronnen navordering zeer zeker kunnen plaats hebben.

No. 212. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 28 MEI 1926 No. I.B. 1—64—10.

Toepassing van artikel 64 herz. ord. I.B. 1920 is ook mogelijk na verstrijking van den doeleentetermijn, indien op de bezwaren van belastingplichtige overeenkomstig artikel 61 en 62 herz. ord. I.B. 1920 eene beslissing is genomen, echter alleen met betrekking tot feitelijke omstandigheden, waarop bij de behandeling in beroep geen acht is geslagen.

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden van Inspecties.

Het is mij gebleken, dat de meening heeft postgevat, dat toepassing van artikel 64 der herziene ordonnantie 1920 uitgesloten zou zijn, wanneer belastingplichtige tegen zijnen aanslag in verzet is gekomen en op zijne bezwaren in hoogste instantie is beslist.

Naar aanleiding hiervan moge ik er de aandacht op vestigen, dat de mogelijkheid van herziening van den aanslag overeenkomstig artikel 64 voornoemd — waarvoor een termijn van 24 maanden na den dag van uitreiking van het aanslagbiljet is toegestaan — staat geheel naast de regeling van artikel 61, welke slechts een termijn van 3 maanden kent.

Wanneer belastingplichtige dus heeft verzuimd te doleeren of tijdig te doleeren, of wanneer hij heeft nagelaten bepaalde feiten of omstandigheden in zijne doleantie naar voren te brengen, zoodat ook bij de behandeling dier doleantie daarop geen acht is geslagen, dan verzet n.m.m. de ordonnantie zich er niet tegen, dat de aanslag met toepassing van artikel 64 wordt herzien, indien overigens aan de voorwaarden bij dat artikel gesteld is voldaan.

No. 213. — BESCHIKKING VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 14 JULI 1926 No. I.B. 1—71—23.

De door een in Nederlandsch-Indië gevestigd bijkantoor vergoede rente over de van het in Nederland gevestigd hoofdkantoor opgenomen gelden kan slechts in mindering van de Indische winst worden gebracht, voor zoover die gelden niet als aandeel in het eigen vermogen kunnen worden aangemerkt.

In casu wordt t.a.v. het bijkantoor dezelfde verhouding tusschen eigen en vreemd kapitaal aangenomen als uit de algemeene balans en t.a.v. het geheele bankbedrijf bleek te bestaan. (Art. 33 (1), jo. art. 9 (1), b, 1e, en (4), 4e, herz. ord. I.B. 1920).

DE WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN.

Gelezen:

I. De brieven van de Naamlooze Vennootschap „A.”, houdende bezwaren tegen hare aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1920, 1921 en 1923.

II. enz.

Overwegende:

dat adressante als in het buitenland gevestigd lichaam, dat ten deele zijn bedrijf hier te lande uitoefent, volgens de bepalingen der na te noemen ordonnantie belastingplichtig is voor de met het bedrijf binnen Nederlandsch-Indië verkregen winst;

dat adressante als eenig bezwaar tegen de onderwerpelijke aanslagen aanvoert, dat bij de berekening van de door het kantoor X. hier te lande gemaakte winst over de jaren 1920 (grondslag voor de aanslagen over de jaren

1920 en 1921) en 1922 (grondslag voor den aanslag over 1923) geen rekening is gehouden met de door dit bijkantoor aan de hoofdbank betaalde bedragen aan rente wegens van dit hoofdkantoor opgenomen gelden;

dat zij voorts aanvoert, dat zij uitsluitend het bankbedrijf uitoefenende, uit den aard der zaak bij de vestiging van het bijkantoor hier te lande in 1919 niet direct de beschikking had over voldoende giro's en deposito's om aan alle credietaanvragen te kunnen voldoen;

dat om die reden door het kantoor Semarang gelden zouden zijn opgenomen van het hoofdkantoor, over welke gelden rente werd vergoed;

dat het adressante nu billijk voorkomt, deze rente-bedragen in mindering van de Indische winst te brengen, wijl hier sprake zou zijn van een last, drukkende uitsluitend op het hier te lande uitgeoefende deel van het bedrijf;

dat omtrent een en ander het volgende valt te merken;

dat in het algemeen de uitoefening van het bankbedrijf niet mogelijk is zonder de aanwezigheid van een zeker bedrijfskapitaal;

dat dan ook het kapitaal van de Naamlooze Vennootschap „A.” niet kan worden beschouwd als kapitaal uitsluitend van de hoofdbank, maar is aan te merken als het gemeenschappelijk kapitaal van de gezamenlijke kantoren;

dat mitsdien ook een deel van dit kapitaal meer speciaal geacht moet worden te zijn het bedrijfskapitaal van het in Indië gevestigde kantoor, dat uitsluitend hier te lande het bankbedrijf uitoefent;

dat in verband hiermede de overmaking van gelden door het hoofdkantoor aan het kantoor X. in een ander licht komt te staan en, zoo niet voor de totale bedragen, dan toch zeker gedeeltelijk moet worden beschouwd als overmaking van het voor het Indisch kantoor bestemde gedeelte van het eigen vermogen;

dat thans nog slechts open blijft de vraag, in hoeverre deze door het hoofdkantoor verschafte gelden als aandeel van het kantoor X. in het eigen vermogen der vennootschap zijn aan te merken;

dat toch deze vraag hierom van belang is, wijl artikel 9, lid 4, ten 4e, der belastingordonnantie bepaalt, dat niet in mindering van het inkomen mogen worden gebracht de interessen van in het bedrijf van belastingplichtige belegd eigen vermogen;

dat mitsdien slechts de rente, vergoed over de van het hoofdkantoor opgenomen gelden, voor zoover die gelden niet als aandeel in het eigen vermogen kunnen worden aangemerkt, in mindering van de Indische winst mag worden gebracht;

dat het in verband met een terzake door den Belastingaccountantsdienst ingesteld onderzoek wenschelijk en billijk is voorgekomen, met betrekking tot het kantoor X. dezelfde verhouding tusschen eigen en vreemd kapitaal aan te nemen als uit de algemeene balansen over de in beschouwing komende jaren ten aanzien van het geheele bankbedrijf bleek te bestaan;

dat op grond van deze verhouding berekeningen zijn opgesteld, aan de hand waarvan is gebleken, dat de door het kantoor X. in 1920 aan het hoofdkantoor betaalde bedragen aan rente van $f\ x$ en $f\ y$, uitsluitend zijn te beschouwen als rente van eigen vermogen;

dat daaruit ten aanzien van het jaar 1922 is gebleken, dat een gedeelte der betaalde rente uit genoemden hoofde niet voor aftrek van de winst kan worden toegelaten;

dat deze wijze van berekening dan ook terecht door de commissie van aanslag is gevolgd bij de vaststelling van de thans door adressante bestreden aanslagen;

dat ook overigens van eenige onjuistheid in de onderwerpelijke aanslagen niet is kunnen blijken;

Gelet op artikel 61 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312 jo. Staatsblad 1925 No. 171);

Heeft besloten:

Aan adressante te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden om aan haar bezwaren tegemoet te komen.

No. 214. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 17 JULI 1926 No. I.B. 1—74—20. (1).

De verhooging ex artikel 56 (5) herz. ord. I.B. 1920 blijft voor het volle bedrag rusten op den aanslag, ook nadat een gedeeltelijke ontheffing op den voet van artikel 83 (4) is verleend.

Ook bij een navorderingsaanslag wordt de verhooging ex. art. 56 (5) buiten beschouwing gelaten en blijft uitsluitend op den oorspronkelijken aanslag rusten. (Art. 66 jo. art. 56 (5) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Singaradja,
te Singaradja.

Naar aanleiding van Uw brieven van 10 April en 15 Juni 1926 Nos. 1018/Bl 6 en 1018/Bl 6, waarbij om nadere inlichtingen werd verzocht omtrent de wijze, waarop een op grond van artikel 83, lid 4, der inkomstenbelastingordonnantie te verleenen gedeeltelijke ontheffing dient te worden berekend, in geval de opgelegde aanslag ingevolge het bepaalde bij artikel 56, lid 5, met 25% was verhoogd, heb ik de eer UWelEdelGestrenge het volgen-de te berichten.

Waar de verhooging van artikel 56, lid 5, tevens het karakter draagt van een straf — vide de toelichting op de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 onder No. 70 blz. 46, — wil het mij juist voorkomen, dat deze verhooging voor het volle bedrag blijft rusten op den aanslag, ook nadat een gedeeltelijke ontheffing is verleend. De ontheffing als bedoeld bij artikel 83, lid 4, zal m.i. dan ook behooren te worden verleend op de wijze als aangegeven in het slot van Uw schrijven van 10 April j.l., en wel door het bedrag van den oorspronkelijken aanslag (zonder de verhooging) te verminderen met de belasting over het werkelijk genoten inkomen.

Ten overvloede moge ik er Uw aandacht op vestigen, dat ook bij het opleggen van een navorderingsaanslag een soortgelijke gedragslijn, als hierboven uiteengezet, dient te worden gevolgd. Nagevorderd toch wordt slechts

(1) Cf. B. i. B. no. 222. Circulaire van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 7 October 1926 no. P. Bl. 13—3—15.

het verschil tusschen den oorspronkelijken aanslag (zonder verhooging) en den aanslag, zooals die had moeten berekend (eveneens zonder verhooging). De 25% verhooging wordt bij de berekening dus wederom geheel buiten beschouwing gelaten en blijft in casu uitsluitend op den oorspronkelijken aanslag rusten. Zoowel bij ontheffing- als bij navorderingsgevallen wordt de verhooging ex art. 56, lid 5, als een zelfstandige grootheid beschouwd, waarin omstandigheden, die zich eerst in den loop van het belastingjaar hebben voorgedaan, geen wijziging vermogen te brengen.

No. 215. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 5 AUGUSTUS 1926 No. I.B. 1—83—8.

De korting voor het Weduwen- en Weezenfonds van gepensioneerden komt voor de berekening van het zuiver inkomen in mindering over het volle bedrag van het pensioen. (Art. 7 (4), jo. 9 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Padang,
te Padang.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 12 Juli jl. No. 932 nopens de berekening van het voor aftrek toe te laten bedrag aan korting voor het Weduwen- en Weezenfonds van gepensioneerden, heb ik de eer UWEdG. het volgende mede te deelen.

N.m.m. behoort de korting van 5% over het volle bedrag van het pensioen in mindering te worden toegelaten.

De ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 gaat uit van het beginsel, dat de kosten en lasten aan het inkomen verbonden, bij de berekening van het zuiver inkomen in mindering mogen worden gebracht. Zulks is in de artikelen 4, 6 en 7 ten aanzien van de inkomsten uit de daarbij aangegeven bronnen van inkomen vastgelegd.

Behalve evenbedoelde speciale bepalingen, bevat de ordonnantie in artikel 9, lid 1, letter a, nog een algemeene voorschrift, waarvan het algemeene karakter duidelijk uit de woorden: „voor zoover zulks ingevolge de voorgaande artikelen niet reeds is geschied” kan blijken.

Waar nu de verplichte korting op het pensioen van Landsdienaren is te rekenen tot „de kosten en lasten aan het genot van het inkomen verbonden”, zal de contributie derhalve over het volle pensioen in mindering mogen worden gebracht.

Op blz. 17 van de toelichting op de ordonnantie op de Inkomstenbelasting 1908 (Staatsblad No. 298) werd reeds eenzelfde wijze van berekening aangegeven.

No. 216. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 18 AUGUSTUS 1926 No. I.B. 1—89—8.

De bedoeling van art. 83 (10) herz. ord. I.B. 1920 kan geen andere zijn, dan dat de invordering der belasting voorloopig slechts worde geschorst tot het bedrag der vermoedelijk te verleenen ontheffing. (Art. 83 (10) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Banjoemas,
te Banjoemas.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 29 Juli 1926 No. 1171/A heb ik de eer UWelEdelGestrenge het volgende mede te deelen. De bewoordingen van artikel 83, lid 10, der belastingordonnantie mogen al zonder eenige beperking spreken van voorloopige schorsing van de invordering der belasting, de bedoeling kan ook naar mijne meening mede om de door U aangegeven reden geen andere zijn, dan dat de invordering der belasting voorloopig slechts worde geschorst tot het bedrag der vermoedelijk te verleenen ontheffing.

No. 217. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 21 AUGUSTUS 1926 No. 1—82—20.

*De toelage voor bijzondere ambtskosten, bedoeld in art. 17 B.B.L. 1925 is op één lijn te stellen met de representatiekosten, waarvan sprake is in art. 11, h, herz.*ord. I.B. 1920.*

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Soerakarta,
te Soerakarta.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 8 Juli j.l. No. 6161/53 heb ik de eer UWelEdelGestrenge mede te deelen, dat, wijl de door U bedoelde toelage in de B.B.L. 1925 is opgenomen onder de „toelagen voor bijzondere ambtskosten”, zij n.m.m. op één lijn is te stellen met de representatiekosten, waarvan sprake is in artikel 11, h, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, welke krachtens den aanhef van dat artikel bij de berekening van het inkomen buiten aanmerking blijven.

dat ten behoeve van het Civiel Weduwen- en Weezenfonds 5% ook over deze toelage wordt ingehouden, is geen argument tegen deze opvatting, wijl ingevolge het bepaalde bij artikel 8, ten 2e, b, van het Fondsreglement die contributie geheven wordt ook van toelagen voor receptie- en representatiekosten.

De omstandigheid, dat meerdere ambtenaren in Soerakarta in onkosten komen te vervallen en toch geen toelage ontvangen, zou eventueel slechts als een grief tegen de desbetreffende regeling in de B.B.L., doch niet tegen hoogeraangegeven opvatting kunnen worden aangevoerd.

No. 218. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 15 SEPTEMBER 1926 No. I.B. 1—96—21.

De belastingadministratie is bevoegd, doch niet verplicht om in gevallen, dat een oorspronkelijke in termijnen invorderbare aanslag dadelijk invorderbaar wordt, van dit recht gebruik te maken.

Is een aanslagbiljet vóór 1 April uitgereikt en heeft op 2 Juli d.a.v. nog geen betaling plaats gehad, dan zal, indien vóór 2 September van de bevoegdheid wordt gebruik gemaakt, den aanslag dadelijk in te vorderen, slechts boete kunnen worden geheven over de eerste twee termijnen. (Art. 74 (1) en (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Pontianak,
te Pontianak.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 21 Augustus j.l. No. 2189/B nopens in hoofde dezes vermeld onderwerp, heb ik de eer UWelEdelGestrenge het volgende mede te deelen.

N.m.m. is de belastingadministratie bevoegd, doch niet verplicht om in gevallen, dat een oorspronkelijk in termijnen invorderbare aanslag dadelijk invorderbaar wordt, van dit recht gebruik te maken. Deze opvatting werd ten aanzien van de met artikel 74, lid 2, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 overeenkomende bepaling van artikel 26 van het Patentrecht ook gehuldigd door den toenmaligen Directeur van Financiën, zooals kan blijken uit diens circulaire van 26 October 1881 No. 17723, opgenomen in het Bijblad op het Staatsblad van Nederlandsch-Indië No. 3700.

Daarbij werd overwogen, dat zoolang de invordering van dadelijk vorderbare aanslagen niet heeft plaats gehad, voor betrokkenen de gelegenheid blijft bestaan tot betaling in termijnen en de bepalingen omtrent het verbeuren van boete wegens niet tijdige betaling van eenigen termijn van toepassing zijn.

In het geval een aanslagbiljet is uitgereikt vóór 1 April van het belastingjaar, en op 2 Juli d.a.v. nog geen betaling heeft plaats gehad, is de betreffende aanslag dadelijk in zijn geheel vorderbaar. Wordt van dat recht alsdan voor 2 September d.a.v. gebruik gemaakt door beteekening van een dwangschrift of een verzoek om inhouding op het traktement, dan zal slechts boete geheven kunnen worden over de eerste twee termijnen. Als gevolg van de gerechtelijke invordering of inhouding op het traktement zijn alsdan de verschijndagen van 1 Augustus, 1 October en 1 December vervallen, zoodat het voorschrift van artikel 74, lid 1, in dat geval niet meer van toepassing kan zijn.

Wordt het dwangschrift beteekend of het verzoek om inhouding gedaan eerst na 1 September, dan zal ook over den derden termijn (c.q. over verdere termijnen) boete verschuldigd zijn.

No. 219. — BESCHIKKING VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 29 SEPTEMBER 1926
No. I.B. 1—107—6.

Emissiekosten, verbonden aan kapitaalsuitbreiding, zijn niet voor aftrek toelaatbaar. (Art. 6 (2), b, jo. art. 9 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

DE WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN.

Gelezen:

I. het aan den Voorzitter van de Commissie van aanslag in de inkomstenbelasting te gericht schrijven van de Naamlooze Vennootschap „A.” houdende bezwaren tegen haren aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1924;

II. enz.

Overwegende:

dat adressante zich bezwaard gevoelt, wijl de betrokken commissie van aanslag niet voor aftrek van het bruto-inkomen heeft toegelaten een bedrag van f 7.857,36, zijnde de emissiekosten verbonden aan de kapitaalsuitbreiding van f 200.000.—;

dat naar haar meening deze gelden hebben gediend tot voortzetting van haar bedrijf in den bestaanden omvang, daar hiermede reeds bestaande schulden werden afgelost, en dus op grond van art. 6, lid 2, letter b, in mindering zouden mogen worden gebracht;

dat onder de kosten, bedoeld in genoemd artikel, zijn te verstaan die uitgaven, die naar haren aard geregeld terugkeeren en waarvan onder normale omstandigheden verwacht wordt, dat ze zullen worden gedekt door de in de naaste toekomst te verwerven opbrengst, en welke slechts strekken om die opbrengst te verkrijgen;

dat emissiekosten, die inherent zijn aan de verkrijging van nieuw kapitaal, als kapitaalsverliezen zijn te beschouwen en nimmer kunnen worden aangemerkt als op het bedrijf zelf drukkende kosten of lasten, die voor aftrek in aanmerking zouden kunnen komen;

Gelet op artikel 61 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312);

Heeft besloten:

Aan adressante te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden om aan hare bezwaren tegemoet te komen.

No. 220. — BESCHIKKING VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 29 SEPTEMBER 1926
No. I.B. 1—107—8.

Tantième aan een in Nederland wonenden directeur van een Naamlooze Vennootschap niet in aftrek toegelaten, niettegenstaande dat tantième aan een in Nederlandsch-Indië gevestigde firma ten goede kwam. (Art. 21 (1), b, 1e, en art. 24 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

DE WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN.

Gelezen:

I. de aan den Voorzitter van de Commissie van aanslag in de inkomstenbelasting te gerichte brieven, van A., beheerend Vennoot der Firma B. en als zoodanig vertegenwoordiger van de Naamlooze Vennootschap C., houdende respectievelijk voorloopige en definitieve bezwaren tegen de aan dit lichaam opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting over de jaren 1920, 1921, 1922 en 1923;

II. enz.

Overwegende:

dat tegen de aanslagen over de jaren 1920 en 1922 geen definitieve bezwaren zijn ingediend;

dat adressant meent, dat bij de berekening van de aanslagen over de jaren 1921 en 1923 ten onrechte de bedragen van respectievelijk f 12.250.— en f 5.054,28 aan tantièmes van den toenmaligen Directeur X. der bovengenoemde Vennootschap als in Nederland uitgekeerd zijn beschouwd, omdat genoemde Directeur op het tijdstip van uitkeering weliswaar in Nederland woonachtig zijnde, als beheerend vennoot der firma B. ingevolge het vennootschapscontract gehouden was om zijn tantièmes aan deze in Nederlandsch-Indië gevestigde firma uit te keeren;

dat deze uitkeering aan genoemde firma echter eene interne aangelegenheid is tusschen den heer X. en die firma, waarmede bij de berekening van den aanslag van de belastingplichtige Naamlooze Vennootschap geen rekening kan worden gehouden;

dat toch bij de toepassing der artikelen 21, lid 1, letter b, ten eerste, en 24, lid 1, letter a, der na te noemen ordonnantie geen rekening mag worden gehouden met de woonplaats van dengene, aan wien de tantièmes ten slotte te goede komen, maar uitsluitend met de woonplaats van den tot tantième-gerechtigde, tijdens het verrichten van de werkzaamheden, waarvoor die tantièmes worden uitgekeerd;

Gelet op artikel 61 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatblad 1921 No. 312);

Heeft besloten:

Aan den adressant te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden om aan zijne bezwaren tegemoet te komen.

No. 221. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 5 OCTOBER 1926 No. I.B. 1—107—4.

Een door een Inspecteur vastgestelde definitieve aanslag kan nimmer door welke autoriteit ook worden verhoogd. (Art. 61 (7) en (14) herz. ord. I.B. 1920).

Doet zich echter na de vaststelling van zulk een aanslag een nieuw feit voor, als bedoeld bij art. 66 herz. ord. I.B., dan kan de belasting, verschuldigd over de uit het noyum bekend geworden meerdere inkomsten, op de gewone wijze worden nagewororderd. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Cheribon,
te Cheribon.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 24 September 1926 No. 6351/B, heb ik de eer Uw EdelGestrenge het volgende mede te deelen.

Bij de wijziging der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, zooals opgenomen in Staatsblad 1925 No. 171, is mede de vraag onder de oogen gezien, of en in hoeverre het in Nederland in de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 gehuldigde principe, dat een op wettige wijze vastgestelde aanslag nimmer voor verhooging in aanmerking kan komen, ook hier te lande in de bepalingen der belastingordonnantie zou kunnen worden overgenomen. Daarbij kwam men evenwel tot de conclusie, dat de vastlegging van dit beginsel in zijn algemeenheid voor Indië om verschillende redenen voorsnog geen aanbeveling verdiende. Slechts met betrekking tot de aanslagen, vastgesteld door een Inspecteur van Financiën, meende de wetgever tot overneming van dit beginsel te kunnen overgaan, wijl hier de deskundigheid van den Inspecteur een waarborg vormde, dat bij de vaststelling van deze aanslagen de belastingvoorschriften op juiste wijze zouden zijn toegepast.

Hierin vindt dan ook artikel 61, lid 14, zooals dit thans luidt, zijn verklaring, alsook het 7e lid van dit artikel. Uit deze beide bepalingen, in onderling verband gezien, volgt, dat een door een Inspecteur vastgestelde aanslag nimmer door welke autoriteit ook zal kunnen worden verhoogd.

Slechts indien zich na de vaststelling van zulk een aanslag (bv. bij de behandeling van een doleantie) een nieuwe feit, als bedoeld bij artikel 66 der ordonnantie, mocht voordoen, zal de belasting, verschuldigd over de uit het novum bekend geworden meerdere inkomsten op de gewone wijze kunnen worden nagevorderd.

No. 222. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 7 OCTOBER 1926 No. P.BI.
1—33—15. (1)

Waar de ontheffingen op den voet van de leden 1 en 2 van art. 83 herz. ord. I.B. 1920 betreffen een evenredige vermindering van den aanslag, zullen deze ook over de verhooging ex art. 56 (5) berekend dienen te worden. (Art. 83 (1) en (2), jo. art. 56 (5), herz. ord. I.B. 1920).

Aan
de Inspecteurs van Financiën
(der 1e klasse),
Hoofden van Inspecties.

In verband met het U bekend dezerzijdsch, aan den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie Singaradja, gericht schrijven van 17 Juli jl. No. I. B. 1/74/20 nopens de wijze, waarop een op grond van artikel 83, lid 4,

(1) Cf. B. I. B. No. 214. Brief van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 17 Juli 1926 No. I. B. 1—74—20.

der inkomstenbelastingordonnantie te verleenen gedeeltelijke ontheffing dient te worden berekend, in geval de opgelegde aanslag ingevolge het bepaalde bij artikel 56, lid 5, met 25% is verhoogd, is door een der Inspecteurs de vraag opgeworpen, of het in evenaangehaald schrijven uiteengezet standpunt ook dient te worden ingenomen ten aanzien van de verhooging bedoeld in artikel 27, lid 3, der ordonnantie op de personeele belasting, bij vermindering wegens opbreking van de huishouding.

Zooals uit de onderwerpsaanduiding van mijn in hoofde aangehaalden brief kan blijken, werd daarbij behandeld het geval van ontheffing, voorzien in artikel 83, lid 4, en werden daarbij niet in beschouwing genomen de ontheffingen geregeld in de leden 1 en 2 van dat artikel.

Waar laatstbedoelde ontheffingen betreffen een *evenredige* vermindering van den aanslag, zal in die ontheffingen ook de verhooging krachtens artikel 56, lid 5, moeten worden betrokken.

Ten aanzien van de personeele belasting zal eenzelfde gedragslijn zijn te volgen. De verhooging op den voet van artikel 27, lid 3, opgelegd, zal dus niet buiten beschouwing mogen worden gelaten in geval van *evenredige* vermindering van den aanslag (art. 41, 2e lid, jo. 1e lid, ten 1e en 2e).

In verband met het bovenstaande verzoek ik nog Uw aandacht voor mijne — van de tot dusver gevolgde praktijk afwijkende — zienswijze met betrekking tot de hier bedoelde verhooging van personeele belasting.

Op grond van de toelichting in bijblad 3382 is die verhooging steeds beschouwd als eene tegemoetkoming aan het Land in de kosten van schatting. Op deze overweging zijn tot dusverre alle verzoeken om kwijtschelding daarvan afgewezen, ook al was de te lage aangifte — als gevolg waarvan de verhooging werd opgelegd — geheel te goeder trouw gedaan. Zoo zijn ook de verhoogingen bij gelijktijdigen aanslag over meerdere jaren steeds gehandhaafd.

Het wil mij voorkomen, dat dit strenge standpunt — gelet op de praktijk bij de inkomstenbelasting inzake de kwijtschelding der 25% verhooging en de beperking van de viervoudige verhooging bij navordering over verscheidene jaren tegelijk tot die over één jaar — dient te worden verlaten.

Ik heb er geen bezwaar tegen om voortaan, met gebruikmaking van de mij krachtens het 2e lid van artikel 34 ord. P.B. toekomende bevoegdheid, in duidelijke sprekende gevallen van dwaling of onwillig verzuim van de zijde van belastingplichtigen, bedoelde verhooging teniet te doen dan wel slechts over één jaar op te leggen.

No. 223. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 22 OCTOBER 1926 No. I.B. 1—113—24.

In de gevallen, waarin door ongunstige finantieele omstandigheden van belastingsschuldigen aan reeds beteekende dwangschriften geen gevolg wordt gegeven en aan hen gelegenheid tot betaling in termijnen wordt verleend, herleven de verschijndagen, welke ten tijde van de beteekening van het dwangschrift nog niet waren ingetreden, niet, zoodat art. 74 (1) herz. ord. I.B. 1920 niet meer van toepassing kan zijn.

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Malang,
te Malang.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 11 October j.l. No. 3619, heb ik de eer UWelEdelGestrenge mede te deelen, dat ook n.m.m. in die gevallen, waarin door ongunstige financiële omstandigheden van belastingschuldigen aan reeds beteekende dwangschriften geen verder gevolg wordt gegeven en aan hen de gelegenheid tot betaling in termijnen wordt verleend, de verschijndagen, welke ten tijde van de beteekening van het dwangschrift nog niet waren ingetreden, en welke door evengenoemden maatregel zijn vervallen, niet herleven, zoodat alsdan artikel 74, lid 1, niet meer van toepassing kan zijn. Hetzelfde zal het geval zijn, indien een reeds bevolen inhouding later op een lager bedrag wordt gesteld.

Wat de inhouding op traktement betreft, wijs ik er nog op, dat bij Staatsblad 1926 No. 362 eene nieuwe regeling omtrent compensatie met betrekking tot belastingschulden is afgekondigd, welke met 1 December a.s. in werking treedt.

No. 224. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 17 NOVEMBER 1926 No. I.B.
1—127—6.

Wordt iemand van procuratiehouder firmant, dan ontstaat voor hem een nieuwe bron van inkomen nl. het bedrijf der firma; art. 14 herz. ord. I.B. 1920 is hierop niet toepasselijk. (Art. 14, jo. artt. 12 en 13 herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Semarang,
te Semarang.

Ten vervolge van mijn telegram van heden heb ik de eer UHEdG. te berichten, dat art. 14 herz. ord. I.B. 1920 weliswaar bepaalt, dat de bron wordt geacht niet te zijn veranderd door wijziging in de verhouding, naar welke de belastingplichtige gerechtigd is tot het genot van voordeelen van eenige zaak, dan wel door het ontstaan of wijzigen eener gemeenschap, maar dat dit voorschrift niet de bedoeling heeft de in de artikelen 12 en 13 gegeven algemeene regels te beperken. Integendeel, het beoogt deze aan te vullen en kan dan ook uitsluitend toepassing vinden, indien de opbrengst van eenzelfde in wezen onveranderd gebleven bron van inkomen tengevolge van de genoemde omstandigheden is gewijzigd, doch geenszins als er een geheel nieuwe bron van inkomen is ontstaan.

Voor den procuratiehouder was niet het bedrijf der firma, doch zijn trekking bron van inkomen.

No. 225. — BESCHIKKING VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 17 NOVEMBER 1926
No. I.B. 1—106—24.

Artikel 83 (3) herz. ord. I.B. 1920 is een imperatief voorschrift, hetwelk, indien overigens de daar gestelde voorwaarden aanwezig zijn, steeds toepassing zal moeten vinden.

Behoudt een employé gedurende den tijd van zijn Europeesch verlof zijn recht op tantième, dan kan dit tantième bij zijn terugkeer in Nederlandsch-Indië in het jaar van vertrek niet opnieuw in de belasting worden betrokken.

Waar aan de bepalingen van art. 12 (2) en 83 (3) dezelfde gedachte ten grondslag ligt, sluit de toepassing van de laatste bepaling voor eenig jaar de toepassing van de eerste voor datzelfde jaar uit. (Art. 12 (2), 14 (2) en 83 (3) herz. ord. I.B. 1920).

DE WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN:

Gelezen:

I. het schrijven van A., houdende bezwaren tegen de beschikking van den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie Bondowoso, van 15 Maart 1926 No. 147/I.B. If, waarbij hem gedeeltelijke ontheffing van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1925 werd verleend wegens vertrek naar Europa in den loop van de maand Juni 1925;

II. enz.

Overwegende:

dat adressant zich gegriefd acht, wijl bij de berekening der hem verleende ontheffing door den Inspecteur van Financiën artikel 83, lid 3, der na te noemen ordonnantie is toegepast;

dat zulks met name bij adressant, die werkzaam is in de suikerindustrie en tantièmes geniet over oogstjaren van 18 maanden, moest leiden tot consequenties, welke in strijd zouden zijn met de bedoeling van den wetgever, zulks te meer, waar de woorden der ordonnantie de toepassing van genoemd artikellid niet imperatief zouden voorschrijven;

dat het toch kennelijk de bedoeling van artikel 83, lid 3, zou zijn om even veel tantièmes te kunnen belasten als gedurende het tijdvak van belastingplichtigheid hier te lande worden genoten, terwijl adressant in casu tengevolge van genoemde beschikking over meer tantièmes belasting zou moeten betalen dan door hem gedurende het tijdvak van zijn verblijf hier te lande zouden zijn genoten;

dat adressant voorts aan de hand van enkele voorbeelden de onbillijkheid van de toepassing van artikel 83, lid 3, op aanslagen van employé's in de suikerindustrie tracht aan te toonen;

Overwegende te dien aanzien:

dat artikel 83, lid 3, is een imperatief voorschrift, hetwelk, indien overigens de daar gestelde voorwaarden aanwezig zijn, steeds toepassing zal moeten vinden, zelfs al zou deze toepassing in sommige gevallen tot onbillijkheden aanleiding kunnen geven;

dat geen enkele zinsnede van dit artikellid ook maar de geringste aanwijzing geeft, als zou het hier gegeven voorschrift van facultatieven aard zijn;

dat om deze reden adressants bezwaren dienen te worden afgewezen;

dat adressant voorts, teneinde de beweerde onbillijkheid van de werking van artikel 83, lid 3, aan te toonen, allereerst het volgende voorbeeld aanvoert:

Een employé bij de suikerindustrie geniet om de vijf jaar Europeesch verlof met behoud van tantième. Na een buitenlandsch verlof van half Maart 1920 tot half December 1920 hervat hij op laatstgenoemden datum zijne werkzaamheden hier te lande. De hem op te leggen aanslagen gedurende zijn verblijf in Nederlandsch-Indië (van 15 December 1920 tot half Maart 1925, als wanneer hij wederom met verlof zal gaan) zouden bij toepassing van artikel 83, lid 3, ten opzichte van zijn tantièmes, die telkens loopen over een oogstjaar van 18 maanden (nl. van 1 April van het eene tot 30 September van het volgende jaar) aldus worden berekend:

Aanslag 1921 (12 maanden)	18/18	tantième over oogst 1920/21
„ 1922 (12 „)	18/18	„ „ „ 1920/21
„ 1923 (12 „)	18/18	„ „ „ 1921/22
„ 1924 (12 „)	18/18	„ „ „ 1922/23
„ 1925 (3 „)	18/18	„ „ „ 1923/24

Belastingplichtige zou dus naar adressants meening bij een belastingplichtigheid hier te lande gedurende $4\frac{1}{4}$ jaar over vijf tantièmes ten volle worden belast;

dat deze opstelling echter minder juist is;

dat toch voor belastingplichtige, die gedurende zijn verlof in 1920 Nederlandsch-Indië mette woon heeft verlaten, bij zijn terugkeer alhier ingevolge artikel 14, lid 2, een nieuwe bron van inkomen is ontstaan, zoodat hij voor het jaar 1921, wat zijn tantième aangaat, behoort te worden aangeslagen naar de vermoedelijke winstgevendheid (artikel 13, lid 3) van die nieuwe bron over het belastingjaar 1921;

dat nu, waar hij in 1921 slechts 9 maanden heeft medegewerkt aan den oogst 1920/21, zijn tantième over 1921 voor de berekening van den aanslag dient te worden gesteld op 9/18 over oogst 1920/21;

dat toch de overige 9/18 van dit tantième ook wel door hem worden genoten, doch geen vergoeding vormen voor den in 1921 door hem verrichten arbeid aan den oogst 1920/1921, wijl immers het tantième ook gedurende den tijd van zijn verlof wordt toegekend en dus ten deele als verlofsbezoldiging wordt genoten, zoodat bedoeld verlofstantième niet is te beschouwen als opbrengst van de nieuwe bron, welke eerst na ommekomst van het verlof op 15 December 1920 is ontstaan;

dat die verlofstantièmes evenmin zijn te rekenen tot die, genoemd in artikel 12, lid 2, der ordonnantie, daar zij niet zijn voortgesproten uit de bij zijn vertrek naar Europa gestaakte werkzaamheden hier te lande (immers zij werden, als gezegd, toegekend als verlofssalaris; overigens begonnen de werkzaamheden aan den oogst 1920/21 eerst na zijn vertrek);

dat voorts de aanslag 1922 moet worden berekend overeenkomstig artikel 13, lid 2, (immers bestond de nieuwe bron voor belastingplichtige op 1 Januari 1922 reeds een vol jaar (1921)) en derhalve wederom slechts 9/18 tantième wordt belast (het over 1921 uit de nieuwe bron genoten tantième);

dat in verband hiermede het voorbeeld van adressant als volgt moet worden gewijzigd:

Aanslag	1921	(12 maanden)	9/18	tantième	oogst	1920/21
„	1922	(12 „)	9/18	„	„	1920/21
„	1923	(12 „)	18/18	„	„	1921/22
„	1924	(12 „)	18/18	„	„	1922/23
„	1925	(3 „)	18/18	„	„	1923/24

dat derhalve gedurende een belastingplichtigheid van $4\frac{1}{4}$ jaar slechts 4 tantièmes worden belast;

dat adressant als tweede voorbeeld het volgende geval stelt:

Een employé, werkend onder gelijke omstandigheden en voorwaarden als in voorbeeld 1 genoemd, treedt op 31 Maart 1920 in dienst, gaat van half Maart 1924 tot half December 1924 met verlof en wordt op 20 Maart 1929 ontslagen en vertrekt dan naar Europa. De aanslagen zouden dan als volgt behooren te worden opgelegd:

Aanslag	1920	(9 mnd.)	$9/12 \times 6/18 =$	$1/4$	tantième	oogst	1919/20
„	1921	(12 „)		18/18	„	„	1920/21
„	1922	(12 „)		18/18	„	„	1920/21
„	1923	(12 „)		18/18	„	„	1921/22
„	1924	(3 „)	$12/12 \times 18/18 =$	18/18	„	„	1922/23
„	1925	(12 „)		18/18	„	„	1924/25
„	1926	(12 „)		18/18	„	„	1924/25
„	1927	(12 „)		18/18	„	„	1925/26
„	1928	(12 „)		18/18	„	„	1926/27
„	1929	(3 „)	$12/12 \times 18/18 =$	18/18	„	„	1927/28

De employé zou dus naar de meening van adressant gedurende $8\frac{1}{4}$ jaar belastingplichtig zijn en over $9\frac{1}{4}$ tantième belasting betalen;

dat in verband met het boven gereleveerde ook deze opstelling wijziging behoeft en als volgt behoort te worden herzien:

Aanslag	1920	(9 mnd.)	$9/12 \times 6/18 =$	$1/4$	tantième	oogst	1919/20
„	1921	(12 „)		18/18	„	„	1920/21
„	1922	(12 „)		18/18	„	„	1920/21
„	1923	(12 „)		18/18	„	„	1921/22
„	1924	(3 „)	$12/12 \times 18/18 =$	18/18	„	„	1922/23
„	1925	(12 „)	$12/12 \times 9/18 =$	9/18	„	„	1924/25
„	1926	(12 „)		9/18	„	„	1924/25
„	1927	(12 „)		18/18	„	„	1925/26
„	1928	(12 „)		18/18	„	„	1926/27
„	1929	(3 „)	$12/12 \times 18/18 =$	18/18	„	„	1927/28

dat zulk een belastingplichtige mitsdien gedurende een verblijf van totaal $8\frac{1}{4}$ jaar binnen Nederlandsch-Indië ook slechts over $8\frac{1}{4}$ tantième belasting behoeft te betalen;

dat adressant ten slotte nog het volgende voorbeeld noemt:

Een suikeremployé als bovenbedoeld vertrekt in den loop van Januari 1925 met verlof en keert in October van hetzelfde jaar hier te lande terug.

Hem zouden dan 2 aanslagen over het jaar 1925 worden opgelegd, waarbij de tantièmes als volgt zouden worden belast:

1e aanslag 1925 (1 mnd.) $12/12 \times 18/18 = 18/18$ tantième oogst 1923/24

2e aanslag 1925 (2 mnd.) $2/12 \times 18/18 = 1/6$ „ „ 1924/25

Bij een belastingplichtigheid van 3 maanden zou naar adressants meening dus $1\frac{1}{6}$ tantième worden belast.

dat bij dit voorbeeld ten onrechte de voorafgaande jaren buiten beschouwing worden gelaten;

dat slechts een juiste berekening en vergelijking kan worden opgesteld, wanneer men de geheele periode van iemands verblijf hier te lande, of althans den tijd tusschen twee verloven, in beschouwing neemt;

dat bovendien in dit voorbeeld onjuist is de bewering, dat bij den aanslag over de maanden November en December 1925 wederom een tantième zou worden belast;

dat toch belastingplichtige in deze maanden niet meer aan den oogst 1924/25, doch slechts aan den oogst 1925/26 medewerkt;

dat hem dus over 1925 uit de nieuwe bron nog geen tantième toekomt;

dat ook artikel 12, lid 2, in dit geval buiten toepassing kan blijven, daar bij de ontheffing op den voet van artikel 83, lid 3, het tantième volledig belast is gebleven; immers, waar aan de bepalingen van artikel 12, lid 2, en artikel 83, lid 3, dezelfde gedachte ten grondslag ligt, sluit de toepassing van de laatste bepaling voor eenig jaar de toepassing van de eerste voor datzelfde jaar uit;

dat de aanslag over de maanden November en December 1925 derhalve zal worden bepaald naar het salaris van den employé;

dat door adressant dan ook niet is aangetoond, dat de toepassing van artikel 83, lid 3, in het onderwerpelijk geval tot onjuistheden of onbillijkheid zou hebben aanleiding gegeven;

dat hij zelfs in gebreke is gebleven de beweerde onbillijkheid van deze bepaling in het algemeen aan te toonen of ook maar aannemelijk te maken;

Gelet op artikel 83 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312 jo. Staatsblad 1925 No. 171);

Heeft besloten:

Aan den adressant te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden om aan zijn bezwaren tegemoet te komen.

No. 226. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 4 DECEMBER 1926 No. I.B.
1—127—17.

Wanneer een aanslag in de inkomstenbelasting voorloopig is opgelegd, kan geen navordering plaats hebben, doch dient bij de definitieve bepaling van den aanslag met de nader bekend geworden gegevens rekening te worden gehouden. (Art. 66 herz. ord. I.B. 1920 jo. art. 6 Staatsblad 1921 No. 770).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
te

Naar aanleiding van Uw verzoek om machtiging tot navordering van de van „A.” over het jaar 1926 te weinig geheven inkomstenbelasting heb ik de eer UHedG. te berichten, dat ik geen vrijheid kan vinden U bedoelde machtiging te verleenen, nu mij uit de stukken is gebleken, dat aan den heer A. nog slechts een voorloopige aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1926 is opgelegd.

Het karakter van den voorloopigen aanslag, blijkende o.a. uit het feit, dat tegen een dergelijken aanslag niet kan worden opgekomen, verzet zich n.m.m. er tegen om het bijzondere rechtsmiddel van de navordering in gevallen als het onderwerpelijke toe te passen.

De belastingadministratie heeft volop gelegenheid om bij de definitieve regeling van den aanslag met de nader bekend geworden gegevens rekening te houden, zoodat er voor toepassing van het buitengewone middel van belastingheffing geen reden bestaat.

Alle op de onderwerpelijke navordering betrekking hebbende bescheiden worden U hierbij weder aangeboden.

No. 227. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 30 DECEMBER 1926 No. I.B.
1—136—2.

De door belastingplichtige bij de beëdiging verstrekte nadere gegevens en inlichtingen kunnen niet worden gerekend tot die, genoemd in art. 59 (2) herz. ord. I.B. 1920, welke met de aangifte geacht kunnen worden een geheel uit te maken.

Waar art. 59 (6) herz. ord. I.B. 1920 de bevoegdheid verleent om, in het geval de beëdiging niet plaats heeft, den aanslag te verhoogen tot het bedrag, dat juist voorkomt, kan op grond van deze bevoegdheid de te weinig geheven belasting worden achterhaald; voor toepassing van de navorderingsvoorschriften bestaat daarom geen aanleiding. (Art. 59 (2) en (6) jo. art. 66 herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën
te

Met verwijzing naar Uw schrijven van 7 December 1926 No. 15533/I.B. en onder terugzending der bijlagen heb ik de eer UHedG. mede te deelen, dat ik met de door U voorgestelde navordering niet accoord kan gaan.

Immers wordt deze navordering door U gebaseerd op de omstandigheid, dat de belastingplichtige bij de beëdiging van zijne aangifte heeft opgegeven, dat in zijne aangifte de inkomsten uit effecten en de rente van girorekening niet waren vermeld.

Beëdiging van de aangifte, zooals die oorspronkelijk was ingediend, heeft in casu niet plaats gehad. Artikel 59, lid 1, bepaalt, dat de commissie bevoegd is aan den aangever de verplichting op te leggen de door hem ingediende aangifte, indien deze bij de vaststelling van den aanslag door de commissie is gevolgd, te beëdigigen.

De door belastingplichtige bij de beëdiging verstrekte nadere gegevens en inlichtingen kunnen niet worden gerekend tot die, genoemd in lid 2, van artikel 59, welke met de aangifte geacht kunnen worden een geheel uit te maken, daar anders immers sprake zou zijn van een aangifte, welke bij de vaststelling van den aanslag niet is gevolgd, zoodat de mogelijkheid van beëdiging van die aangifte uitgesloten zou zijn.

Waar nu artikel 59, lid 6, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 de bevoegdheid verleent om, in het geval de beëdiging niet plaats heeft, den aanslag te verhoogen tot het bedrag dat juist voorkomt, kan op grond van deze bevoegdheid de in casu te weinig geheven belasting worden achterhaald.

Voor toepassing van de navorderingsvoorschriften bestaat daarom in het onderwerpelijk geval geen aanleiding. Zulks te meer, omdat blijkbaar bij de aanslagsregeling tegen de aangifte bedenkingen zijn gerezen. Immers dit valt af te leiden uit de onder de stukken aangetroffen potloodaanteeking omtrent de vraag of in verband met het niet aangeven van „inkomen uit roerend goed” beëdiging der aangifte in casu wenschelijk moest worden geacht. Alvorens den aanslag op te leggen hadden dan ook n.h.v. met toepassing van art. 56, lid 3, nadere inlichtingen omtrent eventuele inkomsten uit roerend goed behooren te zijn ingewonnen. Nu dit werd nagelaten, is naar mijn meening sprake van een ambtelijk verzuim, dat niet langs den weg van navordering kan worden hersteld.

Ik geef U derhalve in overweging de van den heer X. over het jaar 1926 te weinig geheven belasting in te vorderen met toepassing van artikel 59, lid 6, der belastingregeling.

No. 228. — BESCHIKKING VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 4 FEBRUARI 1927
No. I.B. 1—10—22.

Met de daad der verzending van een aangiftebiljet is het „doen der aangifte” nog niet voltooid; belastingplichtige blijft de verantwoordelijkheid dragen voor de middelen, waarmede hij de indiening tracht te bewerkstelligen. (Art. 41 (1), a, herz. ord. I.B. 1920).

DE WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN.

Gelezen:

I. het schrijven, gedagteekend Soerabaja 15 Januari 1927 van „A.” aldaar, houdende verzoek om vermindering van zijn aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1926 met de daarin krachtens artikel 56, lid 5, der belastingregeling begrepen verhooging van 25%;

II. enz.

Overwegende:

dat adressant in zijn verzoekschrift te kennen geeft, dat hij aan de verplichting tot aangifte heeft voldaan, doch hiervan geen bewijs kan overleggen, wijl het betrekkelijk aangiftebiljet door hem als gewoon drukwerk per post werd verzonden;

dat echter onder het „doen van aangifte” als bedoeld in artikel 41, lid 1, letter a, der belastingverordening, niet anders kan worden begrepen dan het indienen van de tot aangifte strekkende opgaven ter bestemder plaatse (zijnde in casu het belastingkantoor te Soerabaja);

dat mitsdien met de daad der verzending van een aangiftebiljet het „doen der aangifte” nog niet voltooid kan worden geacht, en de belastingplichtige dus de verantwoordelijkheid blijft dragen voor de middelen, waarmede hij de indiening tracht te bewerkstelligen;

dat, waar in casu niet is kunnen blijken, dat het aangiftebiljet de plaats van deszelfs bestemming heeft bereikt, het „doen der aangifte” in den zin der ordonnantie niet heeft plaats gehad en mitsdien de aanslag ingevolge het imperatief voorschrift van artikel 56, lid 5, ten rechte is verhoogd met 25%;

dat, waar het zoekraken van niet-aangeteekend verzonden stukken niet is uitgesloten en de belastingplichtige dus met deze mogelijkheid rekening had behooren te houden, in casu ook niet kan worden gesproken van een buitengewoon geval van onwillig verzuim van de zijde van belastingplichtige, zoodat vermindering van den aanslag met voornoemde verhooging van 25% in geen enkele bepaling der belastingregeling steun zou vinden;

Gelet op artikel 64 der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312 jo. Staatsblad 1925 No. 171);

Heeft besloten:

Aan adressant te kennen te geven, dat geen termen zijn gevonden tot inwilliging van zijn verzoek.

No. 229. CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 26 FEBRUARI 1927 No. I.B.
1—16—14.

De bijdragen van particuliere onderwijzers ten behoeve van Pensioen- en Weduwen- en Weezenfonds kunnen onder bepaalde omstandigheden voor aftrek worden toegelaten. (Art. 7 (4) herz. ord. I.B. 1920).

Aan

de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden van Inspecties.

Indien de Schoolverenigingen in de akten van benoeming van haar onderwijzend personeel de bepaling doen opnemen, dat dit personeel verplicht is deelgenoot te zijn in het Weduwen- en Weezenfonds van Europeesche burgerlijke ambtenaren in Nederlandsch-Indië en in het Pensioen-

fonds voor Particuliere onderwijzers (leeraren) bij het Particulier onderwijs in Nederlandsch-Indië, en dat het bestuur der vereeniging bevoegd is de verschuldigde bijdragen ten behoeve van bovengenoemde fondsen op de bezoldiging van de betrokkenen te korten, kunnen de terzake toegepaste kortingen geacht worden te behooren tot die bedoeld in artikel 7, lid 4, der herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 (Staatsblad 1921 No. 312).

Immers bestaat alsdan tot het bijdragen aan de fondsen bepaaldelijk de verplichting, waardoor de nakoming daarvan onafscheidenlijk verbonden wordt aan het bezit (het genot) van de bron van inkomen.

Ik verzoek ^{UHEdG.}
^{UWEEdG.} belanghebbenden zoo noodig met het vorenstaande in kennis te stellen.

DISPERPUSIP JATIM

Beschikkingen, brieven en circulaires

VAN DEN

Directeur van Financiën

EN DEN

Hoofdinspecteur van Financiën

IN ZAKE

de Ordonnantie op de Vennoot-
schapsbelasting 1925 (Stbl. 1925
No. 319).

No. 230. — BESCHIKKING EN CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 7 SEPTEMBER 1925 Nos. 166/90881 Bl a en b ⁽¹⁾.

Regelen nopens de plaats van aanslag, in verband met artikel 21 (1) en (2) ord. V.B.

DE DIRECTEUR VAN FINANCIËN.

Heeft besloten:

Ter uitvoering van artikel 21, lid 2, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 te bepalen als volgt:

Artikel 1.

Ten aanzien van de in artikel 21, lid 2, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 bedoelde lichamen, voor welke door de bepalingen van het eerste lid van dat artikel, hetzij geen, hetzij meer dan één plaats van aanslag wordt aangewezen, geschiedt de aanslag:

- a. ter plaatse, waar de vertegenwoordiger binnen Nederlandsch-Indië woont of gevestigd is;
- b. indien meer dan een vertegenwoordiger binnen Nederlandsch-Indië woont of gevestigd is, ter plaatse waar de hoofdvertegenwoordiger of de vertegenwoordiger, die naar het oordeel van den Hoofdinspecteur van Financiën met betrekking tot de plaats van aanslag als hoofdvertegenwoordiger moet worden aangemerkt, woont of gevestigd is;
- c. indien door den Hoofdinspecteur van Financiën op den voet van artikel 42 der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 een persoon als vertegenwoordiger is aangewezen, zoomede in alle gevallen, waarin zulks niet heeft plaats gehad en het niet vaststaat, wie als vertegenwoordiger moet worden aangemerkt, ter plaatse als door den Hoofdinspecteur van Financiën zal worden beslist.

Artikel 2.

Bestuurders en beheerende vennoten, zoomede, bij ontbinding of vereffening, de met de vereffening belaste personen c.q. hunne vertegenwoordigers, vallen mede onder het begrip vertegenwoordiger, als bedoeld in artikel 1.

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Onder aanbieding van een afschrift van mijne beschikking van heden No. 166/9088 Bla heb ik de eer de aandacht van ^{UHEdG.} nog op het volgende te vestigen. _{UEdG.}

(1) Cf. B. i. B. no. 233. Circulaire van den Directeur van Financiën van 22 September 1925 no. 173/9876 Bl.

Zooals reeds uit den aanhef der beschikking blijkt, zijn de daarop volgende voorschriften, in overeenstemming met het bepaalde bij artikel 21, lid 2, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925, slechts van toepassing ten aanzien van die lichamen, voor welke door de bepalingen van het eerste lid van dat artikel, hetzij geen, hetzij meer dan één plaats van aanslag wordt aangewezen.

Indien — wat als regel het geval is — het lichaam alleen wordt aangeslagen wegens winst uit bedrijf, dan geschiedt de aanslag, wanneer het bedrijf uitsluitend op één plaats wordt uitgeoefend, te dier plaatse. Wanneer slechts inkomsten worden getrokken uit op één plaats gelegen onroerende goederen, kan evenmin twijfel bestaan omtrent de plaats van den aanslag.

Voor het geval echter het bedrijf op meerdere plaatsen wordt uitgeoefend, zonder dat het zeker is waar de uitoefening hoofdzakelijk geschiedt, of — indien er geen bedrijf is — inkomsten worden getrokken uit op verschillende plaatsen gelegen onroerende goederen, zoomede indien er een bedrijf wordt uitgeoefend en bovendien — buiten bedrijf — inkomsten worden getrokken uit op andere plaats(en) dan waar het bedrijf wordt uitgeoefend, gelegen onroerende goederen (of uit daarop gevestigde rechten), dan wel uit terzake van den overgang van zoodanige goederen bedongen rechten, als bedoeld in artikel 1, lid 1, 3e, geeft artikel 21, lid 1, geen uitsluitel en behoort derhalve het lichaam te worden aangeslagen met inachtneming van de in bovenbedoelde beschikking gegeven voorschriften.

In gevallen van twijfel gelieve U, alvorens een aanslag op te leggen, terzake in overleg te treden met den Hoofdinspecteur van Financiën.

No. 231. — BESCHIKKING EN CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 7 SEPTEMBER 1925 Nos. 167/9089 Bl. a en b. (1).

Voorschriften nopens uitstel van betaling in verband met artikel 36 (2) ord. V.B.

DE DIRECTEUR VAN FINANCIËN.

Heeft besloten:

Vast te stellen de volgende voorschriften betreffende uitstel van betaling van vennootschapsbelasting, als bedoeld bij artikel 36, lid 2, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925:

Artikel 1.

De verzoeken om uitstel van betaling behooren schriftelijk te worden gericht tot den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie, waar de betrekkelijke aanslag van de vennootschap, vereeniging, maatschappij of stichting heeft plaats gehad.

(1) Cf. B. i. B. no. 249. Circulaire van den Directeur van Financiën van 27 November 1926 no. V. N. 1—21—18.

Artikel 2.

(1) Op de in artikel 1 bedoelde verzoeken wordt, door den Inspecteur van Financiën een beschikking genomen.

(2) De Inspecteur kan, indien en voor zoover te zijnen genoegen is aangetoond, dat de betaling binnen den in artikel 36, lid 1, der ordonnantie op vennootschapsbelasting 1925 bepaalden termijn hetzij niet, hetzij slechts met buitengewoon bezwaar zou kunnen geschieden, uitstel van betaling toestaan.

(3) Het uitstel wordt slechts toegestaan onder het uitdrukkelijke voorbehoud, dat tot dadelijke invordering van de nog verschuldigde belasting kan worden overgegaan, indien dit in 's Lands belang wordt noodig geacht.

(4) Bij geheele of gedeeltelijke inwilliging van het verzoek om uitstel worden in de beschikking o.m. het bedrag en de termijn genoemd, waarvoor uitstel is toegestaan en wordt mede melding gemaakt van het feit, dat over de gelden, waarvoor het uitstel is genoten, een interest is verschuldigd van een half ten honderd voor elke maand — een gedeelte van een maand voor een volle gerekend — van den in de beschikking te noemen dag af, waarop de aanslag, indien geen uitstel van betaling ware toegestaan, ingevolge het bepaalde bij artikel 36, lid 1, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 uiterlijk had moeten zijn voldaan, tot aan den dag van betaling.

(5) De termijn, waarvoor uitstel wordt toegestaan, mag niet langer zijn dan zes maanden.

(6) Indien nader uitstel wordt verlangd, behoort daartoe opnieuw een schriftelijk verzoek tot den Inspecteur te worden gericht.

Artikel 3.

(1) Afschrift der beschikking wordt aangeteekend per post aan den belanghebbende gezonden.

(2) Van beschikkingen als in artikel 2, lid 4, bedoeld, wordt mede aan den betrokken Algemeen Ontvanger van 's Lands kas een afschrift verstrekt.

Aan

de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Onder aanbieding van een afschrift van mijne beschikking van heden, No. 167/9089 Bla, betreffende het verleenen van uitstel van betaling inzake de vennootschapsbelasting, heb ik de eer de aandacht van $\frac{\text{UHedG.}}{\text{UWEdG.}}$ nog op het volgende te vestigen.

Op vertraging in de nakoming van den betalingsplicht is bij de onderhavige belasting geen straf (boete) gesteld, terwijl interest slechts verschuldigd is, indien uitstel van betaling is verkregen. Voorkomen zal echter moeten worden, dat lichamen, die het met de tijdige betaling zoo nauw niet nemen en ook geen uitstel hebben gevraagd of aan wie het uitstel is geweigerd, tegenover anderen financieel in het voordeel geraten, doordat zij zonder rente of boete te betalen de verschuldigde belastinggelden geruimen tijd onder zich houden. Wanneer derhalve geen uitstel is gevraagd, of het gevraagde uitstel is geweigerd, zal het geboden zijn de verschuldigde belasting na den vervaldag zoo spoedig mogelijk in te vorderen.

Wanneer uitstel is verleend, is de rente verschuldigd tot aan den dag van betaling. De rente loopt dus door ook na het einde van den termijn, waarvoor uitstel is verleend, indien dan nog geen betaling heeft plaats gehad. Dit kan op zich zelf reeds een prikkel voor belanghebbenden vormen, om zoo spoedig mogelijk te betalen. Niettemin zal ook in zoodanige gevallen, indien er althans geen termen zijn om een nader uitstel te verleen, de afbetaling niet aan de willekeur van belanghebbenden kunnen worden overgelaten, doch de invordering na het verstrijken van den termijn van uitstel mede zoo spoedig mogelijk dienen plaats te hebben.

Uit den aard der zaak mag uitstel slechts worden verleend, indien dit naar Uw inzicht in verband met de bewoordingen van artikel 2, lid 2, der beschikking bepaald noodig is, en mag het systeem van uitstel tegen betaling van interest niet worden uitgebuit voor doeleinden, welke daarmede geenszins zijn beoogd.

Bij de behandeling van verzoeken om uitstel en met betrekking tot eventueel na het uitstel te treffen maatregelen voor de invordering moet dan ook vooral niet uit het oog worden verloren, dat de heffing van interest in hoofdzak ten doel heeft uitstel van betaling zooveel mogelijk te beperken.

De mogelijkheid van uitstel mag niet worden dienstbaar gemaakt aan het verkrijgen van crediet, dat niet noodig is of ook wel op andere wijze, zij het wellicht op wat minder gunstige, maar toch niet al te bezwarende voorwaarden, kan worden verkregen, terwijl het feit, dat na éénmaal verkregen uitstel interest verschuldigd blijft tot aan den dag van betaling, er niet van mag weerhouden om na den termijn van uitstel tot de invordering over te gaan.

Het feit alleen, dat reeds eenmaal uitstel is toegestaan, kan geenszins motief opleveren om bij de beoordeeling van het verzoek om nader uitstel minder natuigezet na te gaan, of dit inderdaad wel noodig is.

In het algemeen ware slechts uitstel of nader uitstel te verleen aan lichamen, waarvan kan worden verondersteld, dat zij in hunne aantooning van de behoefte aan het uitstel volkomen te goeder trouw zijn, terwijl in de gevallen, waarin U dat wenschelijk voorkomt, bovendien de suppletoire eisch ware te stellen om aannemelijk te maken, dat op de betaling t.z.t. van de verschuldigde belasting zij het zoo noodig bij paymenten, inderdaad uitzicht bestaat.

Speciaal ook met het oog op verzoeken om nader uitstel wordt op het laatste punt de aandacht gevestigd. Het kan somtijds zoomin in het belang van den betrokkene als van het Land worden geacht om, wanneer de toestand zoo hopeloos is, dat practisch geen genoegzame verbetering valt te verwachten, toch met het verleen van uitstel tegen de voorgeschreven rente door te gaan.

Indien er dan ook naar Uw oordeel in het geheel geen kans is, dat met de afbetaling binnen afzienbaren tijd een ernstig begin zal worden gemaakt, gelieve U, alvorens verder uitstel toe te staan, dienaangaande in overleg te treden met den Hoofdingspecteur van Financiën.

Overwogen is nog om voor te schrijven, dat het verzoek om uitstel moet zijn ingediend vóór den vervaldag van den aanslag, zooals noodig is ten aanzien van de oorlogswinstbelasting, de producten-belastingen en de aardoliebelasting.

Daarvan is echter afgezien.

Vooreerst bestaat bij de vennootschapsbelasting geen bepaling, dat bij overschrijding van den in artikel 36, lid 1, bedoelden termijn boete wordt verschuldigd, zooals m.m. wel het geval is bij de andere bovengenoemde heffingen. De vervalldag is ten opzichte van die heffingen de grens voor de mogelijkheid om niet in de boete te vervallen, doch uitstel tegen rentevergoeding te verkrijgen.

Afgescheiden nog daarvan, dat ook bijzondere omstandigheden de inachtneming van een bepaalden termijn in sommige gevallen bezwaarlijk kunnen doen zijn, valt bovendien, nu bij de vennootschapsbelasting geen boete wegens te late betaling wordt geheven, vooral nog het volgende in aanmerking te nemen. Indien op een verzoek om uitstel, ingediend na den vervalldag, geen bewilliging meer zou kunnen worden verleend, zou of de belasting zoo spoedig mogelijk zijn in te vorderen, of toch — maar dan zonder dat rente (noch boete) zou behoeven te worden betaald — met de invordering moeten worden verwijld. Het is duidelijk, dat de administratie daardoor te zeer gebonden zou zijn. Immers de eerste gedragslijn kan tot onnoodige hardheid leiden en bovendien ook voor het Land onvoordeelig zijn, terwijl de tweede, zooals hiervoren reeds aangeduid, zou neerkomen op een ongemotiveerde bevoorrechtiging boven de lichamen, die wel rente moeten betalen voor verkregen uitstel.

In verband met een en ander is het wenschelijk geoordeeld, de mogelijkheid om uitstel c.q. nader uitstel te verkrijgen, niet aan een bepaalden termijn te binden.

Ook wanneer reeds voorbereidende maatregelen tot invordering zijn genomen, behoeft dit nog geen reden te zijn om alleen op grond daarvan het dan eerst gedaan verzoek om uitstel te weigeren; indien in een dergelijk geval overigens aanleiding is om alsnog uitstel te verleen, ware dit echter slechts toe te staan, nadat door belanghebbende de uit de evenbedoelde maatregelen voortvloeiende kosten zijn vergoed.

No. 232. — BESCHIKKING EN CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 8 SEPTEMBER 1925
Nos. 168/9167 Bl a en b ⁽¹⁾.

Regelen omtrent het boekenonderzoek in verband met artikel 14, lid 3, der ord. V.B.

DE DIRECTEUR VAN FINANCIËN.

Heeft besloten:

Ter uitvoering van artikel 14, lid 3, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 de volgende regelen vast te stellen omtrent het onderzoek van boekhoudingen en de daaraan ten grondslag liggende bescheiden, en de plaats waar zoodanig onderzoek zal worden gehouden.

(1) Cf. B. i. B. no. 235. Circulaire van den Hoofddirecteur van Financiën van 23 October 1925 no. 179/11410 Bl. a en B. i. B. no. 249. Circulaire van den Directeur van Financiën van 27 November 1926 no. V. N. 1—21—18.

Artikel 1.

(1) Het onderzoek der boekhouding en de daaraan ten grondslag liggende bescheiden wordt, tenzij het geschiedt door den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie, of op diens last door één of meer der te zijner beschikking gestelde ambtenaren van den Belastingdienst, ingesteld op verzoek van voornoemden Inspecteur, gericht tot het Hoofd van het Belastingaccountantskantoor, door dezen of door de zijnerzijds daartoe ter beschikking te stellen tot zijn kantoor behorende ambtenaren van den Belastingaccountantsdienst, die door het Hoofd van dien dienst in het algemeen tot het doen van boekenonderzoek zijn aangewezen.

(2) In bijzondere gevallen kan de Inspecteur voornoemd na verkregen machtiging van den Hoofdinspecteur van Financiën den bijstand van deskundigen en tolken, anderen dan ambtenaren van den Belastingdienst en den Belastingaccountantsdienst, inroepen.

Artikel 2.

(1) Het boekenonderzoek wordt als regel gehouden ten kantore van den met het onderzoek belaste ambtenaar.

(2) De Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie, kan op verzoek van belanghebbende vergunnen om het onderzoek op diens kantoor te doen plaats vinden, mits een voor het doel geschikt lokaal ter beschikking van de met het onderzoek belaste personen wordt gesteld, waar deze desgewenscht het onderzoek buiten tegenwoordigheid van anderen kunnen verrichten.

(3) De verleende vergunning kan door den Inspecteur worden ingetrokken, indien het onderzoek ten kantore van belanghebbende door eenige oorzaak wordt belemmerd of geschaad.

Artikel 3.

(1) Wanneer de Inspecteur een verzoek om het onderzoek der boeken ten kantore van belanghebbende te doen plaats hebben, heeft afgewezen, kan deze zich met zijn bezwaren wenden tot den Hoofdinspecteur van Financiën.

(2) De bezwaren moeten onverwijld schriftelijk worden ingediend door tusschenkomst van den Inspecteur, die daarop zoo noodig telegrafisch de beslissing van den Hoofdinspecteur kan uitlokken.

Artikel 4. ⁽¹⁾.

(1) Het Hoofd van het Belastingaccountantskantoor doet — tenzij in overleg met den Inspecteur aan een mondeling verslag van de resultaten van het onderzoek de voorkeur wordt gegeven — aan den Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie, toekomen het schriftelijk verslag uitgebracht door

(1) Cf. B. i. B. no. 249. Circulaire van den Directeur van Financiën van 27 November 1926 no. V. N. 1—21—18.

de met het onderzoek belaste ambtenaren van genoemd kantoor, nadat op dat verslag de aantekeningen zijn gesteld, die hij noodig acht.

(2) De Inspecteur van Financiën, Hoofd der Inspectie, kan op verzoek van belanghebbende toestaan, dat hem een afschrift of uittreksel van het verslag ter inzage wordt verstrekt of uit het verslag mededeelingen worden gedaan, indien en voor zoover daartegen naar het oordeel van dien Inspecteur geen overwegende bezwaren bestaan.

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Onder aanbieding van een afschrift van mijne beschikking van heden No. 168/9167 Bla heb ik de eer de aandacht van $\frac{\text{UHEdG.}}{\text{UWEEdG.}}$ nog op het volgende te vestigen.

Uit den aard der zaak zal het onderzoek van boekhoudingen en de daaraan ten grondslag liggende bescheiden zooveel mogelijk zijn te verrichten door ambtenaren van den Belastingaccountantsdienst, terwijl het aan het Hoofd van het Belastingaccountantskantoor zal zijn over te laten om, nadat hem het in artikel 1, lid 1, der beschikking bedoelde verzoek door den Inspecteur is gedaan, te bepalen, wie der tot zijn kantoor behorende ambtenaren met het onderzoek zal worden belast. Zulks sluit trouwens geheel aan bij de tot dusver ten deze gevolgde practijk.

Voorts zal het wenschelijk zijn om, ter bevordering van de noodige samenwerking, ten opzichte van die maatregelen met betrekking tot het boekenonderzoek, welke nauw verband houden met den werkring van den Belastingaccountantsdienst, overleg te plegen met het Hoofd van het Accountantskantoor.

Dit zal bv. noodig zijn, alvorens machtiging wordt gevraagd aan den Hoofdingspecteur van Financiën, om den bijstand van deskundigen en tolken — anderen dan ambtenaren van den Belastingdienst en den Belastingaccountantsdienst — in te roepen (artikel 1, lid 2), zoomede alvorens naar aanleiding van een daartoe door belanghebbende gedaan verzoek beslist wordt, of het boekenonderzoek al dan niet op diens kantoor kan plaats hebben (artikel 2, lid 2 en 3). Ingeval van reclame tegen de terzake genomen beslissing (artikel 3, lid 2) ware mede, alvorens den Hoofdingspecteur van advies te dienen, zoo noodig met het Hoofd van het Belastingaccountantskantoor nader overleg te plegen.

Met betrekking tot de vraag, of en in hoeverre er al dan niet overwegende bezwaren tegen bestaan om belanghebbende van het accountantsverslag een afschrift of uittreksel ter inzage te verstrekken of hem uit dat verslag mededeelingen te doen (artikel 4, lid 2), zal het alsmede raadzaam zijn om als regel voorafgaand overleg te plegen met het Hoofd van het Belastingaccountantskantoor.

Overwogen is, in de beschikking nog bepalingen op te nemen omtrent de wijze waarop, o.m. in verband met tijd en plaats daarvan, het boekenonderzoek zou moeten worden aangevraagd. Daarvan is afgezien, vermits in de practijk van de inkomstenbelasting is gebleken, dat de administratie daardoor te zeer en onnoodig gebonden wordt en allerlei, beter te voorkomen, moeilijkheden daarvan het gevolg kunnen zijn.

Het zal aanbeveling verdienen de aanvraag steeds schriftelijk door of namens den Inspecteur, Hoofd der Inspectie, te doen geschieden, met opgave van den tijd, waarop gewenscht wordt, dat met het onderzoek een aanvang zal worden gemaakt.

In het algemeen zal het geenszins noodig zijn, om een geruimen tijd te laten tusschen de aanvraag en het tijdstip van aanvang van het onderzoek. Indien daarvoor voldoende motieven aanwezig zijn, bestaat er geen bezwaar tegen in de aanvraag te vermelden, dat verlangd wordt het onderzoek onverwijld te doen aanvangen.

De gewone plaats van het onderzoek is het Belastingaccountantskantoor (art. 2, lid 1), hetgeen mede in de aanvraag ware te vermelden. Indien belanghebbende vóór of in den loop van het onderzoek vraagt om dit te zijnen kantore te doen of verder te doen geschieden, behoort Uwerzijds daaromtrent zoodra mogelijk te worden beslist. Aan dergelijke verzoeken ware, wanneer daartegen naar Uw inzicht geen overwegende bezwaren bestaan, en overigens met inachtneming van het tweede lid van artikel 2, zooveel mogelijk tegemoet te komen. Belanghebbende is echter door de indiening van zoodanig verzoek niet ontheven van de verplichting om desverlangd de boeken en verdere bescheiden ter beschikking te stellen voor onderzoek ten Belastingaccountantskantore, totdat eventueel zal zijn beslist, dat het onderzoek verder ten kantore van belanghebbende kan geschieden.

Wanneer de boeken en verdere bescheiden op den in de aanvraag aangegeven tijd niet ter beschikking worden gesteld, behoort zulks als een weigering tot het verleen van inzage te worden beschouwd, tenzij bijzondere omstandigheden ter beoordeeling van den Inspecteur, Hoofd der Inspectie, — die daaromtrent uiteraard mede in overleg zal treden met de betrokken ambtenaren van den Belastingaccountantsdienst — het ter beschikking stellen hebben verhinderd.

Nochtans is er geen bezwaar tegen om, wanneer geen gegronde reden bestaat om te veronderstellen, dat belanghebbende niet te goeder trouw is of toch niet genegen zal worden bevonden tot behoorlijke medewerking, hem bij wijze van uiterste tegemoetkoming nogmaals, door middel van een tweede schriftelijke aanvraag, in de gelegenheid te stellen om te voldoen aan de in artikel 14, lid 1, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 opgelegde verplichting.

V.z.n. wordt nog onder de aandacht gebracht, dat deze regelen uiteraard niet gelden, indien en voor zoover ontheffing van evenbedoelde verplichting is verkregen op den voet van het tweede lid van gemeld artikel 14.

No. 233. — CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 22 SEPTEMBER 1925 No. 173/9876 BI (1).

Aanvulling der toelichting inzake de in artikel 20 en 21 der ord. V.B. bedoelde plaats van aanslag. (Art. 20 en 21 ord. V.B.).

(1) Cf. B.i.B. no. 230. Circulaire van den Directeur van Financiën van 7 September 1925 no. 166/90881 BIb.

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Naar aanleiding van door mij ontvangen verzoeken om inlichtingen inzake de plaats van aanslag van de in art. 1, lid 1, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 genoemde lichamen, heb ik de eer $\frac{\text{UHEdG.}}{\text{UEdG.}}$ ter aanvulling van het dzz. schrijven ddo. 7 dezer No. 166/9088 Blb, het volgende mede te deelen.

A. Binnen Nederlandsch-Indië gevestigde vennootschappen, verenigingen, maatschappijen en stichtingen.

Blijkens art. 20 der aangehaalde ordonnantie worden deze lichamen in de vennootschapsbelasting aangeslagen ter plaatse, waar zij gevestigd zijn.

Zooals reeds in de toelichting op dit artikel (Bijblad 10797 Blz. 28) is aangegeven, heeft het woord „gevestigd” dezelfde beteekenis als in artikel 1, lid 2, zoodat ook de vraag waar een lichaam binnen Nederlandsch-Indië is gevestigd, naar de omstandigheden moet worden beoordeeld.

De „vestiging”, zooals die statutair is aangegeven, is dus voor de bepaling van de plaats van aanslag niet doorslaggevend.

In overleg met Uwen betrokken ambtgenoot, zal alzoo, in daartoe leidende gevallen, mits behoorlijk gemotiveerd, de aanslag kunnen geschieden op een andere plaats dan die van vestiging volgens de statuten.

B. Buiten Nederlandsch-Indië gevestigde lichamen.

Voor de toepassing van artikel 21, lid 1, kan op uitdrukkelijk schriftelijk verzoek van belanghebbende, de aanslag in de vennootschapsbelasting worden opgelegd ter plaatse waar de vertegenwoordiger van het lichaam woont, (indien diens woonplaats niet samenvalt met de plaats, waar het bedrijf uitsluitend of hoofdzakelijk wordt uitgeoefend), mits de betrokken Inspecteurs van Financiën, hoofden van Inspecties, na onderling overleg terzake, tegen inwilliging daarvan geen bezwaar hebben.

Hieraan zij volledigheidshalve toegevoegd, dat, ingeval het bedrijf van een lichaam als evenbedoeld, op meer dan één plaats binnen een zelfde inspectie wordt uitgeoefend, hieruit niet zonder meer kan worden afgeleid, dat de aanslag moet worden opgelegd door het Hoofd van die Inspectie. Ik heb hier het oog op het geval, dat de vertegenwoordiger van de maatschappij buiten het ressort van bedoelde inspectie woont.

In zoodanig geval toch is de aanvullende regeling op art. 21, lid 2, neergelegd in de bijlage van het in hoofde aangehaald schrijven, mede van toepassing.

Het behoeft wel geen betoog, dat, indien door U met Uwe ambtgenooten overleg wordt gepleegd omtrent een plaats van aanslag, dit op vlotte wijze behoort te geschieden, zulks ter voorkoming van vertraging in het opleggen van den aanslag.

No. 234. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 12 OCTOBER 1925 No. 177/10820 BI (1).

Statistische gegevens omtrent de lichamen bedoeld in artikel 1 ord. V.B.

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Ter verkrijging van een inzicht in de werking van de ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925, heeft zich in de allereerste plaats de behoefte doen gevoelen aan een volledig overzicht van alle aan die belasting onderworpen lichamen, onderscheiden naar aard en werkring.

Voor de samenstelling van een zoodanig overzicht, heb ik de eer U^{HedG.} te verzoeken, mij uiterlijk op 15 November a.s. een staat te willen doen toekomen, waarin de bedoelde lichamen, voor zooveel Uwe Inspectie betreft, alphabetisch-lexicografisch zijn vermeld.

Die staat ware als volgt in te deelen:

- Kolom 1. Volgnummer.
 „ 2. Naam van het lichaam.
 „ 3. Juridische vorm van het lichaam (N.V., Comm. V. op aand., Vennootschap, Vereeniging, Coöp. Vereeniging, Onderl. Verz. Mij., Vereeniging niet op aand., Stichting).
 „ 4. Plaats van vestiging.
 „ 5. Plaats van aanslag (alleen voor lichamen bedoeld in art. 1, lid 1, 3e).
 „ 6. Aard van het bedrijf.

Bij de invulling dezer laatste kolom gelieve U zich te gedragen aan de bijlage dezes, waarin een dertigtal onderscheidingen is gemaakt aangaande de werkzaamheden van de onderwerpelijke lichamen. Door het strikt doorvoeren van die onderscheidingen, wordt niet alleen bereikt, dat in elke inspectie een uniforme indeeling wordt toegepast, maar tevens, dat het dzz. samen te stellen overzicht geheel aansluit aan de beginselen, welke zullen gelden bij de verwerking van de verdere gegevens, welke ik voornemens ben nader van U te vragen, door het Centraal Kantoor voor de Statistiek.

Mochten, nadat ten Uwent aan de hand der thans bekende gegevens de bovenbedoelde staat is gemaakt en ingediend, nieuwe lichamen bekend worden, welke door de Vennootschapsbelasting zullen worden getroffen, dan verzoek ik U beleefd mij daarvan onverwijld een opgave in den aangegeven geest te willen doen toekomen. Het zal wenschelijk zijn bij zoodanige suppletoire kennisgevingen, steeds te verwijzen naar de laatstvorige opgave.

Ik merk hierbij — zij het wellicht ten overvloede — nog op, dat in Uwe opgave(n) mede begrepen moeten zijn die lichamen, welke wegens verlies als anderszins, van een aanslag in meerbedoelde belasting dienen te worden vrijgesteld.

(1) Cf. B. i. B. nos. 236, 240, 254, 256, Circulaires van den Hoofdinspecteur van Financiën van 11 Februari en 25 Mei 1926, 12 Januari en 30 Maart 1927, nos. V. N. 1-4-19, V. N. 1-11-25, V. N. 1-2-10 en V. N. 1-12-11.

Splitsing der lichamen in art. 1, lid 1, der ord. op de Vennootschapsbelasting 1925 naar den aard der uitgeoefende bedrijven.

		Volg- nummer
Cultuur	Suiker	1
	idem met nevenproducten	2
	Tabak	3
	Thee	4
	Kina	5
	Thee en Kina	6
	Thee en Rubber	7
	Koffie	8
	Rubber	9
	Koffie en Rubber	10
	Palmolie	11
	Vezel	12
	Anders gemengd en diversen	13
Verkeerswezen	Spoor- en Tramwegen	14
	Scheepvaart	15
Mijnbouw		16
Bankwezen		17
Verzekeringswezen		18
Fabrieksindustrie	Metaal ⁽¹⁾	19
	Voedings- en genotmiddelen	20
	Houtbewerking	21
	Groot ⁽²⁾ Spiritus en Arak (zonder nevenbedrijven	22
	Drukkerij en Boekhandel	23
	Diversen	24
	Klein	25
	Groot ⁽²⁾	26
	Handel	
	Klein	27
Bouwbedrijf	en expl. v. onroerende goederen	28
Diversen	Hotelbedrijven	29
	andere	30

Bij circulaire van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 25 Mei 1926 No. V.N. 1/11/25 (B.i.B. No. 240) werd deze groepsindeeling als volgt gewijzigd:

(1) Hieronder niet op te nemen handelaars (importeurs) van metalen, zooals b.v. Lindeteves Stokvis e.d. Deze worden vermeld onder no. 26.

(2) Hieronder vallen de lichamen met een werk kapitaal van f 100.000 of hooger.

	Suiker			1
	idem met nevenproducten			2
	tabak			3
	thee			4
	kina			5
	thee en kina			6
	thee en rubber			7
	koffie			8
Cultuur	rubber			9
	koffie en rubber			10
	palmolie			11
	vezel			12
	anders gemengd	} groot ⁽¹⁾ ⁽²⁾	{ suiker	13
	en diversen			{ tabak
			{ thee	15
			{ rubber	16
			{ diversen	17
		klein		18
Verkeerswezen	{	Spoor- en Tramwegen		19
Mijnbouw		Scheepvaart		20
				21
Bankwezen	{	credietbanken		22
		cultuurbanken		23
		spaarbanken		24
		Volkscrdietbanken		25
Verzekeringswezen				26
				27
		metaal		
		Voedings- en ge-		
		notmiddelen		28
		houtbewerking		29
Fabrieksindustrie	{	groot ⁽¹⁾	spiritus en arak	
			(zonder nevenbe-	
			drijven)	30
			drukkerij	31
			boekhandel	32
			diversen	33
Kleine Nijverheid				34
Handel	{	groot ⁽¹⁾		35
		klein		36
Bouwbedrijf		en expl. van onroerende goederen		37
Diversen	{	Hotelbedrijven		38
		andere		39

(1) Hieronder vallen de lichamen met een werkkapitaal van f 100 000.— en hooger.

(2) Gesplitst naar het hoofdbedrijf.

No. 235. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 23 OCTOBER 1925 No. 179/11410
Bla. ⁽¹⁾.

*Aanvullingen in zake de bij circulaire van 8 September 1925
No. 168/9167 Bl gegeven regelen omtrent het boekenonderzoek. (Art. 14
(3) ord. V.B.).*

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Inspecties.

Bij beschikking van 8 September j.l. No. 168/9167 Bl, werd een aantal regelen gegeven omtrent het boekenonderzoek in verband met artikel 14, lid 3, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925, welke nader werden toegelicht in het dzz. rondschrijven van denzelfden datum.

Naar aanleiding van dienaangaande van de zijde van den Belasting Accountantsdienst gemaakte opmerkingen, komt het wenschelijk voor aan die toelichting eenige uitbreiding te geven.

Plaats van
het boeken-
onderzoek.

In artikel 2 der bovenaangehaalde beschikking is bepaald, dat het boekenonderzoek als regel wordt gehouden ten kantore van den met dat onderzoek belasten ambtenaar.

Voor kantoren van den Belasting Accountantsdienst, in het bijzonder in de buitengewesten, zal ten aanzien van de buiten de standplaatsen der accountants gevestigde zaken, veelal zeer moeilijk aan de in algemeenen zin als regel gestelde bepaling kunnen worden voldaan. Voor een behoorlijk onderzoek der administraties is het toch noodig, dat de betrokken ambtenaar de beschikking heeft over alle boeken en bescheiden. Niet kan worden verwacht, dat de opzending daarvan op bloot verzoek zal plaats hebben, vooral niet wanneer het Inlandsche en Chineesche belastingplichtigen betreft.

Bovendien zou een tijdroovende briefwisseling onvermijdelijk zijn, terwijl, mocht inzending van de boekhouding worden verkregen, dan nog de met het onderzoek belaste ambtenaar niet met zekerheid kan weten, of wel alle boeken en bescheiden zijn overgelegd, daar een groot deel der administraties geen in onderdeelen aansluitend geheel vormt.

Afgescheiden daarvan wordt het een voordeel geacht, indien op dienstreizen naar verwijderde binnenplaatsen, meerdere zaken tegelijk kunnen worden onderzocht, aan het enkel afhalen der boeken bij de betrokkenen valt uiteraard kwalijk te denken in verband met de daaraan verbonden kosten.

Het spreekt vanzelf, dat in de beoogde gevallen het boekenonderzoek bij voorkeur op een andere plaats dan op het kantoor van den met het onderzoek belasten ambtenaar zal worden verricht, waarmede ongetwijfeld ook van Uwe zijde rekening zal worden gehouden.

(1) Cf. B.I.B. nos. 232 en 249. Circulaires van den Directeur van Financiën van 8 September 1925 en 27 November 1926 nos. 168/9167 Blb en V. N. 1—21—18.

Tijd van het boeken-onderzoek. Het Hoofd van een der Belasting-Accountantskantoren miste in de in hoofde genoemde beschikking eenig voorschrift aangaande overleg met den belastingaccountantsdienst, ten aanzien van den tijd, waarop het boekenonderzoek zal worden aangevangen.

Waar in de derde alinea van het mede hooger aangehaald dzz. rondschrjven, de wenschelijkheid is kenbaar gemaakt om ter bevordering van de noodige samenwerking, ten opzichte van die maatregelen met betrekking tot het boekenonderzoek, welke nauw verband houden met den werkring van den Belastingaccountantsdienst overleg te plegen met het betrokken kantoorhoofd, wordt een bepaald voorschrift ten aanzien van den tijd, waarop dit onderzoek moet aanvangen, overbodig geacht.

Het spreekt toch wel vanzelf, dat het bepalen van dien tijd tot de maatregelen behoort, welke in nauw verband staan met den werkring van meerbedoelden dienst.

No. 236. — CIRCULAIRE VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 11 FEBRUARI 1926 No. V.N. 1-4-19 (1).

Vennootschaps-statistiek.

Aan
de Inspecteurs van Financiën,
Hoofden der Afdeelingen.

In mijn rondschrjven ddo. 12 October a.p. No. 177/10820 Bl. gaf ik U reeds mijn voornemen te kennen nadere gegevens van U te vragen aangaande de vennootschapsbelasting 1925, ter verwerking door het Centraal Kantoor voor de Statistiek hier ter stede.

In aansluiting daaraan, heb ik de eer $\frac{UHEdG.}{UWE dG.}$ mede te deelen, dat

binnenkort afzonderlijk aan U zullen worden verzonden kaarten, een aantal punten aangevende, welke voor de in te richten belastingstatistiek van belang zijn. Opdat U reeds dadelijk van den aard der benoodigde gegevens kunt kennis nemen, is als bijlage I een model der statistiekaart bijgevoegd, met een toelichting, welke n.h.v. alle aanwijzingen bevat, die voor de bewerking ten Uwen kantore onontbeerlijk zijn.

Ter verkrijging van een eenvoudige werkwijze, dienen de kaarten te worden ingevuld bij de berekening van den definitieven aanslag der betrokken belastingplichtigen.

(1) Cf. B. i. B. nos. 234, 240, 254 en 256. Circulaires van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 October 1925, 25 Mei 1926, 12 Januari en 30 Maart 1927 nos. 177, 10820 Bl, V. N. 1-11-25, V. N. 1-2-10 en V.N. 1-12-11.

Vóór den 5en van elke maand worden de in de voorafgegane maand bewerkte statistiekkarten afzonderlijk onder aangeteekend couvert verzonden aan het Hoofdkantoor van den Dienst der Belastingen, met duidelijke vermelding op het adres van de woorden „Vennootschaps-Statistiek”. Voor zoover over het kohierjaar 1925 bereids definitieve aanslagen door U zijn vastgesteld, zullen de kaarten met spoed moeten worden ingevuld en op de aangewezen wijze worden ingediend.

Teneinde te voorkomen, dat in de aanslagregeling van de vennootschappen een hinderlijke achterstand blijve bestaan, zal het noodzakelijk zijn, dat voor zoover voorloopige aanslagen nog niet door definitieve zijn gevolgd, deze laatste met den meesten spoed ter hand worden genomen. Daar hierdoor mede de vlugge bewerking der statistische gegevens zal worden bevorderd, verzoek ik U dringend zoodanige maatregelen te nemen, dat de definitieve aanslagregeling, voor wat betreft de winsten, verkregen in het tijdvak, welks einde valt tusschen 30 Juni 1924 en 1 Juli 1925, uiterlijk op 30 Juni a.s. als geëindigd kan worden beschouwd.

Bij het vaststellen van voorloopige aanslagen worden geen statistiekkarten opgemaakt!

Teneinde ook aantekening te kunnen doen houden van de mutaties, welke na het vaststellen van den primitieven aanslag nog in de cijfers kunnen voorkomen, zal van elke vermindering of verhooging van een reeds in kaart gebrachten aanslag, een aanvullende opgave Uwerzijds noodig zijn.

Daartoe is eveneens een kaart ontworpen, waarvan het model als bijlage II mede is bijgevoegd. Voor de indiening van deze mutatiekaarten gelden dezelfde regelen als voor de Statistiekkarten hierboven gegeven.

Het behoeft wel geen betoog, dat, gezien het gebruik, waartoe de te verstrekken cijfers zullen moeten dienen, de invulling der kaarten met bijzondere nauwkeurigheid en zorg zal dienen te geschieden. Teneinde een behoorlijke controle daarop te verzekeren, zal de Inspecteur, die de aanslagen, verminderingen, verhoogingen of navorderingen heeft vastgesteld, zijn paraaf in de daartoe opengelaten plaats hebben te stellen.

Aanvulling van den voorraad blanco kaarten zal door U in den vervolge rechtstreeks bij het Centraal Kantoor voor de Statistiek kunnen worden aangevraagd.

Als noot werd aan den voet van de eerste bladzijde van de dzz. circulaire ddo. 16 November a.p. No. 183/12370 Bl., aangeteekend, dat nader zou worden medegedeeld, welke gegevens nopens de vennootschapsbelasting worden verlangd ten behoeve van het Koloniaal Verslag.

De wijze, waarop door het Centraal Kantoor van de Statistiek de in de kaarten vervatte gegevens zullen worden benut en verwerkt, maakt een afzonderlijke indiening van cijfermateriaal voor evengemeld doel overbodig.

BIJLAGE I.

Naam:

Groep No. Statistiek No. / / Boekjaar:

Plaats van vestiging	binnenland buitenland	Vorm:
Het bedrijf werkt	uitsluitend/grootendeels in Indië grootendeels in het buitenland.	Paraaf van den bewerker.
Winst ⁽¹⁾		Uitkeeringen:
over het boekjaar	f	a. aan aandeelhouders f
Verlies		b. aan andere deelgerechtigden in de winst, behalve tantiemisten „
compensatie wegens:		c. tantiemes ⁽²⁾ „
verlies vorig boekjaar	f	⁽²⁾ Voor de vaststelling van de winst werd hiervan niet in aftrek toegelaten „
„ voorvorig boekjaar	„	
belast winst over het boekjaar	f	
⁽¹⁾ Hierin is begrepen voor niet in aftrek komende renten van opgenomen gelden (art. 5 sub 2, 3 ^e .)	„	
Aanslag f in hoofdsom		
Aftrek bij den aanslag toegestaan:		Statutair kapitaal f
a. voor rente van opgenomen gelden	f	Gestort kapitaal „
b. voor afschrijving op grond van art. 4, sub 2	„	Zichtbare kapitaalreserve „
c. voor afschrijving op grond van art. 4, sub 3	„	Vaste rente afwerpend opgenomen kapitaal (obligaties e.d.) „
Niet toegestaan werd bij den aanslag, door belastingplichtige aangegeven:		
a. afschrijving op bedrijfsobjecten en schuldvorderingen	„	Vrijstelling van belasting werd verleend ingevolge artikel 8 voor een bedrag van f
b. afschrijving op in art. 4 sub 3, bedoelde rechten	„	ingevolge artikel 9 voor een bedrag van „
		ingevolge artikel 10 voor een bedrag van „

(St. V.B. Model 2).

TOELICHTING.

.....

.....

.....

.....

TOELICHTING.

N a a m: Volstaan kan worden met bloote vermelding van den naam, dus zonder aanduiding van „Naamlooze Vennootschap”, „Vereeniging”, e.d. De juridische vorm van het lichaam wordt toch afzonderlijk vermeld, n.l. onder „Vorm”.

G r o e p n u m m e r: Dit wordt voorshands te mijnen kantore ingevuld. Zoodra de dzz. voorgestane groep-splitsing, v.z.v. Uw Inspectie betreft, zal zijn tot stand gekomen, zal een gespecificeerde opgave daarvan U worden toegezonden, waarna verder de invulling van het groepnummer door den met de opmaking der kaarten belasten ambtenaar ten Uwent zal geschieden.

S t a t i s t i e k - n u m m e r. Dit wordt dzz. gegeven.

B o e k j a a r. Voor zoover niet samenvallende met het kalenderjaar, nader aan te duiden bv. „1 Aug. 23/24”.

H e t b e d r i j f w e r k t uitsluitend/grootendeels in Indië
grootendeels in het buitenland.

Volstaan kan worden met doorhaling van de overbodige woorden.

De vermeldingen kunnen dus zijn:

uitsluitend in Indië

grootendeels in Indië

grootendeels in het buitenland.

Teneinde een uniforme opgave te verkrijgen, ware een lichaam, zoowel hier te lande als in het buitenland werkende, daar te rubriceeren, alwaar minstens 3/4 van de winst wordt behaald.

K a p i t a a l e n r e s e r v e s. Alleen in te vullen v.z.v. rechtstreeks uit de bij de aangifte overgelegde jaarstukken blijkt. Voor vermelding komen slechts „kapitaalreserves” in aanmerking.

Tenzij bepaaldelijk blijkt, dat een in de balans voorkomende reserve niet zoodanig moet worden opgevat, ware geen melding daarvan te maken (belastingreserve). In dubieuze gevallen zal overleg dienen te worden gepleegd met den belasting-accountantdienst.

De statistiekaart wordt in tweevoud opgemaakt. Een exemplaar wordt op de in bijgaand schrijven aangegeven wijze verzonden, het andere wordt als minuit opgeborgen in den bundel der aangiften van het betrokken lichaam.

BIJLAGE II.

Naam:

Groep No., Statistiek No. / / Boekjaar:

Op 192..... werd de primitieve aanslag
verminderd met f in hoofdsom ingevolge art. 28/29/32/34/45
verhoogd
der Ord. op de Venn. Bel. 1925.

Als gevolg hiervan komen in de reeds ingediende statistiekaart de volgende veranderingen:

(St. V.B. Model 3).

Paraaf van den bewerker:

TOELICHTING.

Wijzigingen, welke na het opleggen van den primitieven aanslag daarin worden gebracht, kunnen voortvloeien uit:

art. 28	Ord.	op de Venn. bel. 1925.	Vermindering (lid 2) of verhooging (lid 3) van den aanslag als gevolg van een bezwaarschrift door den Hoofdinspecteur van Financiën.
art. 29	..		Idem als gevolg van een beroepschrift door den Raad van Beroep.
art. 32	..		Vernieuwing van den aanslag als gevolg van navordering door den Inspecteur.
art. 34	..		Vermindering of verhooging van den navorderingsaanslag na beroepschrift door den Raad.
art. 45	..		Vermindering of vernietiging van onjuiste aanslagen door den Hoofdinspecteur.

In de bovenaangegeven modelkaart zullen die artikelen, welke niet aan de mutatie ten grondslag hebben gestrekt, dienen te worden doorgehaald.

No. 237. — BESCHIKKING VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 26 APRIL 1926 No. V.N. 1—8—6.

Een verlies over het boekjaar 1922 komt allereerst in mindering van de winst over het boekjaar 1923, kan het verlies 1922 niet ten volle met de winst 1923 gecompenseerd worden, dan komt het restant in mindering van de winst 1924.

Een verlies over het boekjaar 1921 kan in mindering van de winst over het boekjaar 1923 worden gebracht, voorzover het niet met de resultaten van het boekjaar 1922 is kunnen worden gecompenseerd. (Art. 7 jo. art. 52 (2) ord. V.B.)

DE HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN,

Gelezen:

I. de brieven gedagteekend X..... 1925, van de aldaar gevestigde Naamlooze Vennootschap Maatschappij „A“, houdende bezwaren tegen haren aanslag in de Vennootschapsbelasting over het boekjaar 1924;

II. enz.

Overwegende dat als voornaamste bezwaar door doleante wordt aangevoerd, dat bij de berekening van den onderhavigen aanslag het over het boekjaar 1922 geleden bedrijfsverlies niet ten volle in mindering werd gebracht, doch vooraf werd verrekend met de over het boekjaar 1923 gemaakte winst;

dat doleante van meening is, dat de winst 1924 rechtstreeks had verminderd behooren te worden met het verlies over 1922 en dat de bij den aanslag gevolgde wijze van berekening in strijd zou zijn met de artikelen 7 en 52 der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 en tevens met de bedoeling van de in die artikelen belichaamde regeling;

dat tot staving dier meening wordt aangevoerd, dat de toevoeging aan artikel 52 van een tweede lid, luidende: „voor de toepassing van artikel 7 wordt ook rekening gehouden met jaren, welke vóór 1 Juli 1924 zijn geëindigd“, geen andere bedoeling kan hebben dan te zeggen: „1924 is het eerste belastingjaar, een „toepassing“ van artikel 7 kan dus alleen plaats hebben op 1924 en volgende jaren; over jaren vóór 30 Juni 1924 wordt geen vennootschapsbelasting geheven; op de jaren 1923 en 1922 is deze belastingregeling niet van toepassing, maar de vermindering van de winst met eventuele verliezen van de twee voorafgaande jaren zal in 1924 wel plaats vinden“;

dat doleante voorts opmerkt, dat niet in artikel 52 staat voorgeschreven, dat de regeling van artikel 7 omtrent de vermindering van de winst met verlies van voorafgaande jaren ook op 1923 van toepassing zou zijn en dat evenmin als de andere bepalingen van de ordonnantie op 1923 van toepassing verklaard zijn, dit het geval is met de laatste zeven woorden van artikel 7, want dat in geen enkel opzicht, ook niet met betrekking tot artikel 7, het jaar 1923 kan worden aangemerkt als een winstjaar in den zin der nieuwe ordonnantie d.w.z. een heffingsjaar, en dat, ware dit wel het geval, dus ware artikel 7 ten volle van toepassing op 1923, dan ook voor de vaststelling van de winst 1923 nog rekening zou moeten worden gehouden met een eventueel verlies van het jaar 1921;

dat zulks naar adressantes meening niet de bedoeling kan zijn geweest, en het haar niet voor bestrijding vatbaar voorkomt, dat de wetgever niet bedoeld heeft met meer dan twee jaren vóór 1924 rekening te houden;

dat belastingplichtige op grond van het vorenstaande tot de conclusie komt, dat het verlies 1922 niet in aftrek kan worden gebracht van de winst 1923, maar tenvolle in mindering moet komen van de winst over 1924;

dat met de beschouwingen van doleante niet ten volle kan worden ingestemd, daar de wetgever met de opneming van de overgangsbepaling in artikel 52, lid 2, geen andere bedoeling kan hebben gehad dan aan te geven, dat de belasting over het boekjaar 1924 zal worden geheven op dezelfde wijze als voor de volgende jaren m.a.w. alsof de nieuwe heffing reeds eenige jaren te voren in werking was getreden;

dat er immers geen enkele reden bestond om voor het boekjaar 1924 andere grondslagen aan te nemen dan voor elk der volgende jaren;

dat de overgangsbepaling van artikel 52, lid 2, naar de duidelijke be-
oordingen daarvan niets anders te kennen geeft dan dat het beginsel, neer-
gelegd in artikel 7, nl. verrekening van een verlies over eenig jaar met de
winsten over de volgende twee jaren, ook toepassing zal vinden bij de heffing
der belasting over het eerste jaar;

dat adressante dan ook in haar betoog de in artikel 52, lid 2, opgenomen
overgangsbepaling ten onrechte zoodanig uitlegt, dat een „toepassing” van
artikel 7 alleen plaats kan hebben op 1924 en volgende jaren en de vermin-
dering van eventueele verliezen van de twee voorafgaande jaren in 1924 wel
zal plaats vinden;

dat immers, indien artikel 7 niet op de aan het jaar 1924 voorafgaande
jaren zou kunnen worden toegepast, ook niet zou zijn vast te stellen de
hoegrootheid der eventueele verliezen van de voorafgaande jaren, daar alsdan
ook de eerste dertien woorden van artikel 7 niet van toepassing zouden zijn;

dat de overgangsbepaling van artikel 52, lid 2, dan ook niet anders kan
worden opgevat en begrepen, dan dat de heffing over het jaar 1924 dient te
geschieden op dezelfde wijze als voor elk ander jaar, en dat ook voor de aan
het jaar 1924 voorafgaande jaren behoort te worden nagegaan, of bij toepas-
sing der regelen omtrent de bepaling der winst over die jaren een verlies
wordt becijferd, welk verlies alsdan in mindering komt van de winst over de
volgende twee jaren, te beginnen bij het eerste der jaren;

dat adressante kan worden toegegeven, dat de consequentie van deze
interpretatie is, dat een verlies over 1921, dat niet in mindering kan worden
gebracht van de winst over 1922, omdat ook over dit jaar een verlies wordt
becijferd, in compensatie zal kunnen worden gebracht met de winst over 1923,
waarna voor de heffing der nieuwe belasting over het jaar 1924 het verlies
1922, voor zoover dit niet kan worden gecompenseerd met het restant der
winst over 1923, in mindering zal kunnen komen van de winst over 1924;

dat belanghebbende zich nog beroept op hetgeen door den Minister van
Koloniën in de Memorie van Toelichting op de Indische begroting voor het
dienstjaar 1925 is gezegd nopens de verrekening van ongedekte verliezen
met de winsten over volgende jaren nl. dat de compensatie in die jaren
onbeperkt behoort plaats te vinden, doch dat er geen reden bestaat
om acht te slaan op andere verliezen dan in de twee voorafgaande jaren
geleden, evenals plaats vindt bij een stelsel van winstbepaling naar het ge-
middelde van de in de laatste drie jaren verkregen uitkomsten, welk stelsel
vóór 1 Januari 1920 werd gevolgd;

dat een beroep op de evenaangeduide toelichting van den Minister niet
kan baten, omdat met die toelichting slechts bedoeld is te doen uitkomen, dat
en in hoeverre afgeweken behoorde te worden van het voorstel der Indische
commissie om slechts rekening te houden met ongedekte verliezen van de
voorafgaande drie jaren, voor zoover de aanslag niet met
meer dan 50% zou dalen;

dat de door doleante uit een en ander getrokken conclusie, dat daaruit
onomstootelijk blijkt, dat het in de bedoeling van den wetgever zou hebben
gelegen om bij de nieuwe wetgeving een onbeperkte compensatie der ver-
liezen van de twee voorafgaande jaren te doen plaats vinden, en dat het zeker
niet de bedoeling is geweest om door een met de ordonnantie niet strookende

uitlegging een gedeelte van die compensatie te niet te doen, derhalve onjuist is;

dat immers de Minister, besprekende het stelsel van compensatie van verliezen in vorige jaren met winst in een volgend jaar onder de werking der vennootschapsbelasting in vergelijking met dat van de ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908, slechts het oog kan hebben gehad op het in artikel 7 der vennootschapsbelasting 1925 opgenomen algemeene beginsel, en geenszins doelde op de overgangsbepaling in artikel 52, lid 2;

dat ook het beroep van belastingplichtige op de billijkheid niet opgaat, wijl, zooals hierboven reeds werd uiteengezet, er geen enkele reden bestond om bij de heffing der vennootschapsbelasting het eerste heffingsjaar milder te behandelen dan elk der volgende jaren;

dat dan ook de omstandigheid, dat in het door doleante gegeven voorbeeld, dat een vennootschap, die over het jaar 1922 een verlies van f 100.000.— leed en over elk der jaren 1923 en 1924 een winst maakte van f 100.000.—, over het totaal resultaat dier drie jaren, zijnde een winst van f 100.000.—, behalve de over het jaar 1924 van haar te vorderen vennootschapsbelasting ad 12½%, nog belasting zou hebben betaald naar het jaarlijksch zuiver inkomen, extrawinst en overwinst, benevens productenbelasting — hetgeen door adressante als een onbillijkheid wordt gevoeld — een gevolg is van de vorige belastingregeling, welke de heffing der belasting naar de resultaten van elk jaar op zichzelf voorschreef zonder rekening te houden met verliezen van vorige jaren;

dat het toch bezwaarlijk in de bedoeling van den wetgever kan hebben gelegen om aan een door belastingplichtige onder de werking der vorige belastingregeling gevoelde onbillijkheid door het opnemen van een speciaal voorschrift in de nieuwe ordonnantie alsnog tegemoet te komen, voor zoover betreft de verliezen van de jaren 1922 en 1923;

dat een zoodanige bedoeling dan ook noch uit de Memorie van Toelichting, noch uit de Toelichting op de vennootschapsbelasting 1925 kan worden afgeleid;

dat aan de overige bezwaren van adressante kan worden tegemoet gekomen en in verband met al het vorenstaande de aanslag als volgt behoort te worden herrekend:

boekjaar 1924 winst	f 20.000.—
winst boekjaar 1923	f 10.000.—
verlies „ 1921	.. 12.000.—

rest verlies

verlies 1922 .. 18.000.—

rest winst	f 2.000.—
afgerond	.. 2.000.—
belasting 10%	.. 200.—
25 opc.	.. 50.—

aanslag f 250.—

dat de bestreden aanslag derhalve voor vermindering vatbaar is;

Gelet op artikel 28 der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 (Stbl. 1925 No. 319);

Heeft besloten:

Den aanslag van de te X. gevestigde Naamlooze Vennootschap Maatschappij „A” vd. in de vennootschapsbelasting over het boekjaar 1924, bedragende f 2.500.—, te verminderen met f 2.250.—, en mitsdien nader vast te stellen op f 250.—, zijnde f 200.— in hoofdsom en f 50.— aan Landsopcenten.

No. 238. — BRIEF VAN DEN HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 26 APRIL 1926 No. V.N. 1—8—6.

Hoewel de crediteur, aan wien interest werd vergoed, tevens eenig aandeelhouder der vennootschap is, bestaat er in casu geen aanleiding aan te nemen, dat de rechtshandeling, waarvan de betaalde renten het gevolg zijn, niet in overeenstemming zou zijn met de in het bedrijfsleven gebruikelijke wijze van voorziening in de behoefte aan gelden. (Art. 5 (2), 3e. ord. V.B.).

Aan

den Inspecteur van Financiën der
1e kl. Hoofd der Inspectie X.

Onder terugaanbieding van de bijlagen van Uw schrijven van 29 Maart jl. No. 1361 heb ik de heer UHEdG. onder verwijzing naar bijgaand uittreksel uit mijn beschikking van heden inzake de doeleantie van de Naamlooze Vennootschap maatschappij A. tegen haren aanslag in de vennootschapsbelasting over het boekjaar 1924 mede te deelen, dat ik mij met Uwe zienswijze, dat de aan den crediteur B. uitgekeerde interest niet voor aftrek zou mogen worden toegelaten, niet heb kunnen vereenigen.

Hoewel de crediteur B. tevens eenig aandeelhouder der vennootschap is, is mij niet kunnen blijken, dat op grond daarvan in casu zou moeten worden aangenomen, dat de rechtshandeling, waarvan de hem betaalde renten het gevolg zijn, niet in overeenstemming zou zijn met de in het bedrijfsleven gebruikelijke wijze van voorziening in de behoefte aan gelden, ingeval geen bijzondere verhouding tusschen partijen bestaat. Blijkens de balans per Ultimo December 1923 had belastingplichtige op genoemd tijdstip gelden opgenomen van de bankinstellingen C. en D. tot een bedrag van f 50.000.—, terwijl uit de balans per Ultimo December 1924 blijkt, dat alstoen nog slechts een schuld wegens opgenomen gelden bestond van f 30.000.—. Waar behalve dat die schuld in het jaar 1924 belangrijk verminderde, de heer B. optrad als crediteur in de plaats van bank C. en gedeeltelijk de vordering van bank D. overnam, kon er, waar overigens niet bleek, dat een hogere rente in rekening was gebracht dan normaal, in casu bij mij dan ook geen bezwaar bestaan de rente voor aftrek toe te laten.

Voor de overige afwijkingen van Uw advies moge worden verwezen naar de overwegingen voorkomende in de beschikking.

No. 239. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 21 MEI 1926 No. V.N. 1—10—4.

Het enkele feit, dat de betrokken aandeelhouder in het bezit is van meer dan 50% der aandelen, is op zichzelf nog niet voldoende om den aftrek van den rentepost te weigeren. (Art. 5 (2), 3e, ord. V.B.).

Aan

de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden der Inspecties.

Het geval heeft zich voorgedaan, dat bij de berekening van de winst eener Naamlooze Vennootschap voor de heffing van de Vennootschapsbelasting het bedrag aan rente, hetwelk aan een tweetal lichamen, die tezamen tot meer dan de helft van het uitgegeven kapitaal gerechtigd waren, uitgekeerd werd, niet voor aftrek van de winst werd toegelaten, en zulks op grond van het bepaalde bij artikel 5, lid 2, ten 3e, op grond van de overweging, dat aan het woordje „moet”, voorkomende in bovenbedoelde bepaling, eene imperatieve strekking zou moeten worden toegekend.

Deze zienswijze kan ik echter niet deelen, omdat eene dergelijke strekking uit het betreffende artikel niet valt te lezen.

Gelet op de redactie van het artikel en meer in het bijzonder op het woord „wanneer”, is het n.m.m. duidelijk, dat het enkele feit, dat de betrokken aandeelhouder in het bezit is van meer dan 50% der aandelen, nog niet onder alle omstandigheden voldoende kan worden geacht, om den aftrek van den rentepost te weigeren.

Integendeel, elk geval zal afzonderlijk in beschouwing moeten worden genomen en eerst wanneer op grond van hoogerbedoeld feit of van andere omstandigheden moet worden aangenomen, dat er sprake is van eene geldvoorziening, welke in het bedrijfsleven niet gebruikelijk is, zal de aftrek der rente niet mogen worden toegestaan.

Eene vergelijking van de huidige redactie met die van het oorspronkelijk ontwerp doet dit te meer in het licht komen, aangezien het ontwerp spreekt van renten, voorzover die worden genoten door een of meer personen of lichamen enz.

In die redactie ligt inderdaad eene imperatieve strekking, waarop echter juist bij de tegenwoordige regeling is teruggekomen. Dit zal U kunnen blijken bij vergelijking van de toelichting op het ontwerp met de toelichting der ordonnantie. In de toelichting op het ontwerp staat, dat, indien het betrokken lichaam een leening aangaat met personen of lichamen als boven bedoeld, het redelijk is om aan te nemen, dat eene verkapte uitbreiding van het aandelenkapitaal door middel van een leening plaats heeft, in welk geval de rente onder de te belasten winst begrepen wordt.

In de toelichting der ordonnantie zelve daarentegen wordt in dat geval slechts van eene sterke aanwijzing gesproken, op grond waarvan veelal zal zijn aan te nemen, dat die verkapte uitbreiding heeft plaats gehad.

Hieruit volgt, dat de tegenwoordige redactie wel degelijk ruimte laat voor de beschouwing van de vraag of in een bepaald geval van een minder gebruikelijke wijze van voorziening in de behoefte van gelden en andere zaken sprake is.

Beleefd verzoek ik U in voorkomende gevallen met het bovenstaande te willen rekening houden.

No. 240. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 25 MEI 1926 No. V.N.
1-11-25 ⁽¹⁾.

Nadere aanvulling in zake de circulaire van den wd. Hoofdinspecteur van Financiën van 11 Februari 1926 No. V.N. 1-4-19 in zake Statistiek Vennootschapsbelasting.

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse)
Hoofden van de Inspecties.

Ten vervolge op het dzz. rondschriften van 11 Februari jl. No. V. N. 1-4-19, handelende over de voor de Vennootschapsbelasting samen te stellen statistiek, heb ik de eer UHedG. het volgende mede te deelen. UWEdG.

1. Groepnummer. In de toelichting op de inrichting der statistiekkart model 2, welke als bijlage bij de evengenoemde circulaire was gevoegd, werd opgemerkt dat de invulling der groepnummers voorschijns te mijnen kantore zou geschieden.

Intusschen is, aan de hand van de door U naar aanleiding van het dzz. rondschriften ddo. 12 October t.v. No. 177/10820 Bl. samengestelde overzichten, welke o.a. de splitsing der rechtspersonen naar den aard van de uitgeoefende bedrijven omvatte, thans een definitieve groepsindeeling en — nummering tot stand gekomen, zooals U zal blijken uit de betrekkelijke bijlage dezes ⁽²⁾. Waar daarnaast tevens vermeld is de U bekende groepeer- ring, bedoeld in het laatstaangehaalde rondschriften, springen de aangebrachte wijzigingen onmiddellijk in het oog. In verband met de nieuwe indeeling, dienden ook de evenbedoelde overzichten veranderingen te ondergaan, welke dzz. zijn aangebracht. Opdat ook de ten Uwent aanwezige minuten dien- overeenkomstig zullen kunnen worden gewijzigd, zend ik U de voorheen ont- vangen opgave(n) hierbij toe, welke na gebruik gaarne ten spoedigste zullen worden terugontvangen.

In de toekomst gelieve U bij de invulling der statistiekkarten, de groepnummers, zooals die thans zijn vastgesteld, te Uwen kantore te doen aangeven.

2. Toezending kaarten zonder aanbiedings- schrijven.

Eenige inspectiehoofden deden hunne tot nog toe ingediende statistiek- kaarten van een begeleidend schrijven vergezeld gaan. Tenzij de te ver- zenden kaarten aanleiding geven tot opmerkingen of vragen, kunnen zoo- danige aanbiedingsbrieven achterwege blijven.

3. Keerzijde der kaart model 2.

Het zal U zijn opgevallen dat aan de keerzijde der kaart model 2 nog een aantal kolommen voorkomen, waarvan geen sprake was in de dzz. cir-

(1) Zie ook B. i. B. nos. 234, 236, 254 en 256. Circulaires van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 October 1925, 11 Februari 1926, 12 Januari en 30 Maart 1927 nos. 177/10820 Bl., V. N. 1-4-19, V. N. 1-2-10, V. N. 1-12-11.

(2) Opgenomen onder B. i. B. no. 234. Circulaire van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 October 1925 no. 177/10820 Bl.

culaire van 11 Februari jl. De daarin op te nemen gegevens, welke van bedrijfseconomischen aard zijn, zullen niet door Uwe bemoeienis, maar door die van den belastingaccountantsdienst hier ter stede worden verzameld.

Deze laatste zal daarvoor over een zoo uitgebreid mogelijk materiaal dienen te beschikken, hetwelk slechts te verkrijgen is, wanneer met een beroep op de medewerking van de belastingplichtigen voortaan bij de aangiften voor de Vennootschapsbelasting, de in artikel 19 der betreffende verordening bedoelde bescheiden in tweevoud worden ingediend.

Ik verzoek U derhalve beleefd in den vervolge — voor het eerst bij de verstrekking der biljetten voor de aangifte over de boekjaren, welke eindigen tusschen 30 Juni 1926 en 1 Juli 1927 — een beroep te doen op de welwillende medewerking der rechtspersonen te dien aanzien. Gezien het wetenschappelijk doel ten behoeve waarvan de gegevens worden verzameld, en de strikte geheimhouding, die nopens de individueel bekomen inlichtingen verzekerd wordt, zullen er bij de betrokken wel geen overwegende bedenkingen tegen het verleenen van die medewerking bestaan. Voor hen, die door middel van jaarverslagen de bedrijfsresultaten publiceeren, zal bovendien deze maatregel geen meerder werk beteekenen. Daar uiteraard een verzameling van gegevens, als de onderwerpelijke, van betrekkelijk weinig waarde is, wanneer zij niet alle — althans alle belangrijke lichamen — omvat, zal t.z.t. op het binnenkomen der gevraagde duplicaten nauwlettend moeten worden toegezien en eventueel aan de indiening daarvan moeten worden herinnerd.

Aan wien de verslagen, balansen, verlies- en winstrekeningen e.d. door U zullen dienen te worden toegezonden, zal nader worden bekend gesteld.

4. Opgave van nieuw opgerichte en geliquideerde rechtspersonen.

Het behoeft wel geen betoog, dat, nu op grond van de door U verstrekte, in de dzz. circulaire van 12 October jl. gevraagde gegevens te mijnen kantore een kartotheek is samengesteld, ook alle wijzigingen, welke een gevolg zijn van oprichting van nieuwe lichamen, dan wel liquidatie van bestaande, daarin zullen moeten worden aangebracht in overeenstemming met de veranderingen in Uwe administratie.

Voor zoover zulks nog niet is geschied, verzoek ik U derhalve beleefd mij per 30 Juni a.s. te willen doen weten, welke mutaties in het dan afge-loopen halfjaar op dit gebied hebben plaats gevonden, welke opgave regelmatig elk kwartaal zal moeten worden aangevuld.

De inrichting der opgaven dient te geschieden op de, in de dzz. vaker-aangehaalde circulaire van 12 October 1925 aangegeven wijze, waarbij uiteraard rekening zal zijn te houden met de in de bijlage daarvan gebrachte wijzigingen (vgl. onder 1).

No. 241. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 19 JULI 1926 No. V.N. 1—12—6.

Een tantième, hetwelk wordt genoten door personeel, dat bij de algemeene en speciaal bij de financieele gestie van het lichaam geen leidende rol vervult, moet toch bij de bron worden belast, indien het wordt berekend

naar het zuiver voordeel van het bedrijf. (Art. 5 (2), 5e, ord. V.B.).

Art. 41 ord. V.B. heeft niet een zoo ruime strekking, dat het ook van toepassing zou zijn op die voorschriften in de ordonnantie, waar gesproken wordt van „bestuurders” (als bijv. in art. 5, lid 2, ten 5e, ord. V.B.).

Of art. 8 ord. V.B. toepassing behoort te vinden, hangt uitsluitend af van de vraag of bij de berekening van den aanslag van het lichaam, hetwelk de uitkeering deed, die uitkeering ingevolge de bepalingen der ordonnantie al dan niet in aftrek van de winst is of had moeten zijn toegelaten.

Aan
den Inspecteur van Financiën der 1e klasse,
Hoofd der Inspectie Bandoeng.

Ter beantwoording van Uw schrijven van 18 Februari jl. No. 709 heb ik de eer U Hoog Edel Gestrenge het volgende mede te deelen.

Vraag 1.

Blijkens de officieele toelichting op de ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 (blz. 7) is het duidelijk uitgesproken beginsel der ordonnantie hierin gelegen, dat de winstuitkeeringen, welke directie en commissarissen en andere deelgerechtigden in de zuivere winst genieten, voor een zakelijke belasting bij de bron in aanmerking komen. Ook uitkeeringen uit eenig bedrijfsoverschot, dat een onderdeel van de winst uitmaakt, worden in de heffing betrokken, voorzover zoodanige uitkeeringen niet worden toegekend als belooning voor verrichten arbeid aan anderen dan commissarissen, gecommiteerden, bestuurders en beheerende vennoten.

Ingevolge artikel 5, lid 2, ten 5e, der ordonnantie kunnen slechts die winstuitkeeringen in aftrek der winst worden toegelaten, welke aan anderen dan aan commissarissen, gecommiteerden, bestuurders of beheerende vennoten zijn toegekend en niet zijn berekend naar het zuiver voordeel van het bedrijf. Daaruit volgt, dat een tantième, ook al wordt het genoten door personeel, dat in het bedrijf werkzaam is en op den goeden gang daarvan min of meer invloed uitoefent, doch dat bij de algemeene en speciaal bij de financieele gestie van het lichaam geen leidende rol vervult, bij de bron belast moet worden, indien het wordt berekend naar het zuiver voordeel van het bedrijf. Het feit, dat zoodanig hier te lande genoten tantième ook bij den genietter door de inkomstenbelasting wordt getroffen, kan in verband met het zakelijk karakter der vennootschapsbelasting geen reden zijn het van de heffing der V. B. vrij te stellen, daar het tantième in dit opzicht geen andere plaats inneemt dan het dividend.

Of nu in het door U bedoelde geval de uitkeering aan de Vertegenwoordigster al dan niet is berekend naar de netto-winst der uitkeerende maatschappij, kan dezerzijds uit Uw hoogeraangehaald schrijven niet met voldoende zekerheid worden beoordeeld; daarvoor zou kennis genomen moeten worden van de betrekkelijke statuten en jaarstukken.

Door U wordt voorts aangehaald artikel 41 der vakeraangehaalde ordonnantie, waarbij bepaald wordt, dat, waar in de ordonnantie gesproken wordt van „het bestuur”, daaronder o.a. zijn begrepen de vertegenwoordigers binnen Nederlandsch-Indië.

Het heeft n.m.m. nimmer in de bedoeling van den wetgever gelegen om aan dit voorschrift eene zóó ruime beteekenis te geven, dat het ook van toepassing zou zijn op die voorschriften in de ordonnantie, waar gesproken wordt van „bestuurders”. Ik ben dan ook van oordeel, dat slechts in die gevallen, dat van „het bestuur” van de vennootschap sprake is (zie o.a. de artikelen 14, 15 en 17 der ordonnantie), daarop de bepaling van artikel 41 zal kunnen worden toegepast.

Vraag 2.

Artikel 8 is in evengenoemde ordonnantie opgenomen om te voorkomen, dat bij de berekening van de aanslagen van verschillende lichamen tweemaal met dezelfde winstuitkeering zou worden rekening gehouden.

Of bedoeld artikel toepassing behoort te vinden, hangt derhalve uitsluitend af van de vraag of bij de berekening van den aanslag van het lichaam, hetwelk de uitkeering deed, die uitkeering ingevolge de bepalingen der ordonnantie al dan niet in aftrek van de winst is toegelaten.

In het bevestigend geval komt het er voorts niet op aan of door andere omstandigheden, welke daarmede niet het minste verband houden (zooals het door U gegeven voorbeeld, dat het verlies van het voorafgaande jaar grooter is dan de winst over het jaar in beschouwing), een aanslag achterwege is moeten blijven, omdat de berekening van de belastbare winst tot een negatief resultaat leidde.

In verband hiermede zal derhalve in het door U gestelde geval de maatschappij, aan welke de winstuitkeering werd toegekend, daarvoor niet in de belasting kunnen worden getroffen.

No. 242. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 19 JULI 1926 No. V.N. 1—4—22.

De winst wordt niet beheerscht door het inzicht van belanghebbenden. Indien de ontvangsten ten gevolge van een bijzondere verhouding tusschen belastingplichtige en dengene, met wien hij ter zake van die ontvangsten heeft gehandeld, lager zijn dan onder normale omstandigheden had kunnen zijn bedongen, worden ter bepaling van de winst de ontvangsten gesteld op het bedrag, dat buiten bedoelde verhouding had kunnen zijn bedongen. (Art. 3 en art. 5, (2) 3e, ord. V.B.).

Aan

den Inspecteur van Financiën der 1e kl.,
Hoofd der Inspectie Bandoeng.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 12 Februari jl. No. 1889/VI heb ik de eer U HoogEdelGestrenge het volgende mede te deelen.

In dien brief wordt er door U de aandacht op gevestigd, dat de bevoegdheid, omschreven bij artikel 56, lid 7, der herziene ordonnantie op de Inkomstenbelasting, slechts gedeeltelijk in de Ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 is overgenomen.

Artikel 5, lid 2, ten 3e, dier ordonnantie toch heeft, voorzover betreft de door een lichaam gedane uitgaven, eene gelijksoortige strekking als

evenbedoeld artikel 56, lid 7, doch ten aanzien van de ontvangsten zwijgt de nieuwe ordonnantie.

In dit verband wordt voorts door U betoogd, dat met name de bedoelde bevoegdheid niet zou zijn af te leiden uit het begrip winst, nader omschreven in de toelichting op artikel 3 der ordonnantie.

Het wil mij echter voorkomen, dat juist in de bepaling van artikel 3 de oplossing van het onderwerpelijke vraagpunt moet worden gezocht.

De toelichting op dat artikel, welke in Uw hoogerbedoeld schrijven gedeeltelijk werd aangehaald, zegt, dat de winst niet beheerscht wordt door het inzicht van belanghebbenden. Alleen de ware aard van de ontvangsten en uitgaven is beslissend. Wanneer de werkelijke toestand, zooals die uit de vastgestelde feiten blijkt, den gegeven naam of den gekozen vorm niet rechtvaardigt, is het Land als belastingheffer, daaraan niet gebonden, en bevoegd, bij de regeling van den aanslag het wezen te stellen in plaats van den schijn.

Hoe is het thans gesteld in de door U bedoelde gevallen, waarin voor de vennootschap geen ontvangsten zijn geboekt wegens het uitleenen van gelden of afstaan van activa aan machthebbers in de vennootschap?

Inderdaad is eene dergelijke boeking geheel in overeenstemming met de werkelijkheid: de gelden zijn renteloos verstrekt, de activa zonder vergoeding afgestaan. Maar niemand zal in ernst kunnen beweren, dat eene dergelijke overeenkomst op zakelijken leest is geschoeid; het is een irreële overeenkomst, welke in het normale bedrijfsleven niet kan voorkomen.

Het duidelijk uitgesproken beginsel der Ordonnantie bestaat immers hierin, dat de winst een materieel begrip is, en dat derhalve geen rekening kan worden gehouden met financieele uitkomsten, welke het gevolg zijn van irreële overeenkomsten tusschen het betrokken lichaam en de machthebbers daarvan.

De enkele omstandigheid, dat deze materie slechts voor zoover betreft de door het lichaam gedane uitgaven in de ordonnantie is geregeld, mag n.m.m. nog niet tot de conclusie leiden, dat de administratie tegenover irreële handelingen met betrekking tot de ontvangsten machteloos zou zijn.

Met het oog op het vorenstaande wil het mij dan ook voorkomen, dat ook ten aanzien van de ontvangsten correctie door de administratie op de manipulaties van belanghebbenden geoorloofd is.

No. 243. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 27 JULI 1926 No. V.N. 1—16—12.

Diaconieën der Protestantsche Kerken zullen slechts van vennootschapsbelasting kunnen worden vrijgesteld, indien door haar geen bedrijf wordt uitgeoefend of indien het door haar uitgeoefende bedrijf rechtstreeks en uitsluitend is gericht op de uitoefening van een algemeen maatschappelijk belang. (Art. 1 (1), 2e, ord. V.B.).

Aan

Naar aanleiding van Uw tot den Directeur van Financiën gericht schrijven van 13 dezer No. A 27/5/24, handelende over de vraag of de diaconieën der kerkelijke gemeenten en de andere kerkelijke fondsen getrof-

fen moeten worden door de Vennootschapsbelasting, heb ik de eer U het volgende mede te deelen.

Ingevolge artikel 1, lid 1, ten 2e, der ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 is de winst van binnen Nederlandsch-Indië gevestigde vereenigingen, waarbij het kapitaal niet in aandelen is verdeeld, en van stichtingen alleen aan de belasting onderworpen, indien en voorzover zij is behaald met bedrijven, welke niet uitsluitend ter behartiging van een algemeen maatschappelijk belang worden uitgeoefend.

Niet het doel van de vereeniging of stichting, doch het karakter van het door haar uitgeoefende bedrijf is ten deze beslissend. Wordt bijv. een bedrijf uitgeoefend met de bedoeling daarin de middelen te vinden om een algemeen maatschappelijk belang te kunnen dienen, dan is de winst van dit commercieele bedrijf belastbaar.

Zoo zullen de diaconieën der Protestantsche kerken slechts van vennootschapsbelasting kunnen worden vrijgesteld, indien door haar geen bedrijf wordt uitgeoefend of indien het door haar uitgeoefende bedrijf rechtstreeks en uitsluitend is gericht op de uitoefening van een algemeen maatschappelijk belang.

In hoeverre nu de door U bedoelde diaconieën al of niet aanspraak op vrijstelling van de vennootschapsbelasting kunnen doen gelden, kan door mij zonder nadere gegevens niet worden beoordeeld.

De kerkeraden zullen zich ter zake in voorkomende gevallen met den betrokken Inspecteur moeten verstaan.

No. 244. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 27 AUGUSTUS 1926 No. V.N. 1—4—15.

Societeiten moeten in het algemeen worden geacht te behooren tot de vennootschapsbelastingplichtige vereenigingen.

Om praktische redenen bestaat er geen bezwaar tegen om societeiten van vennootschapsbelasting vrij te stellen, zoolang althans niet blijkt, dat aan eenig bedrijf de societeitsvorm is gegeven om aan de belasting te ontkomen of het gegrond vermoeden bestaat, dat niet onbelangrijke winsten worden behaald. (Art. 1 (1), 2e, ord. V.B.).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Bondowoso.

In antwoord op Uw schrijven van 5 Februari jl. No. 264, heb ik de eer UWelEdelGestrenge mede te deelen, dat ik met U van oordeel ben, dat societeiten in het algemeen geacht moeten worden te behooren tot de vennootschapsbelastingplichtige vereenigingen.

Ook onder de werking der ordonnantie op de inkomstenbelasting 1908 waren de societeiten reeds belastingplichtig, hetgeen moge blijken uit punt 4 op blz. 7 van de toelichting op die ordonnantie. Daarbij liet men al dadelijk doorschemeren, dat in verreweg de meeste gevallen een aanslag achterwege

zou kunnen worden gelaten bij ontstentenis van een belastbaar inkomen. In aanmerking is nog te nemen, dat societeiten in de toelichting op de ordonnantie op de inkomstenbelasting alleen daarom uitdrukkelijk onder de belastingplichtige vereenigingen zijn genoemd ter voorkoming, dat aan eenig bedrijf de societeitsvorm zou worden gegeven om aan de belasting te ontsnappen. In het nieuwe supplement op die toelichting onder No. 8 werd dan ook aangegeven, dat er in het algemeen geen bezwaar tegen bestaat, societeiten van inkomstenbelasting vrij te stellen, althans zoolang niet blijkt, dat aan eenig bedrijf de societeitsvorm is gegeven om aan de belasting te ontkomen. Uit een en ander kan n.h.v. de voor de vennootschapsbelasting te volgen gedragslijn worden afgeleid.

In het algemeen bestaat er bij mij dan ook om praktische redenen geen bezwaar tegen, om onder de werking der vennootschapsbelasting ten aanzien van societeiten de met betrekking tot de inkomstenbelasting aangegeven gedragslijn te blijven volgen, tenzij gegrond vermoeden bestaat, dat niet onbelangrijke winsten worden behaald.

No. 245. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN FINANCIËN VAN 14 SEPTEMBER 1926 No. V.N. 1—4—10.

Is een voorloopige aanslag ex. art. 25 ord. V.B. opgelegd, dan zal eerst bij de definitieve vaststelling een onjuistheid kunnen worden gecorrigeerd.

Een voorloopige aanslag ex. art. 24 ord. V.B. kan ambtshalve door den Inspecteur worden verminderd.

Op gemotiveerd verzoek van den betrokken Inspecteur kunnen ook zonder dat een bezwaarschrift werd ingediend, door den Hoofdinspecteur van Financiën beschikkingen tot vermindering of vernietiging van onjuiste aanslagen worden genomen. (Art. 45 ord. V.B.).

Aan

den Inspecteur van Financiën der 1e kl.,
Hoofd der Inspectie Weltevreden.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 2 Februari jl. No. 225/B.N.V., houdende verzoek om eenige inlichtingen nopens de toepassing der ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925, heb ik de eer UHedG. het volgende mede te deelen.

In de eerste plaats werd daarin de aandacht gevestigd op het geval, dat een belastingplichtige, wien overeenkomstig zijne aangifte een voorloopige aanslag werd opgelegd, vermindering daarvan verzoekt op grond van een bij die aangifte begane onjuistheid. Uit hoofde van de billijkheid wordt door U gevraagd, of het mijne goedkeuring wegdraagt, dat in zoodanig geval de voorloopige aanslag voor een bepaald bedrag wordt buiten invordering gesteld en dat, indien reeds betaling plaats vond, door het Departement van Financiën restitutie wordt verleend.

Ook n.m.m. is een verbeterde aangifte als een onderdeel van de „aangifte”, genoemd in artikel 25 der ordonnantie, te beschouwen. Werd reeds een voorloopige aanslag opgelegd ex. art. 25, dan zal echter eerst bij den definitieven aanslag met de wijziging rekening zijn te houden.

In het geval van een voorloopige aanslag op grond van art. 24 is vermindering toegelaten volgens het derde lid daarvan.

Dat deze regeling — en in het bijzonder de handhaving van voorloopige aanslagen ex. art. 25 — voor de belastingplichtigen onbillijk zoude zijn, kan niet worden ingezien.

De verordening toch heeft met de belangen der rechtspersonen voldoende rekening gehouden, door te verklaren, dat de voorloopige aanslag volgens art. 25, welke uiteraard een zeer tijdelijk karakter draagt, slechts mag worden opgelegd overeenkomstig de aangifte. Waar nu bij de door de vennootschapsbelasting getroffen en, mede in verband met den inhoud van art. 13, een zoodanige administratie mag worden verondersteld, dat vergissingen bij de aangifte wel tot de uitzonderingen zullen behooren en zij bovendien verlenging van den termijn van indiening der aangifte kunnen erlangen, wanneer daarvoor benodigde gegevens ontbreken (art. 18, lid 3), zullen de tijdelijk nadeelige gevolgen van foutieve aangiften ook door hen moeten worden aanvaard.

De toelichting op art. 25 zegt dan ook uitdrukkelijk, dat nopens de juistheid der feitelijk buiten het stelsel van de ordonnantie vallende voorloopige aanslagen, a priori debat is uitgesloten. Onder deze omstandigheden bestaat er naar mijn oordeel geen aanleiding toe een afwijkende regeling te sanctionneeren, temeer niet, daar door het bespoedigen van den definitieven aanslag voldoende aan de belangen der betrokkenen kan worden tegemoet gekomen.

Er kunnen zich nochtans gevallen voordoen, waarin een strikte toepassing der bepalingen tot grove onbillijkheid zou leiden. Teneinde daaraan zooveel mogelijk tegemoet te komen, is een uitbreiding in bewerking van de bij rondschrijven van den Directeur van Financiën ddo. 7 September 1925 No. 167/9089 Bl. gegeven voorschriften, in dier voege, dat het aldaar bedoelde uitstel van betaling ook van toepassing zal zijn op gevallen als voren bedoeld.

Uiteraard zal daarvan echter slechts gebruik kunnen worden gemaakt, zoolang de aanslag nog niet is voldaan. Heeft betaling plaats gehad, zooals b.v. in het door U genoemde geval, dan is het n.m.m. niet mogelijk eenigerlei tegemoetkoming te verleenen, zoolang de aanslag nog niet definitief is geregeld.

Het tweede punt, door U ter sprake gebracht, is de ambtshalve vernietiging of vermindering van onjuiste aanslagen, als bedoeld in art. 45.

U merkt daarbij op, dat voor wat de inkomstenbelasting aangaat vele kleinere doeleinden, waarbij zich geen principieele kwesties voordeden en waarbij de Inspecteur en belastingplichtige tot overeenstemming kwamen, ten Inspectiekantore werden geregeld, welke werkwijze naar Uwe meening ook voor de vennootschapsbelasting zou dienen te worden gehandhaafd.

Tegen overdracht van de in vaker bedoeld artikel geregelde bevoegdheid op de Inspecteurs van Financiën bestaat voorshands bezwaar, omdat daardoor — in strijd met de bedoeling van den samensteller van de voorschriften op dit punt — de aan den Hoofdinspecteur voorbehouden beschikking op bezwaren aan dezen zou worden onttrokken.

Intusschen heeft de praktijk de wenschelijkheid aangetoond om art. 45 eenigszins ruimer toe te passen dan hiervoor werd aangegeven, zoodat voortaan op gemotiveerd verzoek van den betrokken Inspecteur — dus ook zonder dat een bezwaarschrift werd ingediend — beschikkingen tot vermindering of vernietiging van onjuiste aanslagen door mij zullen worden genomen.

No. 246. — BRIEF VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN
VAN 29 SEPTEMBER 1926 No. V.N. 1—12—7.

In gevallen, waarin de waardeering van handelsvoorraden op kostprijs als stelregel is aangenomen, brengt goed koopmansgebruik mee, dat ook op marktprijs kan worden gewaardeerd, zoodra die marktprijs onder den kostprijs is komen te liggen.

De ord. V.B. laat ruimte voor iedere wijze van waardeering, mits deze volgens de regelen van degelijk en eerlijk koopmansgebruik op redelijke en juiste wijze geschiedt. (Art. 3 (1) ord. V.B.)

Aan
den Indischen Ondernemersbond
Batavia.

In antwoord op Uw schrijven van 15 Februari jl. No. 54 heb ik de eer Uwen Bond mede te deelen, dat ik mij in het algemeen wel kan vereenigen met de in de voorlaatste alinea aangegeven meening, dat in gevallen, waarin de waardeering van handelsvoorraden op kostprijs als stelregel is aangenomen, het goed koopmansgebruik medebrengt, dat ook op marktprijs kan worden gewaardeerd, zoodra die marktprijs onder den kostprijs is komen te liggen.

Dit neemt niet weg, dat zich speciale omstandigheden kunnen voordoen, die afwijking van den evengenoemden algemeenen regel wenschelijk maken.

Daar de ordonnantie op de vennootschapsbelasting ruimte laat voor iedere wijze van waardeering, mits deze volgens de regelen van degelijk en eerlijk koopmansgebruik op redelijke en juiste wijze geschiedt, kunnen belanghebbenden n.h.v. met vertrouwen de beslissingen van de belastingadministratie inzake de voorraadswaardeering tegemoet zien

No. 247. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 18 OCTOBER 1926 No. V.N. 1—22—19.

In het algemeen kan bij het bepalen van de toelaatbare afschrijving wegens waardeminderung van bedrijfsmiddelen de residuumwaarde verwaarloosd worden, tenzij die, zooals bijv. met betrekking tot mailschepen het geval kan zijn, zeer belangrijk is.

Indien onder de werking der Inkomstenbelasting geen afschrijvingen hebben plaats gehad, omdat het vervangingssysteem werd gevolgd, kan onder de werking der ord. V.B. een grootere afschrijving worden toegestaan.

Met de onder de werking der Inkomstenbelasting te veel afgeschreven bedragen kan geen rekening worden gehouden.

Is belastingplichtige onder de werking der Inkomstenbelasting van het vernieuwingssysteem tot het afschrijvingssysteem overgegaan, dan is inhalen van het vroeger te weinig afgeschreven niet meer mogelijk.

Bij spoor- en tramwegen is als regel afschrijving wegens waarvermindering van de baan niet toegelaten, behoudens afschrijving in verband met afloop van den concessietermijn. (Art. 4 (2) ord. V.B.).

Bij vervreemding van een bedrijfsmiddel is als winst aan te merken het verschil tusschen de gezonde (fiscale) waarde en de ontvangen waarde.

Voor de berekening van de winst bij realisatie van een bedrijfsmiddel dient rekening gehouden te worden met de waardevermeerdering, die onder de werking der Inkomstenbelasting reeds als bedrijfswinst is belast. (Art. 3 (2) ord. V.B.).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie Malang.

Naar aanleiding van enz., heb ik de eer UWelEdelGestrenge mede te deelen, dat ik mij — mede geleid door praktische overwegingen — in het algemeen wel kan vereenigen met Uwe opvatting om bij het bepalen van de toelaatbare afschrijving, wegens waardevermindering van bedrijfsmiddelen een eventueele residuumwaarde te verwaarloozen.

In die gevallen echter, dat de residuumwaarde in verband met de bijzondere eischen van het bedrijf op een belangrijk percentage van de aanschaffingswaarde is te stellen, (zooals b.v. bij eene stoomvaartmaatschappij, die hare mailschepen met het oog op een modern houden van hare vloot verkoopt, wanneer zij nog maar een beperkt aantal jaren hebben gevaren) zal voor de bepaling van het bedrag der in rekening te brengen afschrijvingen de residuumwaarde niet mogen worden verwaarloosd.

In de praktijk zal in de meeste gevallen tegen het buiten rekening laten van de residuumwaarde geen bezwaar rijzen, daar immers een mogelijke opbrengst bij verkoop na ommekomst van den aangenomen levensduur als bate zal zijn te beschouwen van het jaar van verkoop. Ook in de boeken van belastingplichtigen zal meestal een opbrengst bij verkoop op die wijze worden verhandeld.

Het vervolgens door U te berde gebrachte punt bevat eigenlijk twee vragen.

In de eerste plaats de vraag of gedurende de werking van de inkomstenbelasting te weinig afgeschreven bedragen onder de werking van de vennootschapsbelasting nog mogen worden ingehaald.

Wanneer belastingplichtige ook onder de inkomstenbelasting het afschrijvingssysteem toepaste, is er n.m.m. voor correctie van te lage afschrijvingen in vroegere jaren thans geen plaats, evenmin als zulks onder eene voortgezette werking van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920 mogelijk zou zijn geweest.

Zooals de Toelichting op de vennootschapsbelasting op blz. 16 duidelijk aangeeft, heeft het slechts in de bedoeling gelegen om, indien in vroeger jaren het vervangingsstelsel werd gevolgd — welk stelsel de herziene ordonnantie erkende naast het afschrijvingsstelsel — belastingplichtigen tegemoet te komen, nu door de invoering van de vennootschapsbelasting de weg afgesneden werd om de betrekkelijke kapitaalsverliezen in mindering van het inkomen te brengen.

De tweede vraag houdt in, of, indien vroeger onder de werking der Inkomstenbelasting te veel werd afgeschreven, dit invloed kan hebben op den aanslag in de vennootschapsbelasting. Ook deze vraag moet ik ontkennend beantwoorden. Immers wordt bij de nieuwe belasting in het algemeen rekening gehouden met de vermindering van de gebruikswaarde der betrekkelijke activa gedurende het boekjaar; hierop is niet van invloed hoeveel inderdaad is afgeschreven, noch of er een boekwaarde is, waarop nog zou kunnen worden afgeschreven.

Waar in de praktijk bij fabrieken enz. veelal op eene veelheid van zaken met uiteenlopende data van aanschaffing wordt afgeschreven, zal, indien te eeniger tijd blijkt, dat b.v. het onder de Inkomstenbelasting op het totaal der machines toegepaste gemiddelde afschrijvingspercentage te hoog is geweest, een lager percentage moeten worden aangelegd, en zal er in moeten worden berust, dat in vorige jaren te weinig inkomstenbelasting werd geheven.

Wanneer belastingplichtige onder de werking van de herziene ordonnantie van het vernieuwingsstelsel is overgegaan op het afschrijvingsstelsel, zou, indien de inkomstenbelasting was blijven bestaan, slechts met de jaarlijksche waardevermindering kunnen zijn rekening gehouden en zou inhaling van vroeger te weinig afgeschreven bedragen niet mogelijk zijn geweest. Er bestaat m.i. geen aanleiding om voor de toepassing der ordonnantie V.B. een andere gedragslijn te volgen.

In Uw schrijven van 2 September 1926 No. 3103/V.B. wordt nog behandeld het geval van de X. Stoomtram Maatschappij, waarin de vernieuwingskosten gebracht werden ten laste van een reserve-rekening. Ook in dit geval zal gehandeld kunnen worden overeenkomstig het gestelde op bladzijde 16 der Toelichting V.B., daar het overeenkomt met het vervangingsstelsel. Immers maakt het geen onderscheid of de vernieuwingskosten zijn gebracht ten laste van een daartoe in het leven geroepen reserve-rekening dan wel direct ten laste van de winst- en verliesrekening.

Ik kan mij niet vereenigen met Uwe zienswijze, dat de aftrek wegens extra-afschrijving, die op grond van de op blz. 16 der Toelichting gehuldigde ruime opvatting kan worden toegelaten, geheel ten laste zou moeten komen van het eerste jaar van heffing der vennootschapsbelasting. Zulks is ook niet op blz. 16 der Toelichting aangegeven. Bedoelde extra-afschrijving zal over de per 1 Januari 1924 — aangenomen boekjaar = kalenderjaar — nog resteerende jaren van den aangenomen levensduur moeten worden verdeeld.

Overigens moge ten aanzien van spoor- en tramwegen worden opgemerkt, dat van afschrijving wegens waardevermindering van de baan als regel geen sprake zal zijn (afschrijving wegens afloopen van den concessie-termijn thans buiten beschouwing gelaten), omdat de aard van het bedrijf

vereischt, dat de baan in een toestand gelijk aan nieuw wordt gehouden. De — uiteraard hooge — kosten van vernieuwing worden dan ook als regel als onderhoudskosten direct afgeschreven. Voor het rollend materieel moet natuurlijk geleidelijke afschrijving plaats hebben.

Met betrekking tot de berekening van de winst bij vervreemding van een bedrijfsmiddel merk ik op, dat in het algemeen als winst is aan te merken het verschil tusschen de *gezonde* (fiscale) waarde en de ontvangen waarde (verg. blz. 12 der Toelichting).

Zooals op blz. 15 van de Toelichting V.B. reeds is aangegeven met betrekking tot het bepalen van het bedrag der toe te laten afschrijving, zal voor berekening van de winst bij realisatie rekening mogen worden gehouden met de waardevermeerdering, die onder de werking van de inkomstenbelasting reeds als bedrijfswinst werd opgevat en dienvolgens belast. Hierbij merk ik nog op, dat van het bedrag van evenbedoelde waardevermeerdering eveneens de jaarlijksche afschrijvingen tot aan het tijdstip der realisatie in mindering zullen moeten worden gebracht.

No. 248. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 17 NOVEMBER 1926 No. V.N.
1—21—13.

Slechts dan kunnen belanghebbenden aanspraak maken op den op blz. 16 van de toelichting aangegeven ruimeren aftrek ter zake van afschrijvingen wegens waardevermindering, indien onder de werking der inkomstenbelasting het vervangingssysteem was toegepast.

Indien de uitbreidingen reeds dadelijk ten laste van de winst- en verliesrekening zijn gebracht, heeft volgens de bestaande jurisprudentie t.a.v. de inkomstenbelasting afschrijving plaats gehad, en kon uit dien hoofde reeds onder de inkomstenbelasting met waardevermindering rekening worden gehouden, zoodat niet kan worden beweerd, dat in een zoodanig geval de reeds onder de werking der I.B. ingetreden waardevermindering als gevolg van het nieuwe systeem buiten beschouwing zou blijven. (Art. 4 (2) jo. pag. 16 toelichting ord. V.B.; art. 6 (2) herz. ord. I.B. 1920).

Aan
den Inspecteur van Financiën der 1e klasse,
Hoofd der Inspectie Semarang.

Ter beantwoording van Uw schrijven van 27 Augustus jl. No. 62 inzake de afschrijving op bedrijfsmiddelen van cultuurmaatschappijen voor de aanslagregeling in de vennootschapsbelasting heb ik de eer UHoogEdelGestrenge te verwijzen naar het dezerzijdsch rondschrijven van 18 October jl. No. V.N. 1—22—19. (1)

Daaruit moge U gebleken zijn, dat belanghebbenden slechts dan aanspraak kunnen maken op een ruimeren aftrek terzake van afschrijvingen wegens waardevermindering, zooals bedoeld op blz. 16 der toelichting op de vennootschapsbelasting 1925, indien onder de werking der inkomstenbelasting het *vervangingssysteem* was toegepast.

(1) Zie B. i. B. no. 247.

Dat zulks bij de Naamlooze Vennootschap Maatschappij „A” en bij de Naamlooze Vennootschap Maatschappij „B” het geval zou zijn geweest, is mij uit de stukken niet kunnen blijken.

Bij eene bestudeering van de overgelegde jaarstukken der eerstgenoemde maatschappij is mij nl. opgevallen, dat de uitbreidingen der onderneming steeds dadelijk ten laste van de Verlies- en Winstrekening werden afgeboekt, respectievelijk ten laste van een uit de winst gevormde reserve werden gebracht, terwijl de onderneming op de balansen van 1907 tot en met 1923 onveranderd tot een bedrag van f 260.000.— voorkomt.

Voor wat maatschappij „B” betreft, verwijs ik U naar de toelichting van belanghebbende op de aangifte voor het jaar, waarin wordt medegedeeld, dat in de jaren 19.... t/m 19.... de bedragen van respectievelijk f aan uitgaven voor uitbreiding ten laste der Verlies- en Winstrekening zijn gebracht, en voorts naar de verlies- en winstrekening over 1923, waarop een afschrijving op onderneming voorkomt van f, waarvan bij de berekening van den aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1924 een bedrag van f als opwegende tegen werkelijke waardevermindering, voor aftrek werd toegelaten.

Volgens de bestaande jurisprudentie ten aanzien van de inkomstenbelasting wordt als afschrijving ook aangemerkt het ten laste van de Winst- en Verliesrekening brengen van uitgaven voor uitbreiding. Voor zoover deze uitbreidingskosten, welke ten laste van de Winst- en Verliesrekening zijn gebracht, de jaarlijksche waardevermeerdering der activa, waaraan die uitbreidingen zijn toegevoegd, niet overtroffen, konden zij voor aftrek worden toegelaten.

Waar dus voor de onderwerpelijke ondernemingen volgens de latere jurisprudentie de mogelijkheid bestond bij de becijfering van den aanslag in de inkomstenbelasting met waardevermindering rekening te houden, kan in casu niet worden gezegd, „dat reeds onder de werking der inkomstenbelasting plaats gehad hebbende waardevermindering als gevolg van het nieuwe systeem buiten beschouwing zou blijven” (blz. 16 Toelichting op de V.B. 1925) en bestaat er n.h.v. geen aanleiding bij de vennootschapsbelasting een hooger bedrag voor aftrek toe te laten dan de normale jaarlijksche vermindering van de gebruikswaarde.

No. 249. — CIRCULAIRE VAN DEN DIRECTEUR VAN FINANCIËN VAN 27 NOVEMBER 1926 No. V.N. 1—21—18.

In den regel bestaat er geen bezwaar tegen, de motieven voor een afwijkenden aanslag aan bonafide belastingplichtigen mede te deelen. (Art. 22 ord. V.B.).

Bij het geven van uittreksels van verslagen van den belastingaccountantsdienst behoort t.a.v. bonafide belastingplichtigen een tegemoetkomende gedragslijn te worden aangenomen. (Art. 14 (3) ord. V.B.). (1)

In de gevallen, waarbij naar het oordeel van den Inspecteur van Financiën de ingebrachte bezwaren geheel of ten deele gegrond zijn en zeer waar-

(1) Cf. B i. B. no. 232. Beschikking en Circulaire van den Directeur van Financiën van 8 September 1925 nos. 168/9167 Bl. a en b.

schijnlijk tot een vermindering van den aanslag zullen leiden, kan op schriftelijk verzoek van belanghebbende uitstel van betaling worden verleend. (Art. 36 ord. V. B.). (1)

T.a.v. afschrijving op goodwill dient het arrest van den H.R. van 25 Februari 1925 (B.B. No. 3586) te worden gevolgd. (Art. 4 (2) ord. V.B.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden der Afdelingen.

I. Geven van inlichtingen, indien de aanslag van de aangifte afwijkt.

Van belanghebbende zijde is erop aangedrongen, dat belastingplichtigen desverlangd steeds kennis zullen krijgen van de motiveering van aanslagen in de vennootschapsbelasting, indien er redenen zijn geweest om van de ingediende aangiften af te wijken. Dit verzoek komt voornamelijk voort uit de overweging, dat, indien de betrokkenen niet in kennis worden gesteld met de gronden, waarop van de aangiften werd afgeweken, het hun in vele gevallen bezwaarlijk zal vallen om die onderdeelen der aangifte, welke de belastingadministratie niet heeft gevolgd, te verdedigen.

Zooals blijkt uit de bladzijden 7 en 8 van het dzz. rondschrjven ddo. 28 Juli 1925 No. 159/7450 Bla., behoort de administratie zich op het standpunt te stellen, dat er als regel geen bezwaar tegen kan bestaan, de motieven voor een afwijkenden aanslag aan bonafide belastingplichtigen mede te deelen.

In verband met den terzake uitgeoefenden aandrang, vestig ik nog eens in het bijzonder Uwe aandacht op de evenbedoelde passages, met verzoek deze in voorkomende gevallen zoo ruim als mogelijk wordt geacht, in toepassing te brengen.

II. Rapporten boekenonderzoek.

Tevens wordt van deze gelegenheid gebruik gemaakt nadrukkelijk te wijzen op het tweede lid van artikel 4 der regelen, ingevolge artikel 14, lid 3, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925, vastgesteld bij de dezerzijdsche beschikking van 8 September 1925 No. 168/9167 Bla., en handelende over het geven van afschriften of uittreksels van verslagen van den Belastingaccountantsdienst dan wel het verstrekken van inzage daarvan of het doen van mededeelingen daaruit aan belastingplichtigen.

Ook ten deze behoort, voor zoover noodig in overleg met het betrokken Hoofd van het belastingaccountantskantoor, ten aanzien van bonafide belastingplichtigen een zooveel mogelijk tegemoetkomende gedragslijn te worden aangenomen.

Het spreekt vanzelf, dat de onder I en II hiervoren aangegeven gedragslijn mede zal zijn te volgen met betrekking tot aanslagen in de inkomstenbelasting.

III. Voorkoming van renteverlies bij dolean-ties.

Door belanghebbenden wordt het als een leemte gevoeld, dat geen rentevergoeding wordt verleend ingeval de betaalde aanslag in de vennootschaps-

(1) Cf. B. i. B. no. 231. Beschikking en Circulaire van den Directeur van Financiën van 7 September 1925 nos. 167/9089 Bl. a en b.

belasting na beroep of doleantie wordt verlaagd. Vooral bij ernstige vertraging in de behandeling van beroep- en bezwaarschriften kan hierdoor belangrijk verlies voor de betrokkenen ontstaan.

Het wordt niet doenlijk en ook niet wenschelijk geacht om tot de toekenning van een rentevergoeding als bovenbedoeld over te gaan.

Ten einde echter aan den geuite grief zooveel mogelijk tegemoet te komen, bestaat er mijnerzijds geen bezwaar tegen, dat in gevallen, waarbij de bij doleantie ingebrachte bezwaren naar Uw oordeel geheel of voor een gedeelte gegrond zijn en derhalve zeer waarschijnlijk tot vermindering van den aanslag zullen leiden, door U op schriftelijk verzoek van belanghebbende uitstel van betaling wordt verleend voor het bedrag, waarmede naar Uwe meening de aanslag zal worden verminderd.

Bedoeld uitstel kan worden verleend voor een termijn, eindigende dertig dagen na den dag, waarop het voor belanghebbende bestemde afschrift der beschikking op het bezwaarschrift zal zijn verzonden.

Deze regeling zal kunnen worden beschouwd als een aanvulling van artikel 2, alinea's 2, 5 en 6, der dezerzijdsche beschikking van 7 September 1925 No. 167/9089 Bla.

Wijders verzoek ik U dringend bij voortduring zoo krachtig mogelijk medewerking te verleenen om de afdoening van bezwaarschriften te bespoedigen, opdat achterstand worde voorkomen, althans tot een minimum beperkt.

IV. Afschrijving op goodwill.

De aandacht moge ten slotte gevestigd worden op het arrest van den Hoogen Raad van 25 Februari 1925 (B.B. No. 3586), betreffende afschrijving op den bij overneming van eene zaak geconstateerden goodwill. Daarbij is o.m. overwogen, dat het voor de toelaatbaarheid van de afschrijving niet beslissend is, of de zaak zelve in een bepaald jaar is achteruit gegaan, daar het immers zelfs mogelijk is, dat deze is vooruit gegaan, terwijl de overgenomen goodwill in waarde is gedaald of misschien geheel is verdwenen; zoodat het naar goed koopmansgebruik mogelijk is jaarlijks een vast percentage op den goodwill af te schrijven, maar ook die afschrijving te regelen naar de omstandigheden van ieder jaar.

Voor zooveel nodig, verzoek ik U voortaan met de in dit arrest vervatte beginselen rekening te houden.

Hieraan wordt toegevoegd, dat uiteraard van afschrijving op goodwill enkel sprake zal kunnen zijn, indien en voor zoover door den betrokken belastingplichtige kan worden aangetoond, dat voor de verkrijging daarvan uitgaven door hem zijn gedaan.

No. 250. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 6 DECEMBER 1926 No. V.N.
1—28—19.

Het schoolbedrijf der Chineesche vereenigingen Tiong Hoa Hwee Koan, kan worden geacht rechtstreeks en uitsluitend gericht te zijn op de behartiging van een algemeen maatschappelijk belang.

Het verhuren van een of meer huizen en het rentegevend beleggen van uit bijdragen verkregen kasmiddelen wordt voor die vereenigingen in het algemeen niet als uitoefening van een bedrijf aangemerkt. (Art. (1), 2e, ord. V.B.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse)
Hoofden der Inspecties.

Verschillende Chineesche vereenigingen Tiong Hoa Hwee Koan hebben zich tot de Regeering gewend met bezwaren tegen haren aanslag in de Vennootschapsbelasting.

Volgens artikel 1, lid 1, ten 2e, der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 wordt belasting geheven van de winst van binnen Nederlandsch-Indië gevestigde vereenigingen, waarbij het kapitaal niet in aandeelen is verdeeld, en stichtingen, uit bedrijven, andere dan die uitsluitend ter behartiging van een algemeen maatschappelijk belang.

Met inachtneming van hetgeen op bladzijde 2 van de toelichting der ordonnantie hieromtrent wordt opgemerkt, moet het criterium van de belastbaarheid der winst van deze vereenigingen gezocht worden in het feit, dat zij een bedrijf uitoefenen, hetwelk niet uitsluitend gericht is op de behartiging van een algemeen maatschappelijk belang.

Waar de wetgever geen nadere omschrijving heeft gegeven van, wat onder bedrijf in den zin der ordonnantie moet worden verstaan, zal elk geval afzonderlijk in beschouwing moeten worden genomen ter beantwoording van de vraag of inderdaad van eene bedrijfsmatige handeling sprake is, en zoo ja, in hoeverre dat bedrijf rechtstreeks en uitsluitend gericht is op de behartiging van een algemeen maatschappelijk belang.

Het schoolbedrijf der vereenigingen T. H. H. K. kan naar mijn meening worden beschouwd als rechtstreeks en uitsluitend gericht op de behartiging van een algemeen maatschappelijk belang.

Uit de doeleantes dier Chineesche schoolvereenigingen is mij gebleken, dat zij meestal een of meer, haar in eigendom toebehoorende huizen verhuren, of hare kasmiddelen, verkregen uit bijdragen of giften der leden, rentegevend maken door belegging bij wijze van hypotheek of bij een bankinstelling. Zoodanige handelingen kunnen n.m.m. voor die vereenigingen bezwaarlijk als de uitoefening van een bedrijf worden aangemerkt, zoodat er alle aanleiding bestaat evenbedoelde schoolvereenigingen van de heffing van vennootschapsbelasting vrij te stellen, tenzij zij winsten behalen uit een commercieel bedrijf.

Ik verzoek U met het vorenstaande in den vervolge rekening te houden en voor het geval door U aan de Chineesche schoolvereenigingen reeds aanslagen in de vennootschapsbelasting mochten zijn opgelegd, welke, indien het vorenstaande eerder ter Uwer kennis ware gekomen, achterwege zouden zijn gebleven, aan mij een voorstel in te dienen tot vernietiging dier aanslagen met toepassing van artikel 45 der belastingregeling.

No. 251. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 13 DECEMBER 1926 No. V.N.
1—29—4.

Met vermindering van de gebruikswaarde van bedrijfsmiddelen dient de belastingadministratie a m b t s h a l v e rekening te houden. (Art. 4, lid 2, ord. V.B.).

Aan

den Inspecteur van Financiën der 1e kl.,
Hoofd der Inspectie Medan.

In Uw schrijven van 30 November jl. No. 174/184/V.B. inzake de doeleantie van de tegen haren aanslag in de Vennootschapsbelasting over het boekjaar 1923/24 geeft U als Uwe meening te kennen, dat het niet op den weg der belastingadministratie zou liggen om vermindering van de gebruikswaarde van den aanplant op den voet van artikel 4 der ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 a m b t s h a l v e in rekening te brengen, indien door belastingplichtige is nagelaten met zoodanige waardevermindering bij de aangifte rekening te houden of aan te geven op hoeveel het verlies uit dien hoofde is te stellen.

Blijkens de toelichting op de ordonnantie (blz. 14) zal, indien zaken, voor de uitoefening van het bedrijf gebezigd, door dat gebruik in het algemeen in waarde zijn achteruitgegaan, onder de werking der Vennootschapsbelasting met die waardeachteruitgang rekening worden gehouden. De boekhouding is daarvoor niet beslissend. Hieruit volgt n.m.m., dat de belastingadministratie bij de becijfering van het bedrijfsresultaat wel degelijk rekening zal hebben te houden met de waardevermindering der bedrijfszaken. Indien belastingplichtige zelf geen afschrijvingen heeft toegepast, noch in de aangifte over waardevermindering heeft gesproken, zal de administratie, alvorens een aanslag op te leggen, terzake van het in rekening te brengen bedrag dier waardevermindering in overleg behooren te treden met belanghebbenden.

Ik teeken hierbij nog aan, dat het door U gegeven voorbeeld, waarbij de vermindering van de gebruikswaarde van den aanplant wordt overtroffen door eene verhooging van de gebruikswaarde als gevolg van zware bemesting, waarvan de kosten geheel ten laste der verlies- en winstrekening zijn gebracht, niet tot de gevolgtrekking kan leiden, dat in dat geval voor het rekening houden met waardevermindering van den aanplant geen termen zouden bestaan. Waar is aan te nemen, dat de totale productieperiode van den aanplant niet wordt beïnvloed door die tijdelijke zware bemesting, zal daardoor ook in de jaarlijksche vermindering van de gebruikswaarde van dien aanplant, welke afhankelijk is van de totale productieperiode, geen verandering komen.

Een andere vraag is of de uitgaven voor de zware bemesting, waardoor gedurende een zeker aantal jaren een grootere productie is te verwachten, niet geheel of gedeeltelijk zullen zijn te rangschikken onder de uitgaven, genoemd in artikel 5, lid 1, der ordonnantie (uitgaven voor verbetering van gronden), welke niet in mindering mogen worden gebracht van de winst.

No. 252. — BRIEF VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR VAN
FINANCIËN VAN 22 DECEMBER 1926 No. V.N.
1—27—5.

De interest, ingevolge art. 36 (2) ord. V.B. verschuldigd wegens uitstel van betaling, blijft ten allen tijde doorloopen tot aan den dag van betaling.

De gerechtelijke invordering oefent geenerlei invloed uit op het bedrag der interest bij de vennootschapsbelasting. (Art. 36 (2) ord. V.B.).

Aan
den Inspecteur van Financiën,
Hoofd der Inspectie
Padang.

Naar aanleiding van Uw schrijven van 13 November jl. No. 1619 nopens in hoofde dezes vermeld onderwerp, heb ik de eer UW EdelGestrenge mede te deelen, dat de rente, ingevolge artikel 36, lid 2, der ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925, verschuldigd wegens uitstel van betaling dier belasting, ten allen tijde blijft doorloopen tot aan den dag van betaling. Zulks blijkt duidelijk uit de redactie van evenbedoeld artikellid, zoomede uit artikel 2, lid 4, van de beschikking van den Directeur van Financiën van 7 September 1925 No. 167/9089/Bla.

Integenstelling met hetgeen ten aanzien van de boete berekening voor de inkomstenbelasting is bepaald, zal de gerechtelijke invordering geenerlei invloed uitoefenen op het bedrag der rente bij de vennootschapsbelasting.

No. 253. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 17 JANUARI 1927 No. V.N.
1—2—18.

Een gegarandeerd minimum tantième is tot het gegarandeerde minimum als bedrijfslast voor aftrek toelaatbaar. (Art. 4 (1), 1e, art. 5 (2), 5e, ord. V.B.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden van Inspecties.

De vraag is aan mijn oordeel onderworpen of, indien een werknemer boven zijn gewone salaris contractueel nog een zeker percentage van de netto-winst geniet met een gegarandeerd minimum, dit gegarandeerde tantième voor de toepassing der ordonnantie op de vennootschapsbelasting 1925 al of niet voor aftrek mag worden toegelaten.

N.m.m. is het gegarandeerde tantième, dat in ieder geval, onafhankelijk van het bedrag der winst en zelfs al wordt door de Mij. verlies geleden, moet worden uitgekeerd, als een bedrijfslast aan te merken. Ook al moge, voor het geval in eenig jaar het winstaandeel grooter is dan het gegarandeerde bedrag, betoogd kunnen worden, dat de minimum-uitkeering een deel der totale winstuitkeering is, aan den anderen kant verliest genoemd bedrag door het feit, dat het onafhankelijk van de bedrijfsresultaten moet worden uitbetaald, het karakter van een uitkeering in den zin van artikel 5, lid 2, ten vijfde, der ordonnantie, en dient deze uitgaaf te worden beschouwd als een bedrijfslast, op één lijn te stellen met salaris. Het lijkt mij niet aanvaardbaar de uitkeering van een zekere som op grond van één en dezelfde contractueele verplichting in het ééne geval — indien verlies is geleden — als een bedrijfslast, en in het andere geval — indien winst is behaald — geheel of gedeeltelijk als winstuitkeering te beschouwen.

Ten slotte verwijs ik U nog naar het arrest van den Hoogen Raad van 24 September 1924, opgenomen in „Beslissingen in Belastingzaken” No. 3523, waarin wordt overwogen, dat, waar belanghebbende aanspraak had op een zeker aandeel in de winst, maar met een gegarandeerd minimum, dit gegarandeerde minimum een vast salaris is, terwijl het bedrag, dat boven het gegarandeerde minimum wordt uitgekeerd, als tantième dient te worden aangemerkt.

Ik verzoek U bij voorkomende gelegenheden met het bovenstaande rekening te willen houden.

No. 254. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 12 JANUARI 1927 No. V.N.
1—2—10 (1).

Statistiek Vennootschapsbelasting.

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden der Inspecties.

Ten vervolge van het dezerzijdsch rondschrĳven van 25 Mei jl. No. V.N. 1—11—25 inzake de statistische gegevens voor de vennootschapsbelasting

heb ik de eer UHEdG. te verzoeken de onder nummer 3 dier circulaire UWEEdG.

bedoelde bescheiden, welke door U, te beginnen met het boekjaar, welks einde valt tusschen 30 Juni 1926 en 1 Juli 1927, in tweevoud van belanghebbenden zijn ontvangen, toe te zenden aan het Hoofd van den Belasting-Accountantsdienst te Weltevreden.

Om eene ongewenschte stagnatie in de werkzaamheden te voorkomen, verzoek ik U beleefd er op toe te zien, dat de evenbedoelde gegevens zoo spoedig mogelijk aan dien hoofdamtenaar worden toegezonden.

(1) Cf. B. i. B. nos. 234, 236, 240 en 256. Circulaires van den Hoofdinspecteur van Financiën van 12 October 1925, 11 Februari en 25 Mei 1926, 30 Maart 1927 nos. 177/10820 Bl., V. N. 1—4—19, V. N. 1—11—25 en V. N. 1—12—11.

No. 255. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 22 FEBRUARI 1927 No. V.N.
1—8—7 (1).

Onder normale omstandigheden is een afschrijving van 2% van de aanschaffingswaarde van den produceerenden rubberaanplant wegens waardevermindering voldoende; het is echter mogelijk, dat in b i j z o n d e r e gevallen een hooger afschrijvingspercentage aannemelijk zal kunnen worden gemaakt. (Art. 6 (2), a, herz. ord. I.B. 1920; art. 4 (2) ord. V.B.).

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden der Inspecties.

Onder aanbieding van een afschrift van de uitspraak van den Raad van Beroep voor Belastingzaken van 24 November 1926 No. 116 I.B. inzake het beroepsschrift van de Naamlooze Vennootschap „A” tegen haren aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1918, heb ik de eer UHEdG. het UWEdG. het volgende mede te deelen.

Zooals U uit die uitspraak zal kunnen blijken, overwoog de Raad, dat in casu voldoende was aangetoond, dat door de omstandigheden, waarin de onderwerpelijke ondernemingen verkeerden, de werkelijke waardevermindering der in productie zijnde rubberaanplantingen niet werd gedekt door eene afschrijving van 2% op de aanschaffingswaarde; op grond daarvan was de Raad van oordeel, dat in het voorliggende geval na beschouwing van alle met de onderhavige zaak in verband staande omstandigheden eene afschrijving van 4% op genoemde waarde aannemelijk was te achten.

De in het Bataviaasch Nieuwsblad van 16 Februari jl. en in de Indische Financier van 18 Februari d.a.v. voorkomende artikelen, welke deze uitspraak bespreken, zouden de onjuiste meening kunnen doen post vatten, dat door den Raad van Beroep voor den rubberaanplant in het algemeen een levensduur van 25 jaren wordt aangenomen, als gevolg waarvan eene afschrijving op dien aanplant van 4% van de aanschaffingswaarde zou kunnen worden toegelaten. Zulks is echter geenszins het geval.

In dit verband verwijs ik U nog naar de U bij dezerz. zendbrief van 1 Februari jl. No. I.B. 1—11—11 toegezonden uitspraak van den Raad van Beroep van denzelfden datum No. 3/I.B. inzake de I.B. 1920 van de Naamlooze Vennootschap Rubber Maatschappij B. In dat geval werd door den Raad eene afschrijving van 3% op de boek waarde van den produceerenden rubberaanplant toelaatbaar geacht, zulks op grond van de overweging, dat in casu de aanschaffingswaarde niet nauwkeurig kon worden becijferd.

Uit het vorenstaande moge U blijken, dat hier slechts sprake is van een tweetal op zich zelf staande gevallen, welke geenszins inbreuk maken op het door de belastingadministratie en ook door den Raad van Beroep ingenomen standpunt, dat onder normale omstandigheden

(1) Zie B. i. B. nos. 183 en 184. Uitspraken van den R. v. B. van 24 November 1926.

aan den rubberaanplant vanaf het tijdstip van productie een levensduur van 50 jaren kan worden toegekend, zoodat eene afschrijving van 2% van de aanschaffingswaarde wegens waardevermindering van dien aanplant voldoende is te achten.

Ik noodig U mitsdien uit om in voorkomende gevallen, indien door belastingplichtigen niet wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt, dat bijzondere omstandigheden een hoogere afschrijving wettigen, bij de berekening der toelaatbare afschrijvingen op den rubberaanplant laatstgenoemd percentage te handhaven.

No. 256. — CIRCULAIRE VAN DEN WD. HOOFDINSPECTEUR
VAN FINANCIËN VAN 30 MAART 1927 No. V.N.
1—12—11 (1).

Statistiek Vennootschapsbelasting.

Aan
de Inspecteurs van Financiën (der 1e klasse),
Hoofden van Inspecties.

Bij de dezerzijdsche circulaire van 11 Februari 1926 No. V.N. 1—4—19 werd aangenomen, dat de definitieve vaststelling der aanslagen in de vennootschapsbelasting met den meesten spoed zou kunnen plaats hebben, in verband waarmee werd bepaald, dat van voorloopige aanslagen geen statistiekkarten zouden worden opgemaakt.

Aangezien zich in de practijk verschillende omstandigheden voordoen, die het wenschelijk maken met den definitieven aanslag voorshands te wachten (vide b.v. mijn rondschrijven van heden No. V.N. 1—6—17 aan de Inspectiehoofden op Java met betrekking tot de suikerindustrie), kan evenbedoeld voorschrift niet gehandhaafd blijven, omdat er te groote bezwaren aan verbonden zijn, indien met de samenstelling der statistiek van de vennootschapsbelasting over de boekjaren 1924 en 1925 zou worden gewacht tot na de definitieve aanslagregeling.

In verband hiermede verzoek ik U van de nog bestaande voorloopige aanslagen in de vennootschapsbelasting over de boekjaren 1924 en 1925 zoo spoedig mogelijk statistiekkarten in te zenden, waarin alle thans voorhanden gegevens zijn verwerkt. Op deze kaart: zal op in het oog vallende wijze moeten zijn vermeld, dat zij een voorloopigen aanslag betreffen.

Wanneer t.z.t. een voorloopige aanslag in een definitieven wordt omgezet, gelieve U, evenals zulks in bovenaangehaalde circulaire met betrekking tot de veranderingen in de definitieve aanslagen is voorgeschreven, een verbeterkaart in te dienen.

Ik vertrouw, dat thans binnen zeer korten tijd de statistiekkarten met betrekking tot de boekjaren 1924 en 1925 voor alle bestaande lichamen zullen zijn ingezonden. Het is nl. noodzakelijk, dat de statistiek over die jaren onmiddellijk wordt samengesteld.

(1) Cf. B.I.B. nos. 234, 236, 240 en 254. Circulaires van den Hoofdingspecteur van Financiën van 12 October 1925, 11 Februari en 25 Mei 1926 en 12 Januari 1927 nos. 177/10820 BL, V. N. 1—4—19, V. N. 1—11—25 en V. N. 1—2—10.

